

Владимир Димитријевић

Издаја без потписа

КОСОВСКИ ЗАВЕТ

2012-2023.

Издање аутора

Аутор

Владимир Димитријевић

Наслов

**ИЗДАЈА БЕЗ ПОТПИСА
КОСОВСКИ ЗАВЕТ
2012-2023.**

Књигу препоручују

Зоран Чворовић

Бошко Обрадовић

Штампа

Добротољубље, Београд

Тираж

100

ISBN-978-86-904566-2-8

Владимир Димиријевић

**ИЗДАЈА БЕЗ ПОТПИСА
КОСОВСКИ ЗАВЕТ
2012-2023.**

ЧАЧАК 2023.

САДРЖАЈ

РАЗМИШЉАЊА О КОСОВСКОМ ЗАВЕТУ 7

ГОДИНА 2012.

КОСОВСКИ ЗАВЕТ И ФУСНОТА
ВУКА БРАНКОВИЋА 37

И КОСОВО И ЕУ: ПРОПАСТ ЈЕДНЕ
КВАЗИ ПОЛИТИКЕ.....43

КОСОВСКА БИТКА: РУСКИ ПОГЛЕД 51

ГОДИНА 2013.

ЊЕГОШ, КОСОВСКА МИСАО И
ПОЛИТИЧКИ ПАТУЉЦИ 57

КОСОВО, СРБИЈА И ЗАПАДНИ ЗЛОСТАВИТЕЉИ.....68

УЗРОЦИ СРПСКО – РУСКОГ РАСКОРАКА:
ВИДОВДАНСКА РАЗМИШЉАЊА 74

ГОДИНА 2015.

О ЧАСУ У КОМЕ СМО НАШЛИ ЛАЗАРЕВ ПЕЧАТ 81

ГОДИНА 2017.

ВЛАСИ СУ СЕ ДОСЕТИЛИ: ИМАЈУ ИНТЕРНЕТ.....101

ГОДИНА 2018.

О КОСОВСКОМ ЗАВЕТУ ДАНАС И ОВДЕ: ПРЕДБОЖИЋЊА РАЗМАТРАЊА	107
САЧУВАТИ ПОРЕДАК, ОДБРАНИТИ КОСОВСКИ ЗАВЕТ: О ИСХОДИМА СА САБОРА СПЦ 2018. ГОДИНЕ	126
КОСОВО И МЕТОХИЈА СУ ЗАУВЕК НАШИ СВЕДОЧЕЊЕ ЈЕДНЕ МЛАДОСТИ.....	130
УСТАЈТЕ, ПРЕЗРЕНИ, ДА БРАНИМО ПРИЗРЕН НАД ПЕСМОМ „БЕОГРАДСКОГ СИНДИКАТА“ И ГРУПЕ „ТРАГ“	137

ГОДИНА 2020.

СА РАДУНОМ У КУЛИ ПЕВАМО: КОСОВСКО ОПРЕДЕЉЕЊЕ КАО НЕПОБЕДИВИ ИСКОН.....	149
--	-----

ГОДИНА 2023.

РУСИЈА, РАТ ЦИВИЛИЗАЦИЈА И ОДБРАНА КОСОВА	159
ДА ЛИ ЋЕ КОСОВО И МЕТОХИЈА ПРОЋИ КАО ВАЉЕВСКА ГРАЧАНИЦА: ПОВОДОМ НОВОГ ХАПШЕЊА МОНАХА АНТОНИЈА	166
КИЈЕВО – ПЕЧЕРСКА ЛАВРА И КОСОВО: ЗАШТО СЕ СВЕ ДЕШАВА БАШ САДА.....	182

РАЗМИШЉАЊА О КОСОВСКОМ ЗАВЕТУ У ИСТОРИЈИ: УМЕСТО УВОДА

О МЕСИЈАНСКОЈ ИДЕЈИ

Косовска идеја је заиста наша месијанска идеја. Као и Руси, као и други историјски народи, и Срби имају свој месијанизам – и он је хришћански јер је косовски. И обрнуто. Ево шта о томе каже наш велики мислилац и историософ, Марко С. Марковић, у огледу „Тајна Косова“: „Поређење српског месијанизма са руским, у облику који су му дали Достојевски и Берђајев, разјашњава њихову праву природу и суштину. Руски месијанизам је изнад српског по томе што је универзалан: на овај или онај начин, Русија прима на себе мисију да спасе свет. Руски народ игра улогу свечовчанског Месије, док је српски »Месија« национални Месија, човек који треба да ослободи српски народ. Из тога произилази да се српски народ не жртвује за друге народе и да се не сматра позваним да спасава човечанство, него своје сопствено спасење везује за Христа, своју националну судбину тумачи христолошки. У том смислу, Косово је једини и непоновљив догађај, а српска мисија је завршена. Она је национална, а не универзална. Као таква, омеђена је с једне стране историјском пропашћу на Косову, а с друге препородом српског народа кроз Први српски устанак. У народној песми српски месијанизам почиње косовским,

а завршава се Устаничким циклусом. И ту и тамо Лазар и Карађорђе. Симетрија је потпуна.

Но све и да се само тако посматра, српски месијанизам има извесних предности над руским: он садржи уједно и Распеће и Васкрсење, баш као и пољски месијанизам, а то значи да представља *верније ѿображавање* Христу него месијанизам Достојевског и Берђајева. А изнад света – и то је оно најважније – у њему се налази идеја приопштавања Христовој жртви путем евхаристије, што није обрађено у руском месијанизму. Самим тим, очевидно је да се смисао Косова није испразнио појавом српског националног Месије – Карађорђа. Боље рећи, Карађорђе не може бити последњи домет Косова, јер је косовска жртва нераздвојна од Евхаристије. Косово ће достићи овај пуни смисао тек приликом Другог доласка Исуса Христа и свеопштег васкрсења човечанства. А дотле, Косово је вечни позив на нова прегнућа, као чудесан догађај, образац, утеха, подстрек на буђење и обнову свих народа света по примеру српског васкрсења. Оно помиње да између једне етапе васкрсења и крајњег циља богочовечанске историје, нису искључене друге и нове етапе нашег народног и човечанског препорода, а то баш превиђа месијанизам Берђајева. Од човечанства зависи да ли ће између данашњег сумрака и Страшног суда бити опет могући периоди обновљеног хришћанства.“(1)

ДЕБЕЛИ МРТВАЦ БРОЗ И ЊЕГОВЕ СЛУТЕ.

Пре Другог светског рата, а после НКВД-овског убијања Срба – комуниста свесних значаја националног питања (попут Симе Марковића), чланство у КПЈ је све више било условљено борбом против „великосрпског хегемонизма“, а у Другом светском рату и додворавањем Титу. Због тога

је и био могућ скуп Антифашистичке скупштине народног ослобођења Србије (АСНОС) у јесен 1944. у Београду: победила је титоистичка струја, која је оданост револуцији доказивала презиром према националном интересу Срба. Титови Срби, слугерање, кличу Титу, називајући га: «понос Југославије», «највећи син Југославије», «наш предводник и неимар», «ратни геније», «наш узвишени друг», «наш велики вођа», «наш љубљени друг маршал», «генијални војсковођа», «наш омиљени друг», «највећи син свих Јужних Словена», «велики гигант» који је Србе спасио од «братоубилачког рата». Инжењер из Лазаревца, Павле Алексић, назива Србију (коју су основали Свети Сава и Симеон!) новорођенчетом, тражећи од Тита и његових сарадника да «остану поред колевке новорођенчета док иоворођенче не одрасте и постане силан грм народне слободе и народног јединства. Не треба нам никаква тетка, не треба нам никаква стрина, никаква маћеха, поред колевке овог новорођенчета... Потребни су јој родитељи који су то створили, а то је Народноослободилачка војска и њен славни вођа маршал Тито».

Универзитетски професор, Синиша Станковић, у наступу самолустрације, узвикује: «Србија је главни стуб реакције на Балкану и у читавој Европи», а студент из Ужица, Добривоје Видић, правда Павелићеве злочине: «Шестотинаипедесет хиљада стрељаних Срба у Босни и Херцеговини, то је дуг који је српски народ платио за злочиначку политику београдских властодржаца». Распоп Владимир Зечевић, Титов протополицајац, каже да су представници бивших странака, који траже да у новој земљи буде опозиција, на страни окупатора и издајника. Мајор из Краљева, Душан Ристић, прети: «Морамо пречистити са свима они-

ма који данас нама чангризају, те причају: «Не знам докле ће границе бити, чије ће Косово бити, надвладаће нас Хрвати! /.../ Свесне народне масе прегазиће све те шпекулације».

Тако су, дакле, говорили они којима није било важно шта ће бити с Косовом, оптужујући „своју“ буржоазију да је крива за злочине усташа над Србима.

КО ЈЕ ПРЕДАО ЛЕПОСАВИЋ

Кад говоримо о издаји савремених властодржаца, морамо да се сетимо да та издаја није од скора. Вучићево јудинство само је врхунац јудинства својственог лажним српским елитама поодавно, а нарочито од када је Броз ујахао у Београд на белом коњу „историјске нужности“ (читај: британске подлости и совјетских тенкова). Броз није имао оданијих слугу од Срба. Они су хитали да погоде његове србоджерске замисли и пре но што их самозвани маршал искаже. Довољан је један пример, који наводи Бранко Надовеза у свом чланку „Тито и Срби“ („Национални интерес“ бр.2/2011): „Данашња општина Лепосавић формирана је крајем 1959. и почетком 1960. спајањем три општине: Лепосавић, Ибарска Слатина и Лешак (општина Рашка, срез Краљево). Овом коректуром границе АП Косово и Метохија дубоко је зашла низ Ибар, односно проширена на север, низ Ибарску долину. На овај начин сва насељена места око средњег тока реке Ибар приључена су територији АП Косово и Метохија. Данас овај клин који се дубоко завукао низ Ибар, политичари и новинари често називају Северно Косово, што је у географском смислу нетачно. Тако је добар део ибарско – копаоничког краја припао покрајини

Косово са касније тешким последицама по Србију и српски народ“.

А ко је Шиптарима поклонио ову област за проширење Космета под њиховом (наводно „братски – јединственом“) влашћу? Титови Срби, комунисти. Где су стали титосрби, настављају „напредни“ Срби заинтересовани за ЕУ, као што су некад петарстамболићевски били поклоници „братства – јединства“ (као ока свог).

БОЈИМ ЛИ СЕ?

Наравно да се бојим. Прво, за Србе на Косову и Метохији, које предају на милост и немилост НАТО арбанашким окупаторима, што их је НАТО (тобожњи чувар српског народа) довео на власт. Друго, бојим се и за нас, који се не одричемо Косова, јер ће они који су издали бити спремни и да нас гоне, па и уклањају, као сведоке онога што су починили. А сад их је синедрионски много, и сви вичу: „Распни Косово! Распни га!“ Треће, мада не и на последњем месту, бојим се за оне који су на бриселску лаж пристали, тако беспризорно, ма каква оправдања сад смишљали. Како рече Маја Радонић у тексту „Ода радости, или време плакања“ („Сведок“, 30. април 2013), нико од њих изгледа није читао повеље српских владара косовским манастирима, које се, на пример, и овако окончавају: „Молим и оне који ће после нас бити, које изабере Бог, било сина од рода Краљевства ми или другог од рода Краљевства ми или судом Божјим од другог рода ако буде, да не разори и не одузме било шта од овога што сам ја дао, јер и ја не разорих и не одузех ништа од онога што су утврдили свети родитељи Краљевства ми светим црквама, већ напротив потврдих и појачах. Ко

ли се потруди да разори или одузме нешто од овога што сам ја приложио светој цркви, *ко њог га буде* (подвукао В. Д.), таквог нека разори Господ Бог и спомен његов од земље и из књиге живота нека избрисан буде/.../ и од свих светих и праведних да је проклет /.../ и од богодарованог ми венца да буде проклет и завезан. Амин“... То је оно Лазарево из песме: „Ко не дошо у бој на Косово, / од руке му ништа не родило, /рујно вино ни шеница дјела,/рђом капо док му је кољена“. Како је у Србији чија је владајућа несрећа потписала уговор са бриселско-вашингтонским ђаволом? Памтите ли и оно: „А што питаш за проклетог Вука?/Проклет био и ко га родио! /Проклето му семе и кољено./ Он издаде цара на Косову“?

КОСОВСКИ ЗАВЕТ КАО СТАЛНО НАДАХНУЋЕ

Летописац херојства Срба у Првом и Другом светском рату, Антоније Ђурић, описује одговор пуковника Миливоја Стојановића, команданта Гвозденог пешадијског пука Моравске дивизије, од кога је аустроугарски командант Оскар Поћорек 1914. тражио да се преда јер ће,наводно, бечке трупе за три дана ући у Београд. Он је гласио: „Поћорече, цареви већиле, /душа ми је од Косова стара,/ тврдо срце у горскога вука,/ командант сам Гвозденога пука,/ не бојим се цара, ни ћесара!“ (3,10). И Поћорекове трупе су бачене у Дрину. Тако је Косово дејствовало у нама.

После интервјуа који је Вук Драшковић дао „Политици“ 7. септембра 2013, у коме је тврдио да је Гаврило Принцип много коштао Србију, развила се полемика. Књижевник Владимир Кецмановић је, тим поводом, рекао:“Гаврило Принцип јесте скупо коштао Србију и српски народ, као што је римске робове скупо коштао Спартак, а Чехе атентатори на нацистичког протектора Хајдриха... Као што су

Србију скупо коштале демонстрације и пуч 1941, Милоша Обилића да и не помињемо“. Огласио се и књижевник Ненад Прокић, који је рекао да „иако Обилић није историјска личност, мит који је створен из тог акта непроцењиво је коштао Србију у вековима који су долазили“. Да није било Обилића, не би било ни Гаврила Принципа, ни устанка против Хитлера, и Срби не би тако страшно гинули, став је Прокићев (који је, ако је неко заборавио, говорио да ће Србија бити модерна држава, са Србима или без њих).

МИЛОШ КОВИЋ О ЗАВЕТУ

Наш познати историчар Милош Ковић јасно каже о томе колики је утицај заветништва на историју Срба: „Косовски завет и још старији култови Светог Саве и Светог Симеона вековима су били главни извори посебног, премодерног идентитета српског народа, оно што их је разликовало и од најсроднијих, суседних народа. У „Слову о кнезу Лазару“ патријарха Данила Трећег, написаном само неколико година после Косовског боја, пронаћи ћете већ цео Косовски завет. Или у ономе што 1530. српски сељаци причају Бенедикту Курипешићу, дипломати на пропутовању кроз Босну и Стару Србију. Травнички везир 1806. пише у Цариград да Карађорђе и његови одметници са собом стално носе „књиге“ о кнезу Лазару, прете да ће као и он са војском изаћи на Косово. Он дословно каже да је Лазар „велики подстрекач буне у њиховом разуму“. Ми се, дакле, сусрећемо са бескрајно занимљивим феноменом, вековним трајањем Косовског завета, култа и предања у сећању једног народа, у једној примарно усменој култури. Он мења своју форму, али његова суштина је хришћанска и њу упорно чува српска црква. У потоњој, елитној српској култури,

у две слободне српске државе, најсавршенију уметничку форму Косовском завету дали су Његош и Милан Ракић. Имате историчаре који више воле да се баве дисконтинуитетима у српској историји; мене занимају трајања, континуитети. После ослобођења Косова, видовданска идеја нагло је добила на популарности међу младим људима младобосанске генерације. Не заборавимо да су Хрвати - Ујевић, Черина, Тартаља и нарочито Мештровић играли важну улогу у њеној обнови. Мештровић, кога Европа тада открива као прворазредног вајара, сав се посветио видовданској идеји; Димитрије Митриновић, један од главних идеолога Младе Босне, неуморно промовише Мештровићева дела. Млади Николај Велимировић објављује „Религију Његошеву“, Исидора Секулић „Видовданску мисао“, Милош Ђурић „Видовданску етику“.

Свети кнез Лазар био је „велики подстрекач буне“ и „у разуму“ Гаврила Принципа. Судаћи по изворима из оног доба, није био побожан, за разлику од свог оца Петра Принципа. Њему је можда и измицало хришћанско значење оне суштинске поруке Косовског завета, да „је земаљско за малена царство, а небеско увек и довека“. Али био је сав у знаку епске, јуначке традиције, надахнуте Косовским опредељењем. Свесна жртва Богдана Жерајића, који је 1910. покушао да убије генерала Варешанина, на њега је дубоко деловала. О Принциповој припадности косовској традицији сведочи и песма коју је саставио у затвору (истина, има писаца који ове стихове приписују другим ауторима):

„Ал’ право је рекао пре
Жерајић соко сиви
Тко хоће да живи нек’ мре,
Тко хоће да мре нек живи.“

И Косовску идеју и сав трагизам међусобних подела најбоље ће у својим делима изразити Иво Андрић, Принципов пријатељ из малобројног југословенског удружења сарајевских ђака, основаног 1911. Гаврило је једном приликом најавио да ће му показати своје песме, али то никада није учинио. Несређено средњошколско образовање Принцип је надокнађивао читањем свега до чега је могао да дође. Био је ситног раста али чврсте грађе, ћутљив, али човек од акције. Документи са суђења приказују га као средншњу личност завере и атентата. Сву одговорност преузимао је само на себе. На ислеђивању, суђењу и у тамници, на мукама и у болести, на самрти, држао се необично одлучно и храбро. Био је и остао наш видовдански јунак и мученик, прави изданак српске историје.“

Немојмо то заборавити!

КОСОВСКИ ЗАВЕТ: ШТА ЈЕ ЗАИСТА?

О чему се овде, заправо, ради?

Ради нам се, као и много пута до сада, о глави. Циљ Империје и њених локалних слугу, од владајуће коалиције до последњег другосрбијанца, јасан је, и изрекла га је турбо-фолкерка Јелена Карлеуша, тражећи геј параду као доказ да смо се покорили моћнијем: „Морамо да научимо да смо МАЛИ И НЕБИТНИ ДИВЉАЦИ на тлу Балкана,које ће МИЛОМ ИЛИ СИЛОМ припитомити Америка и Европа. Е тек онда ћемо, уморни од свих ових животних лекција, схватити да морамо да будемо толерантни и према нашим суграђанима који су рођени као ЛГБТ” (<http://www.nspm.rs/hronika/jelena-karleusa-problem-organizovanja-gej-parade-na-balkanu-je-to-sto-smo-divlji.html>.) Дакле, тек кад

Срби пристану на слику о себи као о малим и небитним дивљацима са Балкана, а не носиоцима Косовског завета, победа Империје биће коначна.

Косовски завет је зато једина сила која Србе и даље чини народом. Не само у духовно – моралном, него и у државотворном смислу. Јер, како је писао српски мислилац из антититоистичке емиграције, Стеван Тривунац: „Лазарево опредељење за „царство небеско“ зато није никакав самоубилачки, нити чисто религиозни акт, но реално процењивање, не само тренутне ситуације, него и далеке будућности. Ваљало је изабрати начин неизбежне државне смрти: или херојску погибију на бојном пољу, или поступно распадајуће трулежно одумирање кроз уговор о вазалству. Лазар је изабрао смрт кроз јуначки, иако очајнички, подвиг. Он је предосећао да ће та трагедија српске државе и српске националне слободе на Косову, за вечита времена погодити психу и машту српског народа. Да ће српски народ разумети да је државу, и с њом и слободу, изгубио на сабљи, то јест у борби, И ДА ИХ САМО САБЉОМ, ТО ЈЕСТ БОРБОМ, МОЖЕ ПОВРАТИТИ. Да вазалство може само да продужи агонију, али не и да избегне смрт, и да та агонија, све срамнија што дуже траје, може само да шкоди здрављу српске народне и националне мисли. /.../ Захваљујући Лазаревом опредељењу за овакво „царство небеско“, српско устаништво је, од првог дана, знало шта хоће и за шта се бори. Како би се то данас рекло, изградило је одмах и идеологију и програм своје борбе. И то свега у две речи: ОСВЕТИТИ КОСОВО! За разлику од неких својих суседа, Срби су имали снажну државну традицију. „ОСВЕТИТИ КОСОВО“ ЗНАЧИЛО ЈЕ ОСЛОБОДИТИ СЕ РОПСТВА,

ПРОТЕРАТИ ТУРКЕ, ОБНОВИТИ СРПСКО ЦАРСТВО,
ТО ЈЕСТ СУВЕРЕНУ СРПСКУ ДРЖАВУ. /.../

Србин, у ропству под Турцима, није морао да измишља своје претке и присваја туђе владаре за своје. Он је са манастирских фресака могао да чита и визуелно доживљава своју историју. Он је знао да своју државу и своју слободу није изгубио у преварним „нагодбама“, то јест у трговачким махинацијама своје властеле, но на бојном пољу, и да их може повратити опет само на бојном пољу, а не кроз државно – правна парничења. И док су остали Балканци трпели ропство у некој врсти летаргичне затрављености и неотпорне помирености са судбином, Србин се ПЕТВЕКОВНОЈ ТУРСКОЈ ОКУПАЦИЈИ СУПРОТСТАВЉАО СВОЈОМ ПЕТСТОЛЕЋНОМ УСТАНИЧКОМ БОРБОМ“.

На несрећу своју и својих потомака, Срби су данас, вођени од утварних вођа у понор, на ивици новог ропства, горег од турског. Главни циљ оних који их воде у ропство Империји јесте да народ наведу да пристане на предају Косова, не само фактички, него и симболично, одричући га се као основе свог идентитета. Ипак, Срби ће и у новом ропству опстати ако своју духовност буду чували Косовским заветом, и ако буду знали да ће, обнављајући слободну државу, кад – тад, ОСВЕТИТИ КОСОВО.

КАКО ХОЋЕ ДА НАМ УЗМУ КОСОВО

Када је шведски амбасадор у Загребу, Стуре Теолин, средином прошле деценије напуштао своју дужност, разговарао је са амбасадором Србије, Радивојем Цвјетићанином, и испричао му поучну причу о поклону који је НАТО преговарач о статусу Косова, Марти Ахтисари, маскиран у „међународну заједницу“, даровао шиптарском терористи и потоњем „премијеру“ самозване „државе Косово“, Агиму Чекуу. Били су то мемоари финског маршала Манерхајма, који је, као генерал руске царске војске, за време бољшевичке револуције подигао устанак против Петрограда и одвојио Финску од Русије. Тиме је Ахтисари Чекуу, бившем официру ЈНА, ставио до знања да га сматра Манерхајмовим наследником, који ће Косово „ослободити“ од Србије.

Цвјетићанин је питао Теолина – шта ако се преговори с Приштином заврше успешно: хоће ли Србија бити ближе ЕУ или ће добити Републику Српску. Овај му је рекао да неће. Циљ је други – контраиницијатички. И додао је: “Зашто се не угледате на Хрвате? Они су истакли да ће у Унију за две године; није реално, али циљ је постављен. Шта треба да буде наш циљ, питам. Одговара: Реците: на стоту годишњицу од Сарајевског атентата и почетка Првог светског рата, 28. јуна 2014, ми хоћемо да се помиримо са Европом. И да јој се прикључимо”.

То је значило: на стогодишњицу Првог светског рата, одреците се Обилића и Принципа, пљуните на сву своју прошлост, признајте да сте нико и ништа, и поунијатите се у Бриселу, којим управља прекоокеански папа из Вашингтона.

«КОСОВАР» СОРОШ

Један од најмрачнијих људи епохе, слуга Ротшилда и Новог поретка, Ђерђ Сорош, од почетка се залагао за отцепљење Косова од Србије. Циљ му је, између осталог, био да добије рудник Трепча на поклон, упакованог у причу о «отвореном друштву» и са црвеном машиницом на којој се вије црни орао шиптарског тероризма.

Наравно, он је знао шта САД хоће на Косову. Још 2003. је говорио («Време», 5. јун 2003.): «ЕУ треба да почне процес којим би се решио статус Косова. Овај процес треба да буде окончан признавањем косовске независности пошто претходно буду успостављене челичне гаранције за српску и друге мањине. УН треба да пренесу власт на грађане Косова с јасним циљем припремања Косова за независност. Србија, заузврат, треба да буде стављена на брзи колосек пута за Европу».

Те, 2003, у пролеће, Сорош је дошао и у «сабљарску» Србију, на чијем челу се налазио трагикомични постђинђићевски двојац Наташа Мићић–Зоран Живковић. У Београду се Сорош састао са Гашом Кнежевићем, ДОС–овим Доситејем, па су играли и тенис (Сорош је љубитељ тениса и скијања), при чему је Кнежевић био срећан што губи од таквог „хуманистичко–ренесансног генија“ какав је спонзор његове школске реформе. У Београду је овај србофил рекао: «Мој предлог о будућности Косова није уперен против Србије, већ говори о могућем бржем путу њеног прикључења ЕУ. А тренутак је одличан: Србија је задобила међународне симпатије својим одлучним акцијама након погибије Зорана Ђинђића. Србија би могла зајихати на том таласу међународних симпатија: избор је да ли брже

или спорије. Верујем, истовремено, да не постоји могућност да Косово остане део Србије. Али, будимо реални, након свега што се догодило на Косову, оно не може да остане у Србији» (Ако се неко сећа, то је доба у коме је Михаил Штајнер, специјални представник УН на Косову, говорио о «стандардима пре статуса».)

Од Сорошевих изјава се оградилa чак и Наташа Мићић. Ограда је, наравно, била провидна, као завесица у тзв. «еротском» филму.

На својој балканској турнеји, те, 2003 године, Сорош је делио обећања шаком и капом. Тврдио је да ће Хрватска у ЕУ 2007, Србија и Црна Гора плус Македонија и Албанија 2010, а Босна и Херцеговина и Косово 2015. Било је то доба самита ЕУ и балканских земаља у Солуну, с кога се Зоран Живковић вратио тврдећи да ћемо у Европску унију ући већ 2007. Сорош је тражио од Европе да «охрабри» Балканце како би могли да издрже на путу «мукотрпних, али нужних» реформи; тражио је и ревизију Устава Босне и Херцеговине, ради «веће ефикасности» (то јест, централизације чији је циљ укидање Дејтонског споразума.)

Сорошева Међународна кризна група у Србији, на челу са Џејмсом Лајоном, здушно је подржавала ставове свог газде, трудећи се да Србе убеди да им Косово није потребно (јер је, наравно, потребно Сорошу, коме би Трепча била још један драгуљ у круни, круни некрунисаног «краља лопова» званих «берзански шпекуланти».)

КИЈУКОВО СВЕДОЧАНСТВО

Зашто ово пишем кад све изгледа узалудно?

Између осталог, зато да посведочим. Јер ниједно сведочанство није и не може бити узалудно.

Пишем, рецимо, да читаоце обавестим о чињеници, о којој је мој драги учитељ, Кијук, писао још 1998, када је, са владиком Артемијем, 3. и 4. јула те године, присуствовао, у Берлину, једном скоро езотерном скупу Бартелсман фондације о „додатном усавршавању Европске уније“. На том скупу, владика Артемије је одржао беседу (коју је саставио Кијук), о потреби да се Европа уједини, али на хришћанским темељима. Тада је, сав бесан, устао министар спољних послова Немачке, Клаус Кинкел, и одговорио да Европа више није, и никад неће бити, „хришћански клуб“. Такође, Кинкел је био јасан: СРБИЈА ЋЕ У СВИМ ДАЉИМ ПРОЦЕСИМА ЕВРОПСКИХ ИНТЕГРАЦИЈА БИТИ НА ГУБИТКУ; европске интеграције уопште не подразумевају земље какве су Украјина (која је проглашена “сивом зоном“) и Србија (која је проглашена енклавом – резерватом у новохитлеровској евро-реалности.) Ми смо парије будућег светског поретка. О свему овоме писао је Кијук у књизи „Bestiarium humanum“, објављеној почетком 21. века. Али, ко је ту књигу читао?

Дакле, МИ НИКАД НЕЋЕМО БИТИ НИ У КАКВОЈ ЕВРОПСКОЈ УНИЈИ. СВЕ ЈЕ ТО ЛАЖ! За нас је планирана друга судбина: нестајање. Јер, нашим западним „пријатељима“ треба овај простор, али не и овај народ.

Наравно, ако бисмо се помирили са оваквом судбином, сасвим бисмо је и заслужили. Али, не миримо се... Србија је вечна док су јој деца верна, и нема те силе која ће нас спре-

чити да је волимо и да се за њу боримо. Кијук је, и са оне стране, заједно с нама у тој борби; зато смо јачи, јер народ коме припадамо је заједница покојних, живих и нерођених. На свим изборима, наши преци гласају кроз сваког оног коме је душа (Косово и Метохија) важнија од дебелог црева (ЕУ): на крају крајева, ЕУ се тако брзо распада да ни за дебело црево неће остати ништа... Ни душе, ни трбуха: то је судбина оних несрећника који бирају „Европу“ уместо Свете Земље.

МИЛО ЛОМПАР О НЕРАЗОРИВОСТИ КОСОВСКЕ ПРИЧЕ

Наш угледни интелектуалац, професор Мило Ломпар, уочио је, још за време издајничких преговора у Бриселу, да је сваки покушај уклањања „косовског питања“ са нашег обзорја осуђен на пропаст: „Косовски мит, завет и опредељење, представљају стожерну нит српске културе: и као налог, и као норма, и као разочарење, и као трагични, и као метафизички, и као комични, и као световни израз српске књижевности. Свих тих момената – разнородних, некад противречних, некад напоредних – има у српској књижевности. Отуд широка лепеза могућих значења косовске традиције представља природени и унутрашњи моменат српске културе. То се не може напустити, јер би нестало саме српске културе. То ни не треба напуштати, јер су европске вредности у нас везане за ту традицију: средњовековни записи о косовском боју, њихова спиритуалност и метафизичка дикција, величанствена епска артикулација народног гуслара, синтеза свих тих традиција у Његошовом индивидуалном таленту (Обилићев величанствени подвиг – у сјају косовске традиције – треба разумети у духу Њего-

шевог стиха „Одбрана је с животом скопчана“), Андрићева историјска имагинација и лирска рефлексивна Црњанског. Зашто бисмо се тога одрицали? Косовска компонента српске политике је њена непроменљива константа у свим временима. И када је Косово било у српској држава, и када је било окупирано: као што је сада окупацију извршио НАТО-пакт. Отуд је наивно очекивање српских политичара да ће признањем државе Косово – а сви потези у Бриселу воде у том смеру – отклонити косовску компоненту српске политике. Они је могу само затомити неко време. Њихова срамота припада свима, јер смо постигли политичко јединство на идеји националне издаје.“

ДУЧИЋ О ИЗДАЈИ

Јован Дучић је, обрачунавајући се са лажју југословенства, у Другом светском рату написао „Песму“ о смислу издаје оних међу Србима који нису желели да иду путем српског становишта, него путем Јуде. Ево је: “:“Мој добри роде, сви лагали, / И твој су видик сав помрачили; / За својом срећом само трагали, / И свуда крали, и све тлачили.//И место млека, крв су сисали,/ У страдањима твојим дугима,/ Твоје су светло име брисали,/ Да не знаш ко си међу другима.//С убицама су цркве стварали,/ И с издајником горде тврђаве; / У заклетви те свакој варали,/ На води дигли мосте рђаве!//На згаришту ти држе говоре,/ На губилишту подло пирују,/ На буњиштима саде ловоре.../ И мртве уче сад да мирују.//Мој добри роде, сви су рђави,/ Вапај твој не чују што тугује!/ Издајник и сад још у твђави, / С убицом жртва сада другује.//Ломан је, роде, мост на провали,/ Свуд су у причест отров ставили.../ С лупежом све су новце ковали,/ Са кривоклетником завет правили“.

У свом америчком, мисионарском изгнанству, Дучић је, свом силином свог ума, ударио не само на „најхрабрији народ на свету“, Хрвате (храбре не зато што се ничег не боје, него зато што се ничег не стиде), него и на издајнике у српској елити, који су свој народ и довели до Јасеновца и Јадовна. Јер, усташе су, пре покоља у Глини, жртвама заточеним у храму јасно рекли да су на нож осуђени још 1918. године. А 1918. године не би било без великих србијанских утописта који су мантрично понављали „Брат је мио које вере био“, и певали химне троименом СХС народу, који једва чека слободу од пијемонтског Београда. Обрачунавајући се са југославизмом, Дучић пише у свом чланку „Велика Србија и Србија велика“: „Када смо изишли из ратова 1912-1918, Србија је била постигла највећи престиж међу народима: три победничка рата, ненадмашне заслуге српске војске, сјајно место српске династије, финансијски кредит без такмаца, најтешња веза са савезницима, најкултурнијим и најбогатијим. Сутрадан после тога, Србија је дала готовину за вересију. Без икакве потребе она је пришла стварању Југославије у заједници са католичким народима, који никада нису имали са Србима заједничку историју, ни заједничку традицију, ни заједничко законодавство, ни заједничку културу и навике /.../ Никад Хрвати, ни у здравицама, ни при последњој чаши, нису изразили жељу да српски Београд буде њихова престоница, српски краљ њихов краљ и православна већина да буде већином у њиховој држави.“ За такву трагичну одлуку о стварању Југославије били су, по Дучићу, крви пре свега представници самоуверене србијанске елите, који нису знали с ким имају посла, нити су познавали „хрватску малу историју“ и „хрватску чудну и компликовану психу“... А онда је, у СХС утопији,

од Срба скривана хрватска мржња према заједничкој држави, и њихова спремност за обрачун са „шизматичком“ већином која му је био „крв на очима“. Србска политичка елита је издала народ који јој је веровао, као што се, у многим, премногим случајевима, збива и данас.

Дакле, они који је требало да виде ОСЛЕПЕЛИ СУ; народни вођи, политичари и знатан део интелигенције, повели су народ у понор. Зашто – дознајемо у првој строфи Дучићеве „Песме“: трагали су само за својом срећом, и трудили су се да се што више окористе и накраду. Сишући крв ближњима, трудили су се да га омаме идеологијом самозаборава (утапања у непостојећу „троименост“), као што га данас омамљују евроунијатским лажима (а воде нас у ропство НАТО Империји). Спремни су да са убицама и издајницима стварају некакву кошмарну будућност, причајући о томе да њихова утопија (на србском: НИГДИНА, НЕДОЋИЈА), нема алтернативу, чиме, како рече Мило Ломпар, несвесно објављују срж свога пројекта: СМРТ НАРОДА који воде (јер само смрт нема алтернативу.) Сви мостови, који треба да човека пребаце преко историјских понора на неки светли заједнички циљ – ломни су и непостојани. Али, шта је најстрашније, управо по Дучићу? То што на згаришту његовог народа, ојађеног, осакаћеног, кланог и убијаног, држе своје сумануте пропагандне говораније, пирујући на свеопштем губилишту (какав човек треба бити па у НАТО водити Србе међу којима се сваке године од тумора разболи 20 хиљада људи – од тога преко пет стотина мале деце – што је последица НАТО уранијума баченог у бомбардовању 1995. и 1999. године?) Најважније им је да ућуткају мртве, да Србе наведу да забораве Јасено-

вац, Јадовно, Пребиловце, Дракулиће, Мотике, Шарговац (кад су наша „балканска браћа“ у питању), и да похитају у Евроамерику, прећуткујући европска недела - Крагујевац и Краљево 1941, Бањицу и Сајмиште за све време Другог светског рата, а од недавних догађаја „Бљесак“ и „Олују“ (којих не би било без дозволе вашингтонске Империје), погром на Космету 2004, и, наравно, малу Милицу Ракић и њене вршњаке. Мртви не смеју да се јаве да би локални издајници, капои нашег концлогора на отвореном, својим газдама доказали да су спремни да све послушају, и да и даље треба да њима, својим слугерањама, редовно, преко ММФа, Светске банке и других мафијашких установа исплаћују јудинске евро-сребрњаке. Зато упозорава Дучић свој „добри род“: СВИ ТАКВИ ВОЂИ СУ РЂАВИ! Не сме се веровати ником, ником, ником од тих лажљиваца, који нас приморавају да у самом срцу свог бића не видимо оне који желе да нас униште, који од нас траже да се дружимо са сопственим убицама (и да осећамо како нам те убице „чине част“). Најстрашнији стих Дучићеве песме је упозорење Србину да су му У ПРИЧЕСТ ОТРОВ СТАВИЛИ; сви они којима је папа римски ближи од Новомученика Јасеновачких, и сви они који, у мантији или без ње, са докторатом теологије или без њега, тврде да треба да се „ујединимо“ са духовним оцем НДХ целата, прославитељем Алојзија Степинца, стављају отров у лажно причешће које нам нуде, и покушавају да нас убеди да је могућ завет и са кривоклетником. А ми знамо да није, и нећемо да пијемо из лупешког путира.

КОСОВСКО ПИТАЊЕ ЈЕ ЈАСНО

Велики српски геополитичар, Миломир Степић, у свом интервјуу за недељник „Печат“ показује колико је „косовско питање“ једноставно и јасно. Геополитички гледано, каже он, Косово и Метохија су тврђава Балкана, његов централни простор, и зато није случајно да је баш ту изграђена наша средњовековна држава, као што није случајно да су Американци баш ту изградили базу Бондстил. Косово није само 12, 3% територије Србије, него много више, и у геополитичком и у метафизичком смислу. Ако се препусти Косово, следећи на реду је Ниш; мада у Нишу сад нема Арбанаса, каже Степић, треба се сетити да их некад није било ни у Призрену. Борба око Косова и Метохије и непредавање своје територије у овом историјском тренутку пресудни су за наш опстанак.

По Степићу, „Србија представља песронификацију читавог српског чиниоца на Балкану. Управо свођење свих Срба и српских земаља само на Србијанце и Србију јесте само један корак у „обуздавању“ српског чиниоца који Запад сматра превеликим и прејаким у регионалним размерама. Ради тога су републичке „неадекватне границе“ (С. Хантингтон) претворене у државне, уведене су антисрпске санкције, пала је Република Српска Крајина, смањена Република Српска, окупиран косовско – метохијски део Србије, расрбљује се Црна Гора, на све стране се афирмише геополитички некрофилно неојугословенство, Србима се намеће „комплекс кривице“... И резидуална, постјугословенска Србија сматра се недопустиво снажном. Некадашње титоистичко гесло „Слаба Србија – јака Југославија“ наследила је још апсурднија неформалана крилатица „Мала

Србија – стабилан Балкан“. Стога се ампутацијом Косова и Метохије и претећом центрифугалношћу Војводине очигледно врши њено додатно принудно смањивање и територијално уједначавање са 1995. оцеловљеном Хрватском и све унитаризованијом БиХ. И ту није крај, јер „Дамоклов мач“ сепаратистичких намера и великодржавних апсирација и даље прети“.

ПРАВЕ СЕ НЕВЕШТИ

Ако ово зна Миломир Степић, научник, то морају знати и сви представници српске духовне, политичке и културне елите, од којих су неки ових дана заузети причом о „унутрашњем дијалогу“ о Косову и тврдњом да Србија више нема деце која ће да „гину“ за Косово и Метохију.

(Што да гину деца? Могли би да за Косово гину управо старци са једном ногом у гробу, који из удобних фотеља својих академија и других, често полусклеротизованих установа, унапред жале нашу „децу“. Јер, не заборавимо, у Првом светском рату за слободу нису гинула само деца, него и трећепозивци, о којима Живојин Мишић вели: **„Погледајте оне чиче са Колубаре! Још ниједан извештај од команданата дивизије нисам примио да се они не спомињу како су задржали и потукли Швабе тамо где су се затекли! На њих да се угледате!“**)

Наша „елита“, ипак, не разуме основне истине о Косову и Метохији из једног простог разлога: праве се невешти. И праве се невешти из разлога свог комфора и због циљева крајње користољубивих.

ПИТАЊЕ ЕЛИТЕ

Писац млађе генерације, Марко Танасковић, на свом фејсбук профилу објавио је следећи запис: „Пре извесног времена, на једној кућној журци, имао сам необично занимљив и искрен разговор са бившим дипломатом једне изузетнио утицајне западне земље, који се сада бави бизнисом у региону. Обојица смо били мало више попили, додуше ипак он више него ја, што му је додатно развезало језик. У једном тренутку, упитао сам га сасвим отворено: „Зашто у Србији помажете и на власт доводите само најгоре људе?“ Размислио је на тренутак па ми је одговорио врло недипломатски: „Први разлог је очигледан, људи без квалитета и људи који имају слаб карактер и они склони корупцији су најпослушнији и њима је лако манипулисати. А други разлог, хм, па како да ти кажем, ми том негативном селекцијом плански убијамо самопоштовање народа и осећај патриотизма међу будућим генерацијама. Када виде какви све испливавају на површину, млади се разочаравају, почињу да мрзе сопствену земљу и страни утицај прихватају као нешто сасвим нормално, па чак и пожељно“...

Кад народ не води духовна и морална елита, него корумпирани и недостојни, он пропада, и мора да пропадне ако се нешто хитно не промени. И сви часни људи, нарочито млади, негодују кад то виде. Народу је заиста тешко кад нема на кога да се угледа, него лута по тами историје у којој се обрео без светлости узора пред собом.

ИСИДОРА О ЗАВЕТУ

Исидорино предратно духовно искуство у манастиру Жичи, при сусрету с владиком Николајем Велимировићем, Милан Радловић описује овако: „У манастиру Жичи, у

времену које најављује страдања и апокалипсу светског рата, „у овом расутом, бомбардованом животу“, у сусрету са владиком Николајем Исидора Секулић открива не само негдашњу него и данашњу и будућу мисију манастира. Манастири су, од Светог Саве до данас, народне установе које додирују сав живот народа и државе, у историји и у вечности. /.../ За Исидору Секулић, Црква је утемељивач, чувар и носилац изворне српске културне идеологије. У средишту те идеологије налази се вера и патриотизам – „оно наше старо: да је патриотизам, баш наш патриотизам, недељив од вере и светиње. Љубав за оно што не може прећи у лично, у кукавичку бригу о материјалном поседу, у себичне и безумне тежње да смо увек здрави и увек далеко од смрти – та пожртвована љубав једна је према Богу и према Отаџбини.“ Овакав вид духовног патриотизма искристалисан је у српском народу под утицајем реалних историјских токова: „ми смо народ у чијој је историји царство небесно одлучивало и у државној политици; чији су владари по правили ишли у монахе кад им старост приспе; народ чија је једна династија безмало у целини владала под условом да владар мора бити калуђер, владика; народ који је имао снагу и у гробу да живи, и из гроба поново да диже државу...“ (М. Радуловић, Културна идеологија Исидоре Секулић, Београд, 2011, стр. 123-124). Чак и кад тога није био свестан, наш је народ, по Исидори Секулић, живео својом древном „косовском метафизиком“. Уз религију, наш народ своје утемељење, сматра она, налази и у језику, који је дао велику и снажну књижевност.

Искрено, постали смо кукавице. Разарају нас, плачкају нас, у појам нас убијају из дана у дан лажљивци и покварењаци маскирани у политичаре, бизнисмене, „међуна-

родне чиниоце“ – а ми, како рече Његошев јунак, „ка гуске све нешто ћукамо“. По новинама, интернет сајтовима, по ћошковима. И то је све од народа, негда јуначког. „Само да рата не буде“, што рече Балашевић (а биће га, јер Империја тако хоће, само ће нас затећи неспремне).

НОВИ МИЛОШ ОБИЛИЋ

Али, било је и у наше дане оних који су знали „како треба с бесмртношћу зборит“. Такав је, у рату 1999. године, био Милош Ћирковић из Белог Поља у Метохији.

О њему је митрополит Амфилохије, у својим косовским дневницима, оставио запис: „Дознајемо од Италијана и ово: у селу у своме дому остао је сам Милош Ћирковић, шумар од својих 38 година, у рату водич српских специјалаца, који је „одлично познавао свако дрво, сваки крш“. Остао да брани село. Шаљем оца Радомира Никчевића са једним младићем из куће Стошића да га поздрави и замоли у моје име да пређе к нама у Патријаршију. О. Радомир га затиче наоружаног и обученог у војничку униформу. Не жели да је скине. Једини српски војник у униформи на Косову и Метохији послужења јуна 1999. О. Радомир му преноси поздрав и поруку. Моли га, куми Богом, убјеђује упорно да крене са нама. Моли га и млади Стошић. А он ће, неземаљски одлучан и земаљски опор: „Ти ћути, да те не убијем! Срам вас било, сви сте ви издали!... Идите, ја остајем!“

Посљедњи бранич Цркве и народа у овом погрому, спреман да погине за „краља и отачаство“, прича нам о. Радомир, по повратку. „Сва му је кућа изрешетана. Он забарикадиран у мртвом бетонском углу приземља са гомилом муниције унаоколо. Ријешен да брани свој кућни праг до

смрти. Захваљује на бризи и поздраву, али одлучно одбија да напусти свој дом, одрешито прекидајући свако даље наговарање... Потресен одлучношћу усамљеног ратника, отац Радомир га на расанку благосиља на посљедњи подвиг ријечима: „Добар си дио изабрао, Милоше срца обилићевскога! Бог те благословио на добар подвиг, Милоше Ђирковићу!“

Овај витез је био витез последње одбране српске јуначке части и образа. Митрополит Амфилохије бележи: „Посјетисмо и његову кућу у Белом Пољу. Нађосмо је спаљену. Зјапи и дими рупа од старог подрума. Новији предњи дио куће бетонски грађен стоји без крова. Тамо гдје је била кухиња, нађосмо мецима, бомбама и пожарима потпуно неоштећену славску икону Милошеву Светог Алимпија Столпника, Св. Писмо, неколико породичних слика и других предмета, међу којима и гусларску касету о смрти козовског витеза Јована Милачића (полицајац погинуо у селу Преказе), као и неколико видео - касета. /.../ Нађосмо и Милошев молитвеник, црквене књиге. Све ово потврди да је заиста био човјек побожан, како су нам рекли. Испред куће много испаљених чаура. Од Милоша ни трага ни гласа. Веле да је у својој јуначкој одбрани убио више од 18 терориста који су га држали под опсадом и јуришали на њега даноноћно. У каналу испред Милошеве куће отац Миљко и Раде Павловић, који су му односили храну, избројали су дванаест убијених арнаутских терориста, а пред школом су нађена два запаљена блиндирана возила која су са посадом изгорела. /.../ Да непријатељ никад не би био сигуран гдје је, стално је мјењао мјесто и прелазио из куће у кућу напуштеног села, накрцану оружјем и муницијом одбјегле војске. Отац Миљко и Раде Павловић односили су му хра-

ну, остављајући је час у новој, час у старој кући како је Милош чувао положај. Осмога дана, шумар није узео храну... Побјегао у шуму? Убијен, па склоњен? Вијест да се појавио у Андријевици, показала се нетачна. Једно је било сигурно: прије погибије скупо је наплатио своју јуначку главу /.../ Његову славску икону и нађене ствари похранисмо у Патријарховом конаку, на спрату“.

ЛАЗАР КУЈУНЦИЋ

И тако добисмо, ми кукавице (част изузецима!) Новог Обилића. Онаквог какав је био и Лазар Кујунџић, с почетка 20. века, од Арбанаса преварен на бесу, који би убијен, после дуге и херојске борбе, са својим друговима, у кули у Великој Хочи 1905. године; таква бејаше и Лазарева мајка, коју Арнаути доведоше да препозна тело сина, али она, стегавши срце, рече да га не познаје, да злотвори не би попали Кујунџићев крај и многе мајке завили у црно.

У ослобођеном Призрену, осам година после Кујунџићеве херојске погибије, славна српска сликарка, Надежда Петровић, која му је 1903. дала новце да скупи комитску чету и крене у Стару Србију, записала је: „Ја, ево овде, у твоме суседству, војводи Лазаре, према твојој хумци у Хочи седим у твоме Призрену, где ме је ослободилачки рат довео, и негујем јуначке и витешке рањенике, ослободиоце и победиоце. И са прозора мојих болничких соба често посматрам твоју хумку која још и сад тамо стоји као царски престо. Осам година је како ти тамо лежиш чувајући Душанов Призрен. И сачувао си га, и предао народу своје слободна. /.../ Ти ниси мртав, Лазаре“.

Као што ни Лазар Косовски није мртав, него је жив у Вечно Живоме Христу, Богу и Спасу нашем.

КОСОВСКИ ЗАВЕТ И ВАСКРСЕЊЕ

Суштина Косовског завета је у вери у васкрсење.

Косовски бој, као опредељење за Царство Небеско, заувек је обележио србску историју. „Пођимо, браћо и чеда“, обратио се кнез Лазар уочи битке војницима, како је записао непознати летописац у *Повесном Слову о кнезу Лазару*, „пођимо на подвиг који је пред нама, угледавши се на наградодавца Христа. Смрћу послужимо дужности, пролијмо крв нашу, искупимо живот смрћу и дајмо удове наших тела непоштедно за част и отачаство наше, а Бог ће се свакако смилovati на остатке наше и неће истребити до краја род и земљу нашу“. Патријарх Данило Трећи овако излаже Лазареве речи уочи Косовског боја. Позивајући своје велможе да не забораве добротинства Божја, он им поручује: „Но ако мач, ако ране, ако тма смрти догоди се нама, слатко за Христа и за благочашће отачаства нашег да примимо. Боље је нама у подвигу смрт, него ли са стидом живот.“

Андрић је као суштину Његошеве косовске мисли препознао стих: „Нека буде што бити не може“, о коме српски мислилац Матеј Арсенијевић каже: „Не може бити, не може бити, а бива - и то је цела србска историја, србска идеја историје, идеја Христовог Србства: бива оно што не може бити, бива непрестано, јер је Срб Христов. Срб је свој живот поистоветио са Христом Који је Сам лично и спасоносно Бивање онога што не може бити: да је Бог постао човек, е да би човек постао Бог, да се Син Божији и Човечији на Крст попео да би преко Крста - „смрћу смрт уништивши“ - отворио пут Свом љубљеном човеку ка Васкрсењу. Јер: нека буде што бити не може: то, пре

свега значи - Васкрс, јер управо Васкрс јесте оно основно Немогуће, она Новина у историји.“

О ЧЕМУ ЈЕ ОВА КЊИГА?

*Што ћу тиш, ћу тиш, Србине тужни?
Прошрљај очи, слава те зове,
Слава те зове на црно јробље,
На оно тужно Косово поље.*

*Та да ли живиш, та да ли чујеш
Ту црну клејву, тај уздах тешики?
Да ли још тамтиш, да ли још знадеш
За онај бојак, бојак вишеики?*

*Грешнице тешики, трјни се, тресни
Ланцем о земљу! Нек мине мрак!
Нек душман види, нек душман чује
Да Срб још живи, да је јунак!*

Читалац ће имати пред собом подсетник на чињенице које се никад и никако не смеју превидети ако желимо да останемо не само Срби, него, пре свега и изнад свега, људи. Текстови су, осим уводника, поређани хронолошки, онако како се се појављивали у нашем медијском простору, да би читалац могао да стекне увид у континуитет косовске борбе и некад и у 21. столећу.

Нека нам у борби за Завет Господ помогне!

Уочи Светих Пајсија и Авакума 2018.

ГОДИНА 2012.

КОСОВСКИ ЗАВЕТ И ФУСНОТА ВУКА БРАНКОВИЋА

КО СУ ПРАВИ ПРОРОЦИ?

По учењу Православне Цркве, пророк није врач – погађач него човек који види вољу Божју у историји. Зато праве пророке не воле: за разлику од лажних, који људима говоре оно што би желели да чују (а то је, најчешће, лаж), истински пророци сведоче „ни по бабу, ни по стричевима, већ по правди Бога Истинога“. Срби су, у 20. веку, имали двојицу пророка: Светог Владике Николаја Охридског и Жичког и Светог оца Јустина Ћелијског. Обојица су, због сведочења Истине, била уклоњена из јавног живота Србства у отаџбини: Николај Велимировић је, умро „гужним изгнаником“ у руском манастиру Светог Тихона у Пенсилванији, јер га је, иако је био роб нацистичког окупатора, Титов режим изједначио с усташким поуздатником Степинцем; Свети Јустин Ћелијски је умро крајем седамдесетих година 20. века, у манастиру Ћелије код Ваљева, јер је, као сведок вере у доба безбожја, тамо био у некој врсти конфинације. Обојицу је Српска Црква унела у свој светачник; и од обојице би, да је среће и памети, Србство могло да учи у свим животним и историјским околностима. па и у овој, садашњој, када неки покушавају да продају Косово и Метохију. (При чему је продаја Косова за кандидатуру за ЕУ у распаду - продаја вере за обећање

вечере.) Ипак, вреди се подсетити шта су Свети Николај и Јустин говорили о Косову и Метохији, а шта о Европи, да бисмо знали зашто остајемо на путу непристајања на издају; и да бисмо сачували душевно здравље.

ВЛАДИКА НИКОЛАЈ И ОТАЦ ЈУСТИН О КОСОВУ

Године 1939, о петстопедесетогодишњици Косовске битке, Николај Велимировић пише да „ниједан хришћански народ нема у историји својој оно што има српски народ, нема Косово“. Битка за Цариград 1453, у којој је јуначки пао Константин Једанаести, последњи ромејски цар (по мајци Јелени, од српског рода Драгаша) јесте била херојска, али је доживљена као пораз, и није се уздигла до оних висина на којима стоји Лазарев дој за Царство Небеско. Зашто је Косово тако велико? Зато што, по Николају, „цео један оружан хришћански народ, као један оружан хришћански мученик, покоран промисаоној вољи Свевидећег, прима горчину смрти, и то не као горчину, него као свеживотворни лек. /.../ У историји хришћанских народа нема познатог случаја да цела једна војска, цео један оружан народ, буде запојен вољом за смрћу и оде у смрт за веру своју. НЕ У СМРТ САМОУБИЛАЧКУ НЕГО У СМРТ ХЕРОЈСКУ (подвукао В. Д.) /.../ Греше они који говоре: Косово је зауставило точак наше историје; уназадilo нас је; да није било Косова, ми бисмо данас били велики народ. Баш нас је Косово учинило велкиким народом. Оно је наша народна Голгота али, у исто време, и наше народно васкрсење, духовно и морално. Оно је зауставило морално распадање српскога народа. Дало нам је галерију витеза вере, поштења и пожртвовања, које несумњиво више вреди од ма које

галерије мермерних кипова, направљених у мирно доба од народа који нису имали своје Косово. Греше и они који Косово сматрају поразом. Ако је ко претрпео позар, претрпео га је велики господин Вук Бранковић, а не кнез Лазар. Ко жртвује свој живот у једној борби за истину и правду Божију, жртвовао је највеће што је имао и могао, и – победио је /.../ А прави Срби – што у косовском смислу значи прави хришћани – нека благодаре Господу Богу што им је дао Косово, понос и утеху, и непресушни извор најузвишенијих надахнућа; чистилиште савести свих поколења до краја времена“.

А отац Јустин Поповић, у „Косовској етици“ наглашава: „Косовски мученици, на челу са честитим Кнезом, повели су наш народ путем страдања за небеску правду. И водили га столећима кроз све буре и олује наше потресне историје. Сваки прави син рода нашег давао је оно што је најдрагоценије на земљи – живот, ради оног што је најдрагоценије на небу – ради правде. /.../ Само верност светосавском, видовданском еванђељу чува нашу народну душу од трулежи и распадања у ситницама и пролазностима/.../ Деси ли се да народ себичност прогласи за своје врховно божанство, он се претвара у људождерску машину, која најзад саму себе уништава. /.../ Постоји само једна провера за све што је истински наше: то је видовданско еванђеље и видовданска етика. /.../ Јеси ли владика, ти си заиста народни владика, ако собом представљаш живо видовданско еванђеље и живу видовданску етику. Јеси ли државник, ти си заиста народни државник, ако те у свим пословима твојим руководе вечна начела видовданске етике и видовданског еванђеља“.

Зато је јасно да Косово и Метохија нису обично тле, него огњени стуб српске „мистичке геополитике“, само срце и утроба нашег народа; као што је запазио Димитрије Богдановић у свом огледу „Косово у култури средњовековне Србије“: „Уметнички споменици средњовековног Косова сведоче о томе да је ова област у држави српског народа била средишња област где су се одигравала скоро сва главна збивања културе, не само политике. /.../ Нису ови споменици подизани на туђем тлу, које би потом било насељено својим народом да би се тек накнадно створила погодна и безбедна средина, већ обратно /.../ Зато су ове „царске задужбине“ прави међаши српског народа и српских земаља“.

Вук Бранковић који Косово ставља у фусноту своје духовне и моралне беде ово треба добро да упамти; а и народ ће га, кад буде писао историју наших дана, ставити у фусноту, кратку да краћа не може бити: ИЗДАЈНИК.

ВЛАДИКА НИКОЛАЈ И ОТАЦ ЈУСТИН О ЕВРОПИ И ЗАПАДУ

Док је Косовски завет срж нашег идентитета, дотле је искушење мраком Запада стална саблазан на коју се пецају, речима Његошевим, „плахи и лакоми/млијеко их српско разгубало“. Из идења за Европом без Христа проистекле су све наше илузије – од „интегралног југословенства“ до србодерског титоизма, маскираног у причу о „социјализму са људским лицем“. Владика Николај и отац Јустин су то знали и то су Србима говорили; али, очито, слабо су их слушали. Због тога нам и јесте овако како нам је: као робови – веслачи у потпалубљу, грчимо се у фусноти нашег бедног живота под влашћу жутокраких НАТО гаулајтера.

У „Речима српском народу кроз тамнички прозор“ Николај упозорава: „Слављење Христа и проповедање Христа свим континентима и свим народима, то је била Богом одређена мисија европског континента. Ван Хришћанства, Европа нема чим да се похвали. Без Христа, Европа је најсиромашнији просјак и најбезочнији пљачкаш овог света.“ Зато су Европљани дошли у зоолошко стање: „Сласти су им у неговању тела, у грабежи туђега, у отмици од малих и слабих, у умножењу земаљскога блага и проширивању своје државе и своје власти, у лукавом завојевању туђе отаџбине /.../ у потопљење антропологије у зоологију/.../ За свако зло у свету они криве другога; себе никад. Та како би они могли учинити грех, кад су они сели на престо Божји и себе прогласили непогрешивим боговима!“ А отац Јустин, у књизи „Светосавље као философија живота“, јасан је и гласан, кад говори о европском типу безбожног бездушника: „Господо, фабрика робота, ето у шта се претварала и најзад претворила, Европа од ренесансе до данас. А робот, то је најбедбнији тип човека“. Беседећи на парастосима Владци Николају, Јустин је предвидео и коначну кризу Европе и Запада: „Шта је особина европске културе, шта је то чиме се ви културни хвалите, шта је то? Среброљубље Јудино /.../ Јер су људи прогласили одједном да је њихов главни циљ у овоме животу: што више пара, што више уживања. А европска култура само то и ради. /.../ А знате: Јуда мора да изврши самоубиство, и Европа мора да изврши самоубиство“... Зато је Владика Николај Србима поручио, у редовима писаним из немачког заточења: „Ај, браћо моја, за ви све то не видите? Зар ви сви нисте осетили мрак и злочин антихришћанске Европе на својим леђима? Хоћете ли уз Европу или уз Христа? Уз смрт или уз живот? /.../ ЗНАЈТЕ:

ЕВРОПА ЈЕ СМРТ, ХРИСТОС ЈЕ ЖИВОТ. ИЗАБЕРИТЕ ЖИВОТ ДА БУДЕТЕ ЖИВИ НА ВЕК“ (подвука В. Д.) Никад јасније него данас Срби нису могли да бирају: Европа (она која нас је, скупа са Америком, бомбардовала са тридесет хиљада тона бомби са осиромашеним уранијумом) или Христос, Бог Светог Саве и Кнеза Лазара, Бог Правде.

Европска Унија се, после свега, распада, и њено самоубиство је близу. Судбина православне Грчке, која је је ушла у ЕУ и ставила себи око врата омчу дужничког ропства, само је почетак хаоса и расапа „Беле Демоније“, како је Николај звао богоборачку Европу . Кад није могла да опстане СФР Југославија (јер је била заснована на илузијама „братства – јединства“ народа који су били браћа по биолошком пореклу, али не и по духу), како да опстане оно што се зове Европском Унијом, заснованом само на песку пљачкашке неолибералне економије и НАТО нихилизма? Зато домаћи европоколоници, који се клањају и еврџу и његовом господару, долару, и вичу као безумни: **ЕВРОПА НЕМА АЛТЕРНАТИВУ.** То значи, преведено на јустиновско – николајевски језик вере: самоубиство Јуде, огрезлог у сладострашће према тридесет сребрњака издаје, нема алтернативу... Ипак, православни Срби знају да то није истина, јер су их њихови пророци истини научили.

И КОСОВО И ЕУ: ПРОПАСТ ЈЕДНЕ КВАЗИ ПОЛИТИКЕ

*Треба да вреди као њринциј
да се Срди сведу на шћо мањи број.
То заувек мора да осћане нейромењено
Војвода Карло Хабзбушки, 1718. год.*

НЕМАЧКИ ЗАХТЕВИ СРБИЈИ

Ултимативна листа немачких захтева опет је упућена Србији, и многи су се сетили ултиматума из 1914, када је Беч такође поставио захтеве, који се нису могли испунити, само да би имао оправдање да зарати са Србијом. Поред усвајања Акционог плана ЕУ из 2011, тражења да се расветли напад на немачку амбасаду 2008, признавања „геноцида у Сребреници“ као непорециве чињенице, четири захтева се односе на Косово као „независну државу“: потпуна реализација свега што је Тадићев режим договорио са Империјом око Косова и Метохије, као и наставак решавања „билатералних питања“, гашење српских институција на северу Косова, примораване косметских Срба на активну сарадњу с ЕУЛЕКСом и КФОРом, „правно обавезујућа нормализација односа с Косовом“(1)... Српски Јеврејин, Јаша Алмули, борац за истину о геноциду над Србима, Јеврејима и Ромима у Другом светском рату, ово је отворено назвао „новом офанзивом „четвртог Рајха““(2)...

И тако је, коначно, рашчарана чаролија Тадићеве квазиполитике, звана „И Косово и ЕУ“. Даље нико у Србији неће моћи да мантра ту мантру, а да не буде смешан.

СТАРИ ДОБРИ ГЕРМАНИ

За разлику од перфидног Албиона, који се са Србима обрачунавао трудећи се да глуми пријатељство и савезништво, аустро-немачки представници германског племена су, осим ретких изузетака, увек били искрени непријатељи овог малог, православног и јужнословенског народа, жељног слободе. У својој књизи, „Црни Петар и балкански разбојници“, др Милан Ристовић описује аустро-немачку пропаганду с почетка 20. века, из доба балканских и Првог светског рата: „Цео Балкан је - ако је судити по аустроугарско-немачкој пропаганди непосредно пред избијање рата и у ратним годинама - насељен народима чије су главне особине: склоност ка мучким убиствима, превртљивост, примитивизам. Они су крадљивци стоке, сиромашних или никаквих склоности ка чистоћи и уредности. ‘Анархичан однос’ према спољашњем изгледу одраз је њиховог схватања политике (тероризам, краљеубиства, кривоклетство, итд.). (...) Србија је мала, безначајна, неприпитомљена држава, која је ‘запалила пожар на целој земаљској кугли, док је њена престоница ‘легло убица’. Историчар Мајнеке је писао: „Ми са ужасом окрећемо главу од призора страха, које су скривили припадници српског народа; немачки народ није никад упрљао своју националну свест делима у којима је толико животињског насиља и толико бесрамне суровости, као што су учинили ови Јужни Словени.”“(3)

Вилхелм Други, немачки кајзер, био је отворен: “Те битанге би требало натерати да поклекну!”(4)

Хитлеров фелдмаршал, фон Кајтел, 28. марта 1941. издаје Директиву о припремама за напад на Југославију,

у којој каже: „Будући да су Срби безобзирно угњетавали неспрске народности Југославије, нарочито Хрвате и Македонце, треба приказати да немачка војска не долази у хрватске, босанске и македонске куће као непријатељ. Напротив, она жели да их сачува, да их српски шовинисти не баце на ратиште.“(5)

Када је специјални Хитлеров изасланик за Балкан, Херман Нојбахер, покушао да убеди фирера да наоружа српске националисте за борбу против Тита и комунизма, овај му је јасно рекао: „Ми никад не смемо дозволити да на Балкану један народ постане сувише моћан, народ који има осећај политичке мисије и историјске улоге. Управо Срби су тај народ. Они су доказали да имају велику државотворну снагу, а и велике, амбициозне циљеве који чак иду до Егејског мора. Имам озбиљне примедбе на то да такав народ у њиховим настојањима и амбицијама ја још посебно охрабрим и подржим.“ Додао је: „Срби су народ који је одређен да има државу и који је као народ одржан. Њихова идеологија је великосрпска. У њима постоји безобзирна отпорна снага. Због тога ће они увек заступати великосрпску идеју. Оно што долази из Београда значи опасност“. Хитлеру је све било сасвим јасно: „Немачка мора до краја сузбијати све планове о Великој Србији. Не сме се створити српска војска. Прихватљивија чак становита комунистичка опасност“(6).

КАКО ОНДА, ТАКО И ДАНАС

Године 1998, у Берлину је одржана, за јавност иначе затворена, седница „могула“ мондијалистичке криптополитике, о „Додатном усавршавању Европске уније“. На том скупу учествовао је и владика рашко – призренски

Артемије, који је, у свом излагању, покушао да ЕУ сагледа као заједницу хришћанских народа и држава, на шта му је министар спољних послова Немачке, Клаус Кинкел, гласно и јасно одбрусио да Европа више није и никад неће бити „хришћански клуб“ (7). Документ који је на овом скупу усвојен означио је Србију, Русију, Белорусију и Украјину као „неуралгичне тачке“ (8) Новог европског поретка, при чему је речено да ће Србија бити „сива зона“ у ЕУ. Кинкел је, сасвим у стилу кајзера Вилхелма и Адолфа Хитлера, најавио да су „Срби губитници и да ће још губити у догађајима који следе“ (9).

СРБИ КАО ГУБИТНИЦИ: ЈОШ ЈЕДАН ПРИМЕР

Немачки дипломата, Вили Вимер, 2. маја 2000. године, обавестио је канцелара Герхарда Шредера да је крајем априла те године присуствовао конференцији коју су заједнички, у Братислави, главном граду Словачке, организовали америчко Министарство спољних послова и Спољнополитички институт Републиканске странке (American Enterprise Institute). На скупу је било речи о Балкану и проширењу НАТОа. По Вимеру, од стране Американаца је јасно затражено да се што пре призна независност Косова, а речено је и ово: „Рат против СР Југославије вођен је да би се исправила погрешна одлука генерала Ајзенхауера из Другог светског рата. Због тога се из стратешких разлога тамо морају стационаирати амерички војници, те да се тако надокнади оно што је пропуштено године 1945. /.../ Ваљало би да се приликом садашњег ширења НАТОа поново успостави територијална ситуација на простору између Балтичког мора и Анадолије каква је постојала у време Римског царства и то у доба кад је оно

било на врхунцу моћи и заузимало највеће територијално пространство“(10). По Вимеру, на овом скупу је речено да Румунија и Бугарска морају обезбедити копнену везу с Турском, да северно од Пољске мора бити обезбеђен потпуни надзор над прилазима Санкт Петербурга Балтичком мору. Вимер је био веома забринут, видећи да се америчка сила уздиже изнад права. За нас је, ипак, најзначајнија реченица Вимеровог извештаја Шредеру ова: „Србија (вероватно због обезбеђивања несметаног војног присуства САД) трајно мора да буде искључена из европског развоја“(11).

БУДУЋНОСТ РАЗОТКРИВЕНЕ ИЛУЗИЈЕ

Дакле, све се ово знало годинама, али кратковиди српски политиканти (не политичари, а поготову не државници) нису имали снаге да се суоче са голим чињеницама. Они нису, као конвертити некад а српска историја није била без конвертита), продавали, како народна изрека каже, веру за вечеру. Они су, осим часних изузетака, продавали веру за ОБЕЋАЊЕ ВЕЧЕРЕ. Покушавајући да се представе као реалисти, они су се често подсмевали косовском опредељењу и заветности српског народа, исказанима појмом „небеска Србија“. Од Милана Панића, америчког послушника у србијанском политичком животу почетком деведесетих година 20. века, ово иронисање у име „политичког прагматизма“ се наставило све до председника Владе Србије данас, Ивице Дачића, који је недавно изјавио: „Нећу да водим небеску Србију, већ Србију која ће да води реалну политику. Нећу дозволити узалудне жртве ни због чега“(12).

ШТА ЈЕ НЕБЕСКА СРБИЈА?

А Небеска Србија шта је? Како каже Свети владика Николај: „То су оци наши и праоци свети/ што са крстом часним достигоше мети. /.../ Што у горчинама живеше најљућим,/ Али немогуће сматраше могућим. /Поколења многа од најбољег соја,/ Народ, Божји народ, без броја и броја“. Та, Небеска Србија, значи опредељење за вечне вредности и одбијање продаје вере за вечеру, поштења за печење и крста за масне прсте, оно што је Свети кнез Лазар, по народном песнику, изрекао пред Косовски бој: „Земаљско је замалена царство, / а небеско увек и довека“. Када су Срби били утемељени у таквој, „небеској политици“, имали су успеха и у борби за царство земаљско: Карађорђе је 1804. дигао устанак против Турака јер је устаничка Србија била свесна да је „земан дошо,ваља војевати/ за крст часни крвцу прољевати,/ сваки своје да покаје старе“. И Његош је, преко Љубе Ненадовића, сина протe Матеје, поручивао српском књазу: „На Косову да се састанемо, / да ми наше старе покајемо“. А српски ослободиоци 1912. добијали су медаље као „осветници Косова“.

ИДЕАЛИСТИЧКИ РЕАЛИЗАМ – ЈЕДИНА МОГУЋА ПОЛИТИКА

Наравно да је данас Србија земља под „меком окупацијом“, и више територија него држава, која нема озбиљних могућности да спречи Империју да „уредује“ у Приштини, и да алхемијом силе претвара дојучерашње шиптарске терористе и вдиоце органа у „државотворце“. Али, без обзира не све, они који воде Србију не смеју учинити ни један једини потез који би легализовао НАТО монструма званог „независно Косово“ и ниједан потез који

би укинуо институције Србије на сопственој територији. Јер, ми у ЕУ нећемо ући, нити ће нам њена врхушка то икад дозволити. Ми смо „сива зона“. Зато даљи уступци бриселским уцењивачима и њиховим вашингтонским налогодавцима, од геј параде до „косовске независности“, нису никаква „реална политика“, него наставак брукања Србије и њене славне прошлости, без које нема ни садашњости, ни будућности. Морамо се, у економском, дипломатском и сваком другом смислу, оријентисати само на оне државе које признају суверенитет и територијалну целовитост Србије.

А српским политичарима, данас, као и увек, Његош у „Горском вијенцу“ поручује: „Су чим ћете изаћ пред Милоша, / и пред друге србске витезове,/ који живе доклен сунца грије?“

То је реална политика, заснована на идеалима: небеским се брани земаљско.

О јесењем Крстовдану 2012.

Упутнице:

1. Никола Врзић: Време је за не!, Печат, 235/2012, стр. 15
2. Јаша Алмули: Нова офанзива „Четвртог Рајха“, исто, стр. 18
3. Владимир Димитријевић: Мала књига велике мржње/ Речник србофобије, Лио, Горњи Милановац, 2010, стр. 7-8
4. Исто, стр. 8
5. Исто
6. Исто, 10-11

7. Предраг Р. Драгић Кијук: Хришћанство без Христа, Рашка школа, Београд, 2011, стр.183

8. Исто,стр. 184

9. Исто,стр.185

10. Вили Вимер: Ваша сила стоји изнад права, у „Еутаназија: Косово изнад ЕУ – Европска Унија, мит и стварност“, Билтен националне организације слободних људи Српски сабор Двери, 2008, стр. 4-5

11. Исто, стр. 5

12. Б. Митриновић: Може и без фусноте, “Политика“, уторак, 4. септембар 2012, стр. 1

КОСОВСКА БИТКА: РУСКИ ПОГЛЕД

Косовска битка спада у оне одсудне историјске бојеве чији значај превазилази локалне временско – просторне координате, и улази у координатни систем историје човечанства. Битка код Поатјеа, Лепантски бој, пад Цариграда, битка под Бечом, Ватерло, итд. – то су чворишта повеснице која имају своју битијну дубину, и, наравно, своју историсофску димензију, која нам помаже да сагледамо смисао једне епохе – или, као у случају Косова 1389, смисао трајања једног народа. А пошто су, како су говорили Свети Оци, сви људи један човек, „сверодни Адам“, онда народи сагледавају једни друге и у дубинама својих бојева, пре свега вођених за вишње вредности; Срби би рекли – „за крст часни и слободу златну“.

Девет година пре Косовског боја, на Малу Госпојину 1380. године, православни Руси су водили бој на Куликовом пољу, који је благословио Свети Сергије Радоњешки, давши благоверном кнезу Димитрију Донском као видљиво знамење Божјег и свог благовољења двојицу монаха Тројицке Лавре, Пересвета и Ослабу. Велика победа руског оружја омогућила је почетак ослобађања од тристагодишње татаромонголске власти, коју ће коначно остварити први руски цар, Иван Четврти Васиљевич Грозни. (Руска реч „Грозни“ значи „Силни“, што је био надимак и првог српског цара, Душана(1)). Српска војска, предвођена Светим кнезом Лазаром, претрпела је, на Видовдан 1389. тешке губитке што је представљало увод у тешку епоху петвековног робовања под Турцима (који су, 1459, заузевши смедеревску тврђаву, коначно покорили

Србију), али је, по свом дубоком религиозно – моралном значају, то била победа која је Србима омогућила да започну своје ослобођење 1804. године, а Косово и Метохију врате у састав своје државе тачно после Првог балканског рата 1912.

Значај Косовске битке, као свеправославног историософског мерила за проверу епохе у којој живе синови Цркве од Истока, није се могао превидети ни у Русији у доба када је она коначно уобличила своју идеологију као идеологију Трећег Рима, то јест средишта слободне православне царевине која не носи одговорност само за себе, него и за остале, макар и поробљене, народе, чеда Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве. Првовенчани руски цар, већ поменути Иван Силни, у чијим жилама је текла и крв српске племићке лозе Јакшића, сасвим је био свестан да улогу Русије мора сагледати из најшире перспективе хришћанске мисије коју јој је Бог наменио. Зато је, кад се успео на престо, као човек изузетног црквеног и световног образовања, наложио да му се изради илустрована историја света, такозвани „Летописни лицевој свод“, која би обухватила све битне дгађаје од библијског постања до половине 16. века .

Сматра се да у светској повесници не постоји дело аналогно руском „Летописном лицевом своду“, који је остварен око 10 хиљада илустрованих листова и који, по обухвату материјала и осмишљавању истог, заузима, међу руским националним реликвијама, оно место које заузимају Цар-топ и Цар-звоно , па би се могло назвати Цар-књигом. Непознат је број историчара и преписивача који су у овом

подухвату учествовали, али је књигу живописало преко четрдесет сликара.

О месту Срба у Цар-књизи пише савремени књижевник Милован Витезовић: „Срби у овом летопису, који за њих почиње родословом владара преднемањихког периода и завршава Косовским бојем, имају осамдесетак листова са око сто шездесет јарких минијатура. Самом Косовском боју припада десет слика, што говори о великом историјском значају овог догађаја у руским и светским историјским поимањима и после века и по такозване историјске дистанце, имајући у виду време настанка. Сlike нас садржајем упућују да је епска свест Срба била сасвим историјска, у шта смо крајем 19. и током 20. века сумњали. По овом судећи, неправедно“.

Витезовић у тексту „Иван Грозни и његов монументални летопис света“, објављеном у видовданској „Политици“ 2011., каже и ово: „Постоји и једна апокрифна легенда која нема историјске основе, како је из тајне дечанске ризнице тајно у Русију ношена Душанова царска круна да би се њом крунисао Иван и да би потом била враћена у Дечане. Та легенда, рекосмо, нема основа, али има основе чињеница да је овај први руски цар помагао монахе српских светиња Милешеве, Дечана и Хиландара. Још једна чињеница спаја Душана Силног и Ивана Грозног. Душан је Србима дао Законик, а Иван Четврти Русима Судебник“.

Ево шта „Лицевој свод“ пише о Косовском боју: „Помреше, тако, Орхан и син његов Сулејман, и по Сулејману престо заузео брат његов, најмлађи син Орханов по имену Мурат. Он силом све надмаши, и свирепиошћу, и немилосрдношћу, и многа царства на истоку и западу,

уз турске земље, покори својом влашћу. Назваше га стога турским царем, пошто је турским земљама загосподарио. Тада, наоружавши се, на хришћанскога цара српскога Лазара пође. Православни српски цар Лазар, прикупивши велику силу, стаде против њега. Беше неко, у Лазара цара српскога, племенит а одан слуга, кога неки оклеветаше да неискрено и неверно служи цару. Сретоше се обе војске и би велика битка и љута сеча. Онај оклеветани, своју искрену службу хотећи показати, уђе у табор турскога цара Мурата, приказујући се као бегунац од православног српског цара Лазара, док се турска војска размицаше отварајући му пут. И он, изјављујући да с љубављу иде к Мурату, цару турском, изненада, брзо забодe мач свој у срце Мурата, цара турског. У том часу мртав би Мурат, цар турски. А од Турака беше убијен и тај чудни хришћански слуга. Турци се овим сметоше, и почеше тада превладавати српске силе са царом Лазаром над Турцима. Убрзо потом поставише Турци Муратовог сина Бајазита за свога цара. Тако Турци почеше побеђивати српског цара Лазара и његову војску; српски цар им паде у руке, и његови кнезови, и војводе, и властелини, и слуге, и сву војску његову или побише или рукама похваташе. И нареди Бајазит, цар турски, цара Лазара мачем посећи. Ова битка беше 6897. (1389) године. Ово нам испричаше придошлице из турске државе; беше пометња велика и много узнемирења у тој земљи“.

Занимљиво је уочити да, поред историографске прецизности и средишњег места које, с обзиром на то да су водили војске у боју, у повести припада српском и турском владару, Лазару и Мурату, највише летописног простора заузима повест о оклеветаном Лазаревом племићу, који, да би доказао да није издајник, успева да, правећи се да

се предаје противнику, приђе султану Мурату и убије га. Реч је, наравно, о Милошу Обилићу, вековном узору српских јунака, чија се медаља за храброст додељивала и у србијанској и у црногорској војсци у доба ослобађања Старе Србије 1912. године, и чији је лик опевао, између осталих, Његош у „Горском вијенцу“ („Обилићу, змају огњевити,/ ко те гледа, блијеште му очи“, веле Срби у „Вијенцу“, док потурице, које су, иако српске крви, духом стале на страну Мурата, сматрају да „Милош баца у несвијест људе/ ал у пјанство неко прећерано“). Какав је, у Русији доба цара Ивана Силног, смисао повести о витезу који, да би доказао да није издајник, свесно жртвује себе?

Иван Васиљевич је читавог живота морао да води борбу са неверним бојарима, племићима који су, ради своје личне користи, били спремни да Русију подвргну тешким искушењима међусобица и сукоба, који су водили победи средобежних сила и распаду земље. Како каже Милован Витезовић: „Своју кнежевску владавину, коју ће одмах у аутократско царевање претворити, Иван Четврти је почео разрачуном са бољарима који су му усред Успењског сабора убили ујака Јурија Глинског и у исти мах бранећи од бољарског гнева своју бабу Ану, која му је у душу усадила и српске култове светог Саве и кнеза Лазара.“ „Руски летопис назива Обилића (не именујући га) „чудним хришћанским слугом“, сагледавајући његову чудесност управо у спремности да се жртвује ради верности свом владару, која је, у средњем веку, и код Срба и код Руса, била и залога правоверја и оданост отаџбини. Обилићева чудесност је у верности, која стоји насупрот издаји, и обе, за хришћане, имају метафизички корен у еванђелској повести: на Тајној вечери Христовој, као и на Косовској вечери Лазаревој,

верност и издаја спадају међу кључне теме припреме за највећи бој у истори људског рода – Голготски бој Христа против греха, смрти и ђавола (али, и Косовски бој Лазара „за крст часни и слободу златну“). Писци „Лицевог свода“ помажу свом наручиоцу, руском цару Ивану, у његовој намери да Русију спасе од неверних слугу и да уза се има људе попут хришћанског витеза који је убио султана да би доказао како је вера, у ствари, верност.

Руси су, у 16. веку, из повести о Косовском боју извукли једну од најважнијих смисаоних порука истог, предајући је, кроз летопис, свом цару ослободитељу (од татаромонголског ропства) и ујединитељу (који ће уобличити темељне координате савремене руске државне територије). Последњи руски цар, Николај Други Романов, кренуће, 1914, у одбрану малене Краљевине Србије са најчистијим мотивом – да помогне својој мањој у Христу браћи, и 1918. положиће живот свој и својих најмилијих због тога. Свети владика Николај Српски зато га је и поредио са кнезом Лазаром који је знао да је „земаљско за малена царство,/ а Небеско увек и довека“.

Тако су се Руси и Срби, браћа по вери, крви и пореклу, огледали једни у другима, у бојевима своје повеснице, као што и данас чине, кад год желе да сагледају дубљу истину свог историјског постојања.

Да Христос, Кога је Свети Јустин Ћелијски звао „Богом словенских очајника“ (јер нам је у историји често било скоро неиздрживо тешко, а само нас је Син Божји спасавао кад смо Му се вапајно обраћали), увек дарује Русима и Србима да остану на путу који описује српска народна песма о Косову: „Све је свето и честито било,/ и милومه Богу пристушачно“.

2013. ГОДИНЕ

ЊЕГОШ, КОСОВСКА МИСАО И ПОЛИТИЧКИ ПАТУЉЦИ

Ова је драма почела на Косову

Иво Андрић

О ЈУБИЛЕЈУ ПОД ОКУПАЦИЈОМ

Ове, 2013, навршава се двеста година од рођења Петра Другог Петровића Његоша, митрополита црногорско – приморског и господара Црне Горе, највећег песника српског језика, аутора „Луче микрокозма“, „Горског вијенца“ и „Лажног цара Шћепана Малог“. Овај јубилеј Црна Гора, која је у 19. веку била названа „српском Спартом“, и чији се краљ Никола Петровић у србовању надметао са србијанским владарима из кућа Обреновића и Карађорђевића, дочекала је као самозабравни Монтенегро, чија власт свим силама хита у НАТО, док су Срби, који у овој земљи живе, и којих, по попису, има тридесетак посто, од стране подгоричких власти сведени на грађане другог реда. Измишљен је и читав један непостојећи језик, „црногорски“, само да би се „зацементирало“ стварање нове нације, и једно удружење грађана, „Црногорска православна црква“, само да би се показало шта је нови идентитет Монтенегра (крајњи циљ ове работе давно је дефинисао монтенегрински „бард“, стихоклепац Јеврем Брковић, изјавивши, у Туђман-

овој Хрватској усред рата за југословенско наслеђе, да су Црногорци били римокатолици док их „геноцидни Сава Немањић“ није „поправославио“(1).

Ево како је то практично изгледало свега пет година после осамостаљења Црне Горе: „Систематска политика дискриминације према Србима и њиховим правима је настављена и чак продубљена, и даље је нерешено питање и до 40.000 грађана (углавном нецрногорске народности) који више година или деценија живе у ЦГ (остварујући право гласа) који не могу да остваре услове за натурализацију./.../ На све већем удару се наша и Српска православна црква и њене организационе јединице /.../ пошто је Подгорица потписала Конкордат са Светом Столицом којим показује намеру да остави питање правог положаја СПЦ у ЦГ отвореним /.../ Подгорица је ескалирала свој политички рат према интересима Београда, односно српском народу на тлу Црне Горе и њиховом српском идентитету на пољу културе, образовања, па чак и медија./.../“(2). Данас је само горе... Његош, који је певао: „Народност ми србинска, /ум и душа славјанска“, био би запањен када би видео до чега је дошла власт у Подгорици.

Држава Србија, са своје стране, нема никакав озбиљан план обележавања Његошеве двестагодишњице, вероватно да се не би замерила званичној Подгорици, која пориче да је генијални песник, главар црногорски и епископ Српске Цркве имао икакве везе са целином свог народа. Уз то, увести Његоша у савремено политичко поље, и то у доба кад власти предвођене тријумвиратом Николић-Вучић-Дачић, на захтев Империје Вашингтон – Брисел предају Косово терористи Тачију, зарад стварања „зелене трансверзале“

америчког ислама у Европи, значило би бити „политички некоректан“, што је, у условима „меке окупације“, равно политичком самоубиству (бар тако мисли владајући тријумвират, без обзира на своју нову причу о „црвеним линијама“, што је - бриселски новогovor са србијанском шајкачицом). Зато Његоша нема тамо где је неопходан и где га мора бити – у јавном простору Србије.

КОСОВСКА МИСАО

У свом познатом огледу „Његош као трагични јунак косовске мисли“, српски нобеловац Иво Андрић је указао на чињеницу да је сва Црна Гора у доба Петра Другог живела и дисала „косовском мишљу“: „Љуба Ненадовић, иако и сам Србин, био је изненађен кад је видео у Црној Гори живу снагу косовске традиције, која је у тим брдима и после столећа била стварност, исто толико блиска као хлеб и вода /.../ Црна Гора и свет који је у њу избегао били су квинтесенција тога косовског мистерија. Све што се у тим брдима рађало, долазило је на свет са рефлексом косовске крви у погледу“ (3).

По Андрићу, Његош, рођен у тој и таквој Црној Гори, јесте архетипски лик косовског борца, који није само, попут пророка Јеремије, оплакивао пораз српске војске на свештеном пољу, после кога је наступило турско ropство, него се и делатно борио за скидање „косовске клетве“ са свог народа и испуњавање Завета. Речи „Бог“ и „Косово“ најчешће су у „Горском вијенцу“, ремек – делу владике песника; али, Косово је, вели Андрић, и аргумент у његовој дипломатској преписци с Русима и Турцима: „Он говори о Косову као о ма ком другом морално – политичком аргументу, као о живом и пресудном фактору колективне

и личне судбине“(4). Херцеговачки везир,Алипаша Сточевић, звао га је „правим српским баном од Косова“. Иако је, по благослову свог стрица, Светог Петра Цетињског, примио власт над Црном Гором као неискусни младић од седамнаест година, Његош је од почетка знао да све што ради (а ударио је темеље државности на малој територији која је до тада била само савез, често узајамно сукобљених, племена) мора градити на косовском темељу. По Андрићу, лозинка „Горског вијенца“: „Нека буде што бити не може!“ управо је тај чудновати темељ свега Његошевог прегнућа. Осећајући се као Прометеј распет на црногорском стењу, коме турски јастреб кида утробу, владика Раде се уздигао до овог стиха трагајући за излазом – коначним ослобођењем Српства. Српски књижевник ове стихове објашњава: „Нигде у поезији света ни у судбини народа нисам нашао страшније лозинке.Али без тог самоубилачког апсурда,без тога, да се парадоксално изразимо, позитивног нихилизма, без тог упорног негирања стварности и очевидности,не би била могућа ни акција, ни сама мисао о акцији против зла. И у томе је Његош потпуно израз нашег основног и најдубљег колективног осећања, јер под том девизом,свесно или несвесно, вођене су све наше борбе за ослобођење,од Карађорђа па до најновијих времена“.

Такав какав је био, умом на небесима Слободног Српства, душом са својим напаћеним народом („мала земља, одсвуд стијешњена“, каже он у „Горском вијенцу“), телом у политичкој свакодневици која му није наклоњена (од Турака не успева да поврати ни два отета острвцета на Скадарском језеру, Врањину и Лесендро), Његош свагда мисли општу мисао и верује да ће једном бити што бити не може. Зато „Вијенац“ посвећују „праху оца Србије“,

Карађорђу, који је, дошав из једног „што бити не може“ у Орашац 1804. године, Србина подигао из мртвих и упутио ка слави обновљене немањићке државе.

„Горски вијенац“ је, од самог настанка свога (Његош је имао тридесет и три године кад га је певао!) био више него драмски еп – постао је трајна књига Српства, његове метафизичке и геополитичке судбине. Зато га узимамо у руке, да бисмо, са ловћенске осматрачнице, видели где смо сада и шта можемо очекивати. Јер, како рече песник Милован Данојлић: „У „Горском вијенцу“ и „Шћепану Малом“ готово да нема ситуације коју сада, на почетку трећег миленијума, у Србији, око себе не препознајемо“.

„ГОРСКИ ВИЈЕНАЦ“ ДАНАС И ОВДЕ

Владика Данило, духовни и световни поглавар Црногораца, негда најбољих Срба, на почетку „Горског вијенца“ проклиње Турско царство које је одузело слободу и срећу толиким поробљеним народима, па и његови саплеменницима: „Куго људска, да те Бог убије! /Али ти је мало по свијета /те си својом злошћу отровала, /но си отров адске своје душе / и на овај камен избљувала“. Како каже Данојлић, „није потребна нарочито развијена моћ асоцирања и откључавања алузија да се докучи коме су, данас, упућени ови стихови“ (7). Тај неко се шири на Исток, гасећи једну по једну светлост слободног човечанства, у име најодвратније од свих религија, идолатрије бога Мамона, и у име једне од нижих привредних делатности, трговине, која је одавно престала да буде економија, а постала метафизика (све је на продају, сви су на продају). Мамонови следбеници су увек користили, данас често помињану, стратегију „штапа и шаргарепе“: „Пиј шербета из чаше свечеве,/ ал сјекиру

чекај међу уши“, описао је ту стратегију Његош. Зато им се многи клањају: „истурчи се плахи и лакоми, /млијеко их српско разгубало.“ И данас у табор евроунијата прелазе они који су плашљиви („Ми смо мали народ, без савезника, не можемо да издржимо у борби са Империјом“, размисљају они) или они који желе да живе привилеговано, као преливоде које су напустиле свој народ и одрекле се његових интереса зарад лукративних разлога (о чему је изврсно писао руски мислилац Александар Панарин у свом огледу о „дезертерству елита у епохи катастрофа“).

Стање Српства исто је као и у време оно: „Великаши, проклете им душе, /на комате раздробиле царство,/ српске силе грдно сатријеше;/ великаши, траг им се утро, /распре сјеме посијаше грко,/ те с њим племе српско отроваше“. Уместо речи „великаши“ треба ставити „политичари“ (боље рећи – политиканти), и уместо „радробиле царство“ – „кронуше у регионализацију“, па ће Његош бити политички аналитичар бољи од свих ових за које је Вучић својевремено рекао да се могу купити за „тањир купуса“, и који својим квазианализама само муте воду да изгледа дубље.

Кад човек види србијанске НВО у служби Империје, и кад чује како другосрбијанци говоре о неминовности претварања Срба у стадо послушно Великом Брату, сети се Његошевог владике Данила и његових страхова: „Не бојим се од вражјега кота, /нека га је ка на гори листа, /но се бојим од зла домаћега“. То домаће зло се руга свим вредностима српског народа, а нарочито Косовском завету, исто као потурице некад. „Крсту служиш, а Милошем живиш“,

говораху непотурченима, при чему је, како веле преверице, „крст ријеч једна сухопарна“, јер од човека захтева одрицања и патње (по Његошу, „воскресења не бива без смрти“). То јест, како кажу представници оновремене Империје: „Милош баца у несвијест људе, /ал’ у пјанство неко прећерано“. Они би хтели да сви буду меркантилно трезвени, неопијени Обилићевим херојством. Али, то им не може поћи за руком, јер се српска национална свест заснива на култу косовских витезова, а сваки Видовдан је огледало у коме се види „ко је вера, а ко је невера“.

Има и оних, квазиродољуба, који би да седе на две столице – и оној, коју им, као трулу даску, нуди Империја, и оној која је златни престо слободољубиве традиције Српства. Хоће славу патриота и паре НАТО благајне. То, наравно, не може бити. Његош је био против лажног, парадерског национализма, спремног на сваки трули компромис зарад личне користи: „Бадава се инате с Турцима, /кад им лажу, ка пашчад, сахане“.

Империја Србе упозорава да се не дуне против Новог поретка, јер ће бити сломљени: „Мало људство, куд си за-сљепило?! Не познајеш чистог раја сласти, / а бориш се с Богом и људима, / без надања живиш и умиреш“. По Миловану Данојлићу, то су данас „дивоте потрошачке цивилизације, и обећања да ћемо се, будемо ли добри и покорни, једног дана приближити трпези за којом уживају наши добротвори и саветодавци“ (8). Међутим, од тога нема ништа. Његошев војвода Драшко је на Западу, у Млечима, доживео, много пре Ђинђића, Тадића и садашњих властодр-

жаца, праву природу евро-обећања, приликом сусрета са дуждом: „Обећа ми и што му не исках./И помислих кад од њега пођох: /благо мени јутрос и довијек... /Кад последијед, све оно излиња,/ка да ништа ни зборено није./ И посад му не бих вјеровало/млијекo је да ријече бијело“. ЕУропски мудраци и саветодавци, нудећи нам да продамо косовску веру за обећање бриселско-вашингтонске вечере, настоје да нас убеди у своју причу о „тржишној привреди“ и „ЕУ стандардима“, тобож универзалним за све крајеве света; али,и то је измислица за „балканске варваре“. Његош је видео замке такве учености. Како веле Црногорци једном апологети империјалне турске силе: „А мудар си и књижевник, кажу./ Учио си књигу у Цариград,/ на некакву ћабу притврдио./ Али ти се још хоће памети -/ потежа је ова наша школа“.

И онда и сада савезника је мало: “Вражја сила одсвуд оклопила. /Да је игђе брата у свијету, / да пожали,ка да би помога“. Па ипак, предаје нема и не може је бити, јер је, опет по Његошу, „Косово грдно судилиште“, на коме се свако мери и проверава. А та провера није од овог света. Она је задатост ка којој се мора стремити.

НЕКОЛИКО ПОУКА ИЗ „ЛАЖНОГ ЦАРА ШЋЕПАНА МАЛОГ“

Да је Његош крајње „политички некоректан“,и зато незгодан за јубилеје, макар тако велике као што је двестагодишњица његовог рођења, сазнајемо из стихова спева „Лажни цар Шћепан Мали“. У њему бард вели да Бошњаци, иначе „наша родна браћа“, „слијепи су, те не виде ништа. /Куран им је очи извадио, /Куран им је образ оцрнио; / У њих нема душе ни образа/ Који не би за

Куран умро, /То је њина кукавна светиња./ О слободи и о народности/У њих нико поњатија нејма“. Што се Арбанаса тиче, и ту је Владика Раде без компромиса: „Арнаут је ни вода,ни вино/ Народности ни слободе нејма, /Он за образ не зна и поштење/ Продаје се ко му више даде“... Врхунац Његошевог порицања савремене геополитичке оријентације у Црној Гори звучи овако: „Да су Руси наша родна браћа,/Нејма силе у свијету никакве,/Која би нас могла разбратствити./Па да нама ни браћа нијесу,/Него да су из пакла ђаволи,/Опет су нам милији но Турци“.

ЊЕГОШ И ПОРИЦАТЕЉИ ЗАВЕТА

Још од Милана Панића, америчког бизнисмена убаченог у политички живот Србије почетком деведесетих година 20. века, преко разних ДОСократа занетих фразама петооктобарске побуне, прве у свету међу, амерички усмереним, „обојеним револуцијама“, па све до садашњег премијера Србије, домаћи политичари,духовно – морални патуљци у скупоценој одећи (част изузецима!), су се повремено трудили да са презиром истакну како они не признају никакву „Небеску Србију“, него се боре за стварну, земаљску Србију (при чему су, наравно, увек мислили на Србију у „евроатлантским интеграцијама“).

Шта би о томе рекао Његош? Његове данашње речи, наравно, можемо само замишљати;али, песници који су га тумачили, попут Данојлића, нуде нам одговор на ово питање из саме бити његошевског предања: „Сваки је народ небески у мери у којој настоји да превазиђе земаљски оквир свог постојања па, живећи како може и мора,сања о вишим, јачим облицима испуњења своје судбине.Ко не тежи немогућем, неће остварити ни оно што је могућно.

Небеска димензија живљења је унутрашња тајна сваког бића. Можда није упутно превише ПРИЧАТИ о њој, бусати се у груди својом изабраношћу и изузетношћу, али, с друге стране, ругање небеској димензији колективног трајања је, у најбољем случају, нихилистичко очајање малодушних. Да бисмо опстали у земаљском и стварном, морамо повиривати у надземаљско и онострано.“(9)

Док су јучерашњи усрећитељи, комунисти, хтели рај на земљи, али без Бога и против Бога, ови нови су, по Данојлићу, Бога прогласили за финансијског саветника, а своју веру записали на доларској новчаници: „In God We Trust“. Сада „загађују све што је у нама и око нас здраво и природно, од воћа и поврћа, до воде и ваздуха, од жита и хлеба, до језика, од међународног права, до права на рад и живот“(10). Његошева порука је, указује нам Данојлић, немирење са злом, јер Владика Раде јасно каже: „Нека буде борба непрестана!“ А зашто? Опет по Данојлићу: “Сви окупатори, по обављеном послу, проповедају рад и ред, мир и прихватање свршеног чина, ТОЛЕРАНЦИЈУ И НОРМАЛИЗАЦИЈУ. Тај је мир, знамо, помирење са њиховим господарењем, са поразом, са понижењем. Трпељивошћу покорних, насиље се учвршћује; онај, који је покушао да се брани, изводи се на суд за ратне злочине; хајдук робља везаног суди хајдуку који му је пружио отпор. Наша је традиција поема немирења, нетолеранције према злу.“(11)

И то треба да знају сви који, по Божјем допуштењу, владају овом земљом. Борба за Косово и Метохију није само борба за своју територију (мада јесте), за ресурсе које туђини хоће да нам отму (мада и то јесте), за међународно

право (и то јесте), за наше сународнике којима прети геноцид и изгон са завичајних простора (и то се подразумева), за наше храмове и манастире („И све олтар до олтара,/ задужбине српских цара“, запевао би Владика Николај). То је, пре свега, борба за истину и правду Царства Небеског, без којих нема ни царства земаљског, борба под крсташем барјаком Обилића и Југовића, сасвим у складу са нашом химном – молитвом „Боже Правде“. Јер, Срби знају оно што је знао и њихов свети руски рођак, Александар Невски – Бог није у сили, него у Правди и Истини.

Ко то неће да прихвати, нека се испише из Српства. Није ни први ни последњи од „плахих и лакомих“, о којима је Његош сведочио. Јер, како рече Милован Данојлић: „Са пет милиона долара могу се решити сви земаљски проблеми, али и створити неки који су, у смрти и у вечности, нерешиви. Једна од тајни нашег језика је и клетва пала на Вука, Вукашина и Вујицу“ .

Томе нас, ових дана, учи Петар Други Петровић Његош, кога је пре два столећа међу Србе увео Бог да нам посведочи суштину Косовског Завета – За Крст Часни и Слободу Златну.

КОСОВО, СРБИЈА И ЗАПАДНИ ЗЛОСТАВИТЕЉИ

НИЈЕ ВАМ ДОЗВОЉЕНО ДА ПОСТОЈИТЕ

Однос Империја САД – ЕУ – НАТО према Србима се, наравно, геополитички може разумети: Срби су, као и вековима до сада, „реметиљачки фактор“ на Балкану који омета продор Запада ка Блиском Истоку, или је, потенцијално, руски савезник. Запад, по академику Милораду Екмечићу, народ Светог Саве доживљава као коњоводце руских козака ка топлим морима.(1) Зато су Срби протерани из данашње Хрватске, која је примљена у челични загрљај Империје; зато је Република Српска стално угрожена политиком унитаризације Босне и Херцеговине; зато је Црна Гора „монтенегризована“ стварањем црногорске нације која претумачује највећег српског песника, Његоша, и пише латиницом. Зато се Косово и Метохија отимају Србији и нуде Великој Албанији, савезници НАТО Турске. Зато се спремају удари на Војводину и Рашку област.

Све је то, дакле, геополитика. Али, хладни и прорачунати Запад је према Србима у последње две и по деценије окрутан више него што геополитички интереси захтевају. И са мање силе и неправде могли би се постићи слични, по Србе, неповољни резултати, јер су домаће политичке елите, осим часних изузетака, више него услужне осовини Вашингтон - Брисел. Па ипак, западни злоставитељи, маскирани у доброжелатеље и миротворце, просто уживају у понижавању Србије и спречавању сваког, макар и симболичког, добитка српске спољне политике (изузетак је једино 1995, и стварање Републике Српске,

којој, опет и опет, прети покушај укидања).Чак и „подела Косова“ (у бити, штетна по српске националне интересе), о којој је маштао Ивица Дачић,од стране Империје није допуштена ни као наговештај. Као што су римски пагани, гонећи хришћане (иначе, крајње мирољубиве,ненасилне и одане држави као отаџбини, али неспремне да праве компромис са идолопоклонством), са страсном мржњом говорили „Non licet vos esse“ („Није вам дозвољено да постојите“), тако и савремени, репаганизовани Запад Србима говори оно што је Ворен Кристофер рекао Слободану Милошевићу кад га је овај питао шта треба да учини да би САД према Србији имале пријатељски однос: “Нема посебних услова. Морате увек и на сваком месту да урадите оно што се од вас очекује“.

Тако престаје политика; тако почиње злостављање.

ИДЕОЛОГИЈА ЗЛОСТАВИТЕЉА

Угледни србски философ, др Милан Брдар, указивао је, још 2008. године, на то да у србомрзачком лудилу Империје,шекспировски говорећи, има система. Он доказује да Маркиз де Сад, радикални идеолог западног просветитељства, није писао о еотици, него о политици, која је данас руководна идеолошка матрица Запада и кад су Срби у питању. Реч је о политици запоседања и злостављања која од жртве тражи сагласност са мучитељем: „Данас није довољно „сарађивати“, показујући спремност на добровољно ропство. Морамо, преко тога, да се ентузијастички залажемо да „добијемо оно што заслужујемо“. На пример, да нам отму Косово /.../ А ако се то деси, да се не бунимо, него да аплаудирамо ономе ко ће то да нам уради, да кажемо да је то права ствар, да

смо то заслужили,и да показујемо ентузијазам тако што ћемо скочити одмах да нацртамо границу,пре него што они кажу где је.“ Није довољно покорити се као после пада Деспотовине Србије под власт Турака 1459. Професор Брдар објашњава ставове нових, „меких“ окупатора: „У реду, мораш да будеш роб, али понашај се као то ниси,понашај се као да си сарадник,стратешки партнер,јер сви смо у радосној заједници. Споља мора да влада радост. Смешкамо се ми, морате се смешкати и ви, без обзира колико је врућа ватра коју смо вам подложили“. То је један од кључних (а обичном политичком погледу скривених) разлога због кога Ивица Дачић, некад близак сарадник Слободана Милошевића, који је ратовао за Косово против НАТОа, мора да се састаје са Хашимом Тачијем, једним од вођа ОВК тероризма осумњиченим,између осталог, за вађење органа живим Србима. Империја у лицу Кетрин Ештон Дачића приморава да се смеши Хашиму Тачију не зато што не зна шта је Тачи радио Србима (скупа са Чекуом, Харадинајем и сличним луменима „независног Косова“): она то чини баш зато што ЗНА шта је Тачи радио Србима. Они који господаре светом желе да од Србије створе, како рече др Мило Ломпар, „колонију кривице“. Разлози су јасни: Срби су, како је још 1994. говорио Дејвид Гомперт из RAND корпорације, члан Трилатералне комисије, носиоци вируса који треба уништити.Вируса слободе.

МЕТОДОЛОГИЈА ЗЛОСТАВЉАЊА

По др Слободану Антонићу, методологија злостављања Србије изгледа овако:

1. Нема коначне листе захтева које треба испунити да би злостављач био задовољан;

2. Захтеви који се постављају су неодређени, да би жртва стално осећала кривицу због неиспуњавања истих;

3. Од жртве се тражи да погађа скривене жеље и намере злостављача („Шта је још услов ЕУ?Шта је то што се не тражи отворено од Србије (јер се није тражило ни од других земаља) али се очекује да Србија испуни? Геј парада? Још новца из буџета људскоправашким НВО-оима? Конфедерални статус за Војводину?Још једна награда Србљановићки и Басари?“);

4. Жртва не сме ни да мисли,ни да говори, о злостављању које јој Запад приређује јер „кроз ћутање и сарадњу жртве перверзни Злостављач постаје легитимни ВАСПИТАЧ несрећне жртве“;

5. Жртвино самопоуздање мора бити уништено кроз распамећивање – она мора себе почети да окривљује за своју „неспособност“ да уђе у ЕУтопију;

6. Жртва мора да изгуби идентитет тако што ће њена историја бити претумачена као историја кривице; то јест, по Антонићу:“Србији се проналази антисемитизам у раном 19. веку,фашизам у раном 20. веку,а корени геноцидности и етничког чишћења датирају се чак у 14. век“;

7. Кад жртва „схвати“ да је крива,она мора себи да одреди казну и позове злоставитеља да „испуни правду“ извршењем казне;

8. Жртва не сме имати никакву вредност – ни пред собом, ни пред светом, да се не би видео прави изглед монструма који је малтретира...Зато је, по Антонићу,први корак у отпору Великом Инквизитору јачање самовести и самопоуздања (у култури, пре свега), затим активан отпор агресији злоставитеља и њихових домаћих помагача,и, на

крају, јасно откривање и друштвена осуда како србофоба са стране, тако и њихових локалних саучесника у злостављању.

СВЕТЛОСТ НА КРАЈУ ТУНЕЛА? ДА СКОЧИМО ПОД ВОЗ?

То је нови, глобалистички тоталитаризам, чију симптоматику Брдар описује као тврдњу да више нема непријатеља: „Напротив, онај ко вас кињи, каже да вам је пријатељ, као у подрумима јунака Маркиза де Сада. Па као што каже Кондолиза Рајс, пре две недеље, после отимачине Косова: „Сједињене Државе су пријатељ Србије“. А Европа то папагајски понавља“, при чему је наша несрећа у томе што имамо „критичну масу припадника политичке елите која је спремна да пристане на ту игру, рачунајући да ће из тога извући неку корист“. Зато је сасвим могуће да, после свега што нам је САД-ЕУ-НАТО Империја учинила, Александар Вучић каже у интервјуу „Ројтерсу“: „Преговори са ЕУ су важни не само са политичке тачке гледишта, већ и због развоја српске економије, бољих животних услова, веће одговорности, другачијег система вредности /.../ Датум за почетак преговора са ЕУ је оно на шта сви ми морамо да се усредсредимо, да завршимо тај важан посао, а онда ћемо видети светло на крају тунела“.

Да та светлост на крају тунела није воз, питао би се просечан Србин, коме није до самоубиства на „бриселским шинама“? Јер, евроинтергративци у Србији су жестоко забринути: подршка просечних Срба уласку њихове државе у ЕУ пала је на 41%, а омладина презире ЕУтопијску лаж: ученици и студенти се највише противе том уласку.

EX ORIENTE LUX

Његош је свом секретару Медаковићу једном јасно рекао: „Зар не видиш, да сам сирак без нигђе и никога. Још да немамо уздања у ту Русију, морали би пасти у очајање, - а ками би се могли држат сами; а већ кога имаш? на кога би се мога поуздат?“ (11). Медаковић додаје „да није било Москова,нигда Србија не би била своја – она би могла бити туђа и свачија,кано што то бјеше до појава Руса и њихове помоћи, али своја са туђином нигда.“(12) Милан Брдар је, век и по после ових тврдњи, изјавио,као Његош некад,а данас „имамо Русију, чији представници кажу „Споразумите се сами са собом, и реците нам како хоћете да вам помогнемо“; то јест, „једини нам је спас промишљена политика у савезу са Русијом“.

Није ту реч више ни о каквом романтичном словенофилству и било чему сличном, одавно превазиђеном. Русија је, у овом тренутку, једина која не само може и хоће да нам помогне у борби за земљу нашег идентитета, Косово и Метохију, него и једина која може да нас спасе од Великог Злоставитеља са Запада. Питање је само да ли домаћа политичка елита то жели, или више не може без мазохистичког уживања које осети кад види бич у рукама Империје.

УЗРОЦИ СРПСКО – РУСКОГ РАСКОРАКА: ВИДОВДАНСКА РАЗМИШЉАЊА

ШЕЗДЕСЕТ ПЕТ ГОДИНА ОД ЈЕДНЕ РЕЗОЛУЦИЈЕ

Данас је Видовдан 2013.

Данас се навршило тачно 65 година од када је, на Видовдан 1948, у Букурешту донета Резолуција Информбироа, иза које је стајао Совјетски Савез на челу социјалистичког лагера, који ће ускоро постати Источни блок. Резолуцијом је осуђена политика Јосипа Броза Тита и КП Југославије, као ревизионистичка. Датум није био одабран случајно: рачунало се да ће Срби, као верни савезници Русије, устати против Тита и воспоставити комунизам онакав каквим га је замишљао Стаљин.

Тито је одмах наредио жесток обрачун са свима који су стали на страну Совјетског Савеза. Међу њима је било највише Срба, из Србије, Црне Горе и других крајева. Многи од њих отишли су, за време Другог светског рата, у партизане и постали комунисти верујући да је Совјетски Савез Русија и да је Стаљин неки нови, свечовечански „цар баћушка“. За њих су Тито и његови сарадници основали концлагор Голи оток.

Видовдан 1948. године једна је од трагичних епизода које су Србе и Русе довеле до историјског раскорака, што и данас траје.

АМЕРИКАНИЗАЦИЈА СРПСКОГ ПРОСТОРА

Разлози су многи и различити. Један је, међутим, остао несагледан: овај простор је одавно американизован. Русија је са њега протерана још у доба комунистичког диктатора Броза и његових измећара. О томе је писао Дејан Мирковић: „Колико су антируски били оријентисани титоисти говоре следећи примери. Коча Поповић је театрално обећао генералу Ајзенхауеру да ће се југословенски војници заједно са западним борити против Руса, а режим Броз-Кардељ-Пијаде се отворено обавезао да ће заједно са Турском (Анкарски пакт 28.2.1953.) борити против Русије (!) у очекиваном глобалном рату. Та срамна и неморална политика титоиста изазвала је велико огорчење у Русији, у свим слојевима друштва, не само у Кремљу. Бивши амбасадор у Москви Вељко Мићуновић пише о одбојном ставу врха Руске православне цркве према Брозу, чак и после Стаљинове смрти, а Добрица Ћосић наводи речи руских официра за време свог путовања у Русију који су му говорили да је Броз „издајник“ (1,262). Од тренутка сукоба са Русијом, Запад је почео да финансира Титов режим, али и да мења културни образац Титових поданика, пре свега Срба. Спроведена је радикална американизација – настао је, по успешном изразу Радине Вучетић, својеврсни „кока-кола социјализам“ (2). По Мирковићу, титоизам је посвађао Србе са Русима, народом исте вере и истог порекла, што је имало кобне последице: „Обезглављени српски народ је тада запао у кобну историјску заблуду, сматрајући да су му ближи Хрвати и Словенци, народи различити по вери, историји и схватању заједничке државе“ (1, исто).

Тако се поновила једна трагична прича, прича с почетка 20. века.

НЕУСЛИШЕНИ САЗОНОВ

Године 1915, савез Русије, Велике Британије и Француске понудио је Италији улазак у рат прделажући јој, као ратни добитак, Далмацију, Истру и Трст. Србији се, тада, нико није обратио за мишљење, иако се њена војска јуначки борила за ослобођење своје поробљене православне браће, али, на основу заблуда своје политичке и интелектуалне елите, и за стварање државе са Хрватима и Словенцима. Званична Србија је хтела да спасе Истру и Далмацију – због Хрвата. Председник Владе Краљевине Србије, Никола Пашић, одмах је послао своје делегате у Русију. То су били познати научници, Александар Белић и Љуба Стојановић. Примео их је царски министар спољних послова, Сазонов. Српски делегати су истакли да се њихова држава никад неће помирити са давањем територија Италији све до Сплита. Сазонов им је рекао: „Нећете ми замерити, господо, што сам пре свега Рус и што су ми најближи интереси Русије, али вас уверавам да сам одмах после тога Србин и да су ми најближи интереси српског народа... Заслуге Србије ће бити стоструко награђене. После рата, она ће бити неколико пута већа него што је данас! Ето, зар је икад ико сумњао да су Босна и Херцеговина српске земље; зато се рат не може свршити а да оне не образују целину са Србијом. Црна Гора је одувек била једно с њом, зато ће се се и она, кад се рат сврши, са Србијом ујединити у нераздвојну целину. Србија је тражила излаз на море; е па, добиће га у широкој прузи на Јадранском мору у Далмацији, са старим Сплитом... Истина је да има Срба и по другим покрајинама, али

они у њима неће пропасти до крајњег ослобођења. Идеали ниједног народа нису остварени одједном, па не могу бити ни српски. Биће још ратова и прилика да се доврши ослобођење српског народа“ (3,213). Сазонов их је упозорио: „О Хрватима и Словенцима не могу вам ништа рећи. Они се туку против нас и ја вам изјављујем:КАДА БИ БИЛО ПОТРЕБНО ДА СЕ РУСКИ НАРОД БОРИ ПОД ОРУЖЈЕМ САМО ПОЛА ДАНА ДА СЕ СЛОВЕНЦИ ОСЛОБОДЕ, ЈА НЕ БИХ ПРИСТАО НА ТО“ (подвукао В.Д.) (3,исто).

Српска елита није чула Сазонова.Цена заблуде брзо је плаћена. Југославија је Србе коштала, у Првом и Другом светском рату, као и у ратовима у доба распада СФРЈ, преко два и по милиона глава. Највише Срба у Другом светском рату побила су „браћа“ Хрвати у тзв. „Независној држави Хрватској“.

РУСКИ САВЕТИ, ДОК НЕ БУДЕ КАСНО

Да бацимо, макар и површан, поглед на савремене руске савете Србима.

Димитрије Рогозин, вицепремијер Русије, рекао је, крајем 2012. године: „Ако је за пријем у ЕУ услов да се призна Косово, треба да размислите о том услову. То је безобразан услов... али то је ваша суверена одлука и Русија ће подржати вашу одлуку./.../ Ми Србију подржавамо по питању Косова не што смо пријатељи, већ што инсистирамо на принципу територијалног интегритета... Треба остати на своме и треба остати сложан. Зато је Русија са вама. Нама је потребна јака Србија која ће заступати сопствени став./.../ Русија је са вама, Путин је са вама, потребна нам је јака Србија која ће заступати своје ставове“ (4,9).

Јелена Гускова, директор Центра за изучавање савремене балканске кризе, рекла је, у интервјуу Бранки Чуљић: „Косово је прва станица на путу до Велике Албаније, следе Македонија, Црна Гора, север Грчке и југ Србије. /.../ Балкан постаје место сталне дислокације НАТО. Ниво државног суверенитета Србије постао је веома низак. Немогуће је уосталом сакрити да алијанса (НАТО, нап. В. Д.) руководи процесима који гуше самосталност и независност балканских словенских народа. Сведоци смо још увек недовршеног процеса уситњавања и смањења тог простора /.../ Докле ће српско руководство да се извињава и понижава подривајући тако самопоштовање народа? После таквог самоуништавања, сутра нико неће отићи да брани отаџбину, неће штитити своју земљу и борити се за њену независност“ (5,15-16-17).

Ако не послушамо, биће касно. Крваво смо плаћали своје илузије не само о лажној „браћи“, Хрватима и Словенцима, него и о лажним западним „савезницима“. Један од најугледнијих савремених српских историчара, др Драгољуб Живојиновић, о томе каже: “Нема сумње, Срби су творци свих тих заблуда везаних за савезништва и пријатељства. Срби су творци и других заблуда са којима ће се тек срести. /.../ А у страну је гурана једина истина да нам је Русија била једини пријатељ све до њеног слома./.../ Говорим о Русији, земљи на коју се нисмо ослањали. Напротив, били смо бастион, барикада против ширења њеног утицаја на Балкану. А већ од јулске кризе 1914. могло се видети ко нам је прави пријатељ и савезник. Русија је тих дана одмах заузела јасан став. Децидно је рекла и савезницима и нашим непријатељима да неће дозволити да

Србија буде поражена и покорена и да ће Србији пружити сваку врсту помоћи /.../ Највише због Русије, Французи су пружили Србима савезничку руку. /.../ Енглези су све друго били само не пријатељи Србије. Напротив, Србе органски не воле, ни њихово јавно мњење, ни њихов естаблишмент. О нама су те 1914 писали најгоре, говорили најружније. Није било ни дневног листа, ни готово политичара, ни генерала наклоњеног Србима. /.../ У нашој најтрагичнијој ситуацији водили су хајку против Србије, отворено су је и у најтрагичнијим тренуцима уцењивали и оптуживали за почетак Првог светског рата“ (6,21-22)

Тако је било онда. Тако је и данас. Кетрин Ештон и Штефан Филе само су лице и наличје једног истог западног непријатељства према Србији, која је за НАТО Запад само „предстража“ Русије. Народна изрека је јасна: “Ко неће брата за брата, хоће туђина за господара“.

УПУТНИЦЕ:

1. Мр Дејан Мирковић: Косово и Метохија – Палестина систем криза, Српска радикална странка, Београд 2007.

2. Радина Вучетић: Кока – кола социјализам, Службени гласник, Београд, 2012.

3. Цит. према Никола Б. Поповић: Србија и царска Русија, Службени гласник, Београд, 2007.

4. Рогозин, потпредседник Владе Руске федерације: безобразан услов ЕУ за КиМ – прихватање ваше, Искра, Бирмингем, 1. јануар 2013.

5. Елена Гускова: Уситњавање српског простора није завршено, Искра, Бирмингем, 1. јуни 2010.

6. Проф. др Драгољуб Живојиновић: Сведочанства: Енглези радили на уништењу Србије, Искра, Бирмингем, 1. јули 2011.

ГОДИНА 2015.

О ЧАСУ У КОМЕ СМО НАШЛИ ЛАЗАРЕВ ПЕЧАТ

КАКВО ВРЕМЕ! КАКВЕ ВЕСТИ!

У тврђави на Руднику нађен је оригинални печат Светог великомученика косовског Лазара, онога који нас је заувек заветовао Христу и принео целу нашу историју Светој Тројици на дар! И то баш сада, у јесен 2015, кад се светови комешају и кад се космичке битке воде на планети Земљи, над коју се надвила тешка сенка антихриста! Да ли неко ко је побожан у Христу може да мисли да је случајност проналазак печата великога Богољупца српскога, и то баш у тренуцима кад НАТО Империја тражи да признамо Шиптарима да су Косово и Метохија њихова држава и да су Пећаршија и Дечани њихови манастири, које је зидала „албанска династија Нимани“?

Наравно да није случајно.

То се десило баш у тренутку кад један духовни убожјак, који с, уместо свог стана и прихода (које је могао да, као хуманиста, поклони Арнаутима, одриче Косова), а налази се на челу САНУ (то је, по свему судећи, радио у договору са извесним „структурама“ на власти, да би се проверило јавно мњење), и када су сви другосрбијанци – брозопоклоници који су постали западопклоници

дрекнули да је председник САНУ у праву, и да Косово више није наше.

Цар Лазар је, баш у доба кад духовне авети, бауци и јауди, дижу дреку, послао поруку Србима, сличну оној какву су Руси од својих предака примили 2011. године.

ПОРУКА РУСИМА 2011.

Тада је у реци Дњепар, тамо где је Запорожје (територија данашње Украјине), десило се велико знамење: један пецарош је из воде извадио ни мање ни више него мач великог кнеза Свјатослава, сина Свете Олге Равноапостолне и оца Светог кнеза Владимира, крститеља Русије. Древно предање, које је читав миленијум преношено с колена на колена, тврдило је да је управо ту, на месту где је мач нађен, кнез Свјатослав погинуо у борби против Печенега, и да је мач бацио у воду, да не падне у руке непријатељу. Мач, направљен од најбољег гвожђа и нарочито украшен, скривао се у муљу, и изузетно је добро очуван.

Највећа победа кнеза Свјатослава (који је, иначе, остао незнабожац) остварена је над Хазарским канатом, који је обухватао Северно Прицрноморје, велики део Крима, Приазовље, Северни Кавказ, Доње Поволжје, Прикаспијско Заволжје, као и шумско – степске области будуће Кијевске Русије. Управљачки слој Хазара примио је у осмом веку јудаизам, и водио борбу против хришћанства, контролишући, у међувремену Свилени пут, и бавећи се трговином руским робљем. У јулу 964. Хазарски канат је разбијен, после чега је настала Прва, Кијевска Русија, коју је крстио Владимир Сунце Јарко.

У јесен 2011. на Украјини није било никаквих већих проблема, али су многи, када се овај догађај збио, имали утисак да се спрема нешто велико и судбинско, што ће се тицати читавог руског света. Ово што се сада дешава са Русијом, која се вратила у светску политику, и на Украјини је доказ да је проналазак мача Свајатослављевог био судбинско знамење.

ЗЛАТНЕ РЕЧИ ЛАЗАРЕВЕ

А шта нама поручује Свети кнез Лазар?

Ево како се обратио својим ратницима уочи Боја над свим српским бојевима, и како је то забележио летописац оног доба: „Ви, о другови и браћо, велможе и благородни, војини, војводе велики и мали, сами сведоци и посматрачи јесте, колика нам добра Бог у животу овоме дарова, и ничега што је красно и слатко у овоме свету не лиши нас... да, ако нам што скрбно и болно буде, не будемо неблагодарни и незахвални Богу за ово. Но, ако мач, ако ране, ако тама смрти догоди се нама, слатко за Христа и за благочашће отачаства нашег да примимо. Боље је нама у подвигу смрт примити, него ли са стидом живот. Боље је нама у боју смрт од мача примити, него ли плећа непријатељима нашим дати. Много поживесмо за свет, најзад постарајмо се за кратко подвиг страдалнички примити, да поживимо вечно на небесима, дајмо себи именоване војника Христових, страдалаца благочашћа, да се упишемо у књиге животне. Не поштедим тела наша у борењу, да од Оног Који просуђује подвиге, светле венце примимо. Болови рађају славу и трудови доводе до починка. Не поштедим себе, знајући да имамо и после овога где отићи, и с прахом помешати

се. Умримо да свагда живи будемо. Принесимо себе Богу као жртву живу, не као пре маловременим и обманљивим гошћењем наслађењу нашем но у подвигу крвљу својом. Не поштедимо живот наш, да живописан пример послије овога другима будемо. Не бојмо се страха, који је дошао на нас ни устремљења нечастивих непријатеља који скачу на нас. Ако би смо заиста на страх и губитак мислили, добра се не би удостојили. Ми с Исмаилићанима борити се имамо. Ако мач главу, и копље ребро, и смрт живот, ми с непријатељима борити се имамо. Ми смо једна природа, човечанска, потчињени истим страстима. И један гроб да нам буде. И једно поље тела наша с костима да прими, да едемска насеља светло нас приме...“

То је наше Косовско опредељење – умримо да свагда живи будемо! То није никакав кукавичлук, ни самоубилаштво, него јасно бирање приоритета: прво небеско, па онда земаљско. Кад имаш небеско, и земно ће ти се дати, како смо доказали 1912, ослободивши Стару Србију, с песмом: „ЗА КОСОВО КУМАНОВО!“ А ако изабереш земно и одрекнеш се небеског, онда ће ти се све одузети, као што видимо да нам се данас дешава, кад нас воде кукавице, мали и велики бранковићи.

О КЛЕТВИ ЛАЗАРЕВОЈ

Јер, на нас пада клетва Лазарева.Ево речи Светога кнеза: „Ко је Србин и српскога рода, /и од српске крви и колена, /а не дош’о на бој на Косово, /не имао од срца порода, /ни мушкога ни девојачкога!/ Од руке му ништа не родило, /рујно вино ни пшеница бела!/ Рђом капо док му је колена!“

Имамо ли порода?

Од 2002. до 2011. у Србији нас је било мање четири стотине хиљада. Неки су отишли ван земље, а неки под земљу. Породице имају, у просеку, по једно дете, а просечна старост становништва је преко четрдесет година.

Рађа ли нам земља?

Како да рађа кад је пуста, кад нема руку да јој приђу као мајци? Ми, којима је Бог дао да и камен може да роди у нашем тлу, лишени смо благодети плода и рода какви би могли бити јер смо од благослова Лазаревог одступили.

И рђа нас поједе – наша елита, наши вођи, осим часних изузетака, прави су пример како рђа једе православни народ кад заборави Завет.

ШТА НАМ ЈАВЉА СВЕТИ ПЕЧАТ?

Печат цара Лазара нам се јавио у ове дане да бисмо се подигли, да бисмо плънули ђавола и његов обезбожени Запад, да бисмо се одрекли Вашингтона и Брисела са содомијом и лажју безбожничком, и да бисмо сви стали под Косовски стег. Још није касно – печат каже чије је Косово и Метохија, и нема те силе која ће нам га узети (мада га војно већ одавно држе под окупацијом, која је, као и увек, пролазна), само ако га се ми не одрекнемо. Не дајмо оно што је наше, и оно што је наше неће дати нас! Господе, благослови!

ВИЋЕЊЕ РУСКЕ КЊИЖЕВНИЦЕ

Године 2006. на српском језику појавила се књига руске списатељице Јелене Чудинове, „Богородичина цамија у Паризу“. Она је у роману описала скору будућност Европе: године 2048, у Паризу, главном граду Еврабије, хришћани су гетоизирани и приморани да приме ислам или да умру. У роману, Београд је главни град Велике Албаније, а последњи остаци Срба селе се у Русију, где оснивају Нови Београд, и остају да бране границе.

Једина слободна земља је православна Русија, која је према исламским државама Европе подигла „зелену завесу“. Један од главних јунака ове приповести је Србин Слободан, пореклом са Косова, који Западу не може да опрости издају духовних вредности и што су ратовали против Срба хришћана у корист ратоборног ислама. У разговору с групом Француза који се нису потурчили, гневни Слободан им каже: „Тако вам и треба, Французи! Зар ви то нисте заслужили? Зар ви сами нисте јуче, својим рукама, направили данашњи дан? Живите у њему, зато што Бог постоји. Ништа нисте знали о историји Србије, ништа нисте знали о Косову. Нисте знали како су Срби славно гинули на Косову пољу, када су, штитећи своју колевку, војници кнеза Лазара стали на пут прљаве војске цара Мурата. Нисте знали да је Бајазит дошао као смртоносна куга, а по његовим траговима муслимани – Албанци. Пет стотина година под Отоманском империјом! Нисте знали какво је проклетство била Отоманска империја, нисте знали колико се српске крви пролило за победу над њом/.../ Нови Бајазит постао је Адолф Хитлер, зар сте ви, хумани

Европљани, заборавили на то? /.../ Шта вас је навело да помажете Албанцима да успостављају границе по Хитлеру, шта вас је нагнало да тако лако поверујете најглупљој лажи о зверствима Срба? Да, јасно, није питање шта, него ко. Вас су отровали, водила вас је на повоцу муслиманска дијаспора – а ви, играчке у рукама луткара, сматрали сте себе борцима за некаква „људска права“, просвећеним хуманистима – **а били сте само издајници хришћанске цивилизације**/.../ И кад је у вашој сенци настала змија ОВК и почела, сад већ не измишљено, већ право етничко чишћење, ви сте били слепи, горе него слепи /.../ А ваши јунаци су иза камере клали хришћанске породице, убијали учитеље и свештенике. /.../ И у центру европске наркотрговине, на Косову, завладао је мир. Кад је последњи Србин истеран или заклан, кад је последњи православни храм био порушен и оскрнављен, и миротворци су напустили крај јер више нису били потребни. /.../ Србе су потискивали и потискивали. Кад је Београд постао престоница Велике Албаније, Европска унија је почела да се боји. И наставила је да из страха даје оно што је раније давала из глупости. Нека сада Парижанке иду у чадорима (носе зарове и фереце, нап. В. Д.) пошто су њихове баке уздисале гледајући руже на гробовима косовских Албанаца“ (бораца ОВК, нап. В. Д.).

Тако говори гневни Слободан Вуковић, Србин који се са Косова доселио у Русију, и чијим ликом Јелена Чудинова је желела да упозори своје сународнике шта их чека, ако се на време не освесте.

Наравно, било је то упозорење и Србима и Европљанима. Да свако размисли о свом уделу у општој пропасти негда хришћанске Европе.

ХАОС

Свет је у хаосу.

Тај хаос се види и ових дана у Београду, где на хиљаде избеглица са Блиског Истока чека да оде у Европску унију, мада је, очито, Европска унија, која је, скупа са САД, изазвала хаос на Блиском Истоку вољна да 400 хиљада избеглица остави Србији, да се она с њима бакће, **иако је то празна и опустошена земља, у којој је од пописа 2002. до пописа 2011. било мање управо 400 хиљада људи – неки су отишли ван земље, а неки под земљу.**

Док ових дана неки шкргућу зубима због планова Империје да измени демографску структуру Србије, и да од ње направи некакву муслиманску државу, вреди се замислити над дубинским узроцима наше пропасти. Јер, Вучић & компанија су само симптоми, али не и узроци стања у коме смо се нашли, као и чињеница да се Србија тресе и дрхти од будућности, све неизвесније.

ЈЕДАН ОД УЗРОКА НАШЕ НЕСРЕЋЕ

„Хришћанин не живи као тужилац, него као оптужени“, говорио је руски мислилац Николај Берђајев. „Ако хоћеш да промениш свет, почни прво од себе“, говорио је Свети владика Николај. То значи: кад се у свету збива зло, треба гледати у дубину своје душе – зашто се то зло дешава, зашто га је Бог допустио?

Први благослов који је Бог дао сваком живом створењу био је: „Плодите се, множите и напуните земљу, и владајте њоме“ (Пост. 1,22). По тај благослов Божји, наравно, долазе и људи, највиша створења Творчева. Народ који се рађа је народ од Бога благословен, народ који напредује у свему, народ који не мисли о својој будућности – има га и за рад и за рат, и за породицу и за манастир, и за садашњост и за будућност...

Али, Срби су се одрекли радости рађања.

Србија је земља старца, која има више пензионера него запослених.

Кажу – због сиромаштва. Али, Срби су престали да рађају децу седамдесетих година прошлог века, када је стандард у Титотопији почео да расте брже него икад. Тада су абортуси постали масовни, а на свет је долазило по једно – двоје деце.

Почетком деведесетих година 20. века, у Србији је било око 150 хиљада абортуса годишње.

А села, основа српског постојања кроз векове, празнила су се и празне. Тај празан простор просто привлачи иноплеменике, и они могу доћи са великих даљина.

Нарочито ако иноплеменици рађају децу коју домороци више не желе.

ПОУКА СТАРЦА ТАДЕЈА

Велики српски старац 20. века, Тадеј Витовнички, беседио је: „Оне мајке које уништавају плод своје утробе чине велики грех. Оне уништавају живот. То је велики грех. Бог зачиње плод, а оне га уништавају. Треба из дубине душе да се измене и да не понављају такав грех. Таква жена се осуђује као убица. Ни једна животиња на земаљској кугли не убија своје младунче, једино разумно биће убија своје дете. Ако остане у непоправљивом стању, биће осуђена као убица. Питање је да ли ће моћи да прође кроз митарства. Нема неопростивог греха осим неокајаног греха. Велики је грех нашег народа – неокајани грех. Читава су села нестала. Био сам млад када је у Витовници било 110 кућа, а сада их нема ни половина. Жалосно је што ћемо ми Срби бити мањина. Доћи ће са стране и населиће се. Велика је грешка од стране грађанског закона да се земља дели на децу. На западу није тако, један остаје на земљи, а остали се запосле. Не ваља да се деле мале парцеле.

Наши Роми немају ни куће ни кућишта, па је опет пуна черга деце. Увек су задовољни, увек весели. А наши имају хлеба, па ни са хлебом неће да имају деце. Жалосно је то. Треба да се поправимо, ако можемо“.

Очито, до сада нисмо могли да се поправимо.

„Култура смрти“ надјачала је културу живота

Danse macabre, звана „геј парада“, на улицама Београда игра од 2009, а у име ЕУ „вреднота“. Заказано је коло смрти и за ову, 2015, када се слави сто година одбране Београда

под командом славног мајора Драгутина Гавриловића, чији је пук био жртвован за част престонице и отаџбине.

Зато нам се све ово и дешава. Нема благослова Божјег.

Власт је продала Косово и Метохију, сече српске записе, прави геј параду... И чудимо се потопу 2014, суши 2015, бујици избеглица пред нашим очима, у опустелој Србији...

Само да не наиђе „иноплеменик звани глад“, како рече средњовековни летописац.

Ко то ратује са нама?

Једна од последње четири српске старице у Ђаковици је Полексија Кастратовић, деценијама прислужница српског храма у метохијском граду. Замонашена је под именом Теоктиста. У интервјуу који је дала часопису „Светигора“ о Петровдану 2015, она каже: „Нерођена дјеца нас су упропастила. Нико нас није упропастио. Јер нерођена дјеца воде рат са нама, а ми не видимо, него видимо Шиптаре. Јер они пиште. Мени је једна жена причала овде, неколико пута је имала – да неће да роди. /.../ И она сања, да је ишла, оће у рај. Наишло мушко дијете јер је она то уништила: штапом хоће да је бије, а дјевојчица лијепа, обучена, дође и каже: „Нека, ипак је наша мама“. „Како наша мама? Она нама није дала да живимо на тај свијет – не може!“ Неколико пута је абортирала, и мушко и две ћеркице. /.../ Та нарођена дјеца воде рат са нама, не воде Шиптари, него та дјеца. Па кажемо, криви су нам Шиптари“.

ЗАМИСЛИМО СЕ!

Ово није политичко-аналитички текст; он је, да тако кажемо, религиозно-аналитички, јер смо уверени да се спољашњи догађаји историје увек зачињу у дубинама метафизичким, тамо где се срећу Бог и човек.

Како указује француски православни теолог, Жан Клод Ларше, у књизи „За једну етику рађања“ (Шибеник, 2008), по Светим Оцима Цркве којој припадају Срби, абортус је насиље над природом, сведочи о недостатку љубави оних који га врше, о неповерењу у Бога, Који се стара о сваком од нас, а нарочито о деци; он угрожава здравље жене, и, што је најважније, реч је о убиству. Сумирајући светоотачке ставове, Ларше пише: „Зачеће људског бића је плод воље Божије, те стога, одузети му живот представља одбацивање Божијег дела и противљење Божијем промислу“.

Зато је битно да, док гледамо хаос и како иноплеменици стижу у пуну Србију, не заборавимо да није политика прво, него метафизика. Створен као микрокосмос, човек је и микротеос, мали бог у блату, како је говорио Свети Јустин Ћелијски, и његова одговорност је велика и пред Богом и пред светом. Зато, пре било чега другог, треба да на себе преузмемо хришћанску одговорност, да се покајемо и изменимо своје путеве: „Треба да се поправимо, ако можемо“, рекао би старац Тадеј Витовнички.

Јер, како рече патријарх Павле – *Бог ће помоћи ако буде имао коме да помогне.*

Време у коме живимо пуно је знамења. Истог дана када се у Грчкој миром „огласило“ Распеће Христово (јер Грчка креће ка своме распећу, пошто је деценијама веровала у лажи безбожне Европе, које су морале да се плате), у манастиру Бошњане у Епархији крушевачкој замироточиле су иконе Светог апостола Луке и Светог мученика царевића Алексеја. Јер, и Србија се нашла на страшном путу богоодступништва, а сада се спремају страшни и криви ударци на породицу. Зна се да Руси царевића Алексеја, дивно и незлобиво јаће Христово, криво умучено од бољшевика, сматрају заштитником деце и омладине. А у Србији се спрема легализација хомосексуалних „бракова“ и њиховог „права“ на усвајање деце.

О чему је реч?

„Омбудсман“ Саша Јанковић, опет је решио да усрећи Србију, овог пута предлажући нови Закон о родној равноправности.

Шта нас чека ако Јанковићев модел будућности победи у Србији која се суновраћује у демографски бездан? **Члан 53, који дефинише усвајање деце, гласи: „Свако лице у генеративном добу има могућност да под истим условима поднесе захтев за усвојење детета, без обзира на пол и на брачно стање.“**

Дакле, у разграђивању породице се увек иде постепено: у Србији је прво брачна и ванбрачна заједница изједначена пред законом, а сада ће и хомосексуалци, трансвестити (у најнапреднијој будућности, и педофили) имати право да усвајају децу.

Члан 56, који се бави родном равноправношћу у образовању – наставним планом и програмом, између осталог, говори и следеће: „... обавезно стицање знања из области сексуалног образовања и репродуктивног здравља, промовишу многострукости и вишеслојности људских идентитета и тачан приказ истополне сексуално-емотивне оријентације, трансродности, трансполности и интерсексуалности...“

А какав је то „тачан приказ истополне сексуално – емотивне оријентације“? Па то је стара лаж Алфреда Кинсија, из педесетих година 20. века, да десет посто свих мушкараца и жена јесу хомосексуалци, лезбејке, транссексуалци, и остали „нестандардни“, и да је то нешто сасвим нормално, и да, као у ЕУ Литванији, у оквиру програма „gender loops“ сва деца, од вртића, морају да слушају предавња ЛГБТ чика и тета о красотима свог „life style“. Уместо да деца у школама дубље усвајају породични систем вредности, она ће бити жртве „политичког хомосексуализма“ (израз Наталије Нарочницеке).

СИРИЗА је најавила легализацију хомосексуалних „бракова“. То се спрема и у Србији. Случајан ли је плач Христов и Његових светих над негда православним народима?

Ми смо 1918, када смо добили, по Светом Николају Жичком, „школу без вере, политику без поштења, војску без родољубља, државу без Божјег благослова“ платили 1941. Чиме ћемо тек платити 5. октобар 2000. године, када су на власт дошли (осим часних изузетака) „којих би се марва

застидела и вепрови дивљи посрамили“, како рече Владика Николај у „Небеској Литургији“?

Кајмо се док још има времена за покајање, док нас, по речима Николајевим, није покрила „језива тама туђинска са лепим именом и шареном одећом“.

Господе, дај нам покајање!

ПРОПЛАКАЛА БОГОРОДИЦА У МЕТОХИЈИ

У манастиру Будисавци у Метохији, код Клине, проплакала је икона Пресвета Богородице док је јеромонах Алексеј пред њом читао акатист. Из овог манастира потиче српски новомученик, јеромонах Стефан (Пурић), кога су Шиптари отели 19. јула 1999. године и убили га. У доба када домаћи политичари, маскирани у државнике, постављају гранични прелаз између Србије и Србије, између тела и срца (јер Космет је мистичко срце ове државе, и то ће увек бити), очито је да те сузе нису нимало случајне. Бог опомиње и подсећа на Себе и Свој Завет, који се у Срба зове Косовским, и због кога је отац Стефан умучен од непријатеља крста са три прста.

ИЗ ИСТОРИЈЕ БОЖИХ ОПОМЕНА

Крајем седамдесетих година прошлог века, у доба арнаутског дивљања на Косову и Метохији, у области у којој се налази манастир Високи Дечани, било је велико невреме, и гром је ударио у крст куполе манастирске цркве. Ватра је испунила читав храм. Највише пламена било је око ћивота Светог Стефана Дечанског. Ништа није оштећено – ни ћивот, ни било шта у цркви. Ондашњи

игуман, отац Јустин (Тасић), о томе је одмах обавестио надлежног епископа рашко – призренског, Павла, потоњег патријарха српског. Године 1989. у манастиру Сланци плакала је копија иконе Богородице Тројеручице, а 1990. у манастиру Студеници појавила се крвава суза на лику Светог Саве на завеси олтарских двери. У зиму 1991, уочи почетка „рата за југословенско наслеђе“, у Саборној цркви у Београду из трновог венца на челу Христовом и из ране на Његовом ребру потекло је миро. Рат против Срба у Хрватској најавио је следећи догађај. У пролеће 1991. у кући Србина из Бјеловара копија чудотворне иконе Богородице Лепавинске (из српског манастира у близини Крижеваца у данашњој Хрватској), почела је да се креће по зиду. Чуду је претходило изненадно заблισταвање собе, као и паљење кандила самог од себе. У соби је стално мирисало ружино уље. Митрополит загребачко – љубљански Јован чудо је потврдио. Ускоро почиње распеће Срба Славонаца, Крајишника, Банијаца, Кордунаша, Личана. Мала црква манастира Савина код Херцег Новог на црногорском приморју 1992. и 1993. била је сведок плакања Христове иконе. На Благовести 1992, плакала је икона Богородичина у цркви у Севојну. Године 1993, у пролеће, над Радовањским Лугом, местом где је кум Вујица Вулићевић, убио војда Карађорђа, небо се жарило целе ноћи, а одашуда су се чули чудни, несхватљиви звуци. У години 1995, кад су, од маја до августа, Туђманови бојовници протерали Србе из Славоније и Крајине, грмело је на Светога Саву широм српских земаља, а гром је ударио у Саборну цркву у Београду, у Авалски торањ и у полицијску антену на Београђанки. „Гром загрме на Светога Саву, усред зиме, кад му време није“, каже епска народна песма... Уочи великог изгона

Срба са Косова и Метохије 1999. године, у Дечанима се данима у круг вртело кандило пред једном од манастирских икона. У руском храму у Риму, уочи Савиндана 2002. године, на бденију, које је, уз домаћине, служио и српски свештеник, проплакала је икона Светог Саве. У храму Светог Саве у Крагујевцу, из Распећа Христовог текло је миро у виду суза. То је први угледао црквењак Радомир Стефановић, који је 1999, протеран из Призрена. А онда је, уочи великог арнаутског погрома над србским народом и његовим светињама на Косову и Метохији, марта 2004. године, избио пожар у највећој српској светињи, манастиру Хиландару на Светој Гори, чије последице ни до данас нису саниране. Пред Васкрс 2004. године (о томе су писале „Вечерње новости“ 25. априла те године), у храму Светог Ваведења у Липљану, опет на Космету, проплакала је икона Богородичина. Свештеник Ранђел Денић је рекао да је то „знак да останемо јер су свеци са нама!“ Јасно је да све ове опомене и подсећања имају велики, свештенотајни смисао. Свака је била и позив на покајање и позив на борбу за Крст часни и Слободу златну.

ЗАШТО ПЛАЧЕ СИН БОЖЈИ?

Свето Предање Цркве од Истока каже да се Господ Христос за земног живота никад није насмејао. Окружен људском патњом на једној, и мржњом оних који су Га распели на другој страни, Он заиста није имао разлога да се насмеје у свету који је, библијски говорећи, долина суза. Али је зато плакао. Плакао је над умрлим Лазаром, јер човек није намењен за смрт, него за живот вечни (Јн.11,35). Плакао је улазећи у Јерусалим, знајући да ће

Га, после одушевљеног дочека, Јерусалимљани распети, а да ће онда, пошто се већина не буде покајала за своје недело, доћи војске сурових римских окупатора и Свети Град сравнити са земљом, при чему ће његове становнике побити и протерати. Христос је Свој плач над Јерусалимом пропратио речима бола: “И кад се приближи видјевши град ЗАПЛАКА ЗА ЊИМ, говорећи: “Кад би и ти знао, бар у овај дан твој, оно што је за мир твој! Али је сада сакривено од очију твојих. Јер ће доћи на тебе дани, и окружиће те непријатељи твоји опкопима, и опколиће те, и стегнуће те са свију страна; и срушиће тебе, и дјецу твоју у теби, и неће оставити у теби ни камена на камену, зато што ниси познао вријеме у којему си похођен“ (Лк.42-44). Христос је плакао и плаче над грешним родом људским који одбија да позна Њега, Пут, Истину и Живот, а окреће се беспућу, лажима и смрти. Тако Христос и Његова Мати плачу и над Србима.

РЕЧ НА КРАЈУ

Косово и Метохија нису света српска земља само због храмова и олтара који су на том простору сазидани. Косово је свето и пресвето због толике крви проливане за Христа, од Видовдана 1389, преко страдања и борби против турског зулума, Првог балканског и Првог светског рата, до данас, када су нови злочинци и зулумћари Србима (који су их преклињали Богом да то не чине), вадили органе да би их продали „потрошачима“ са папско-протестанстког Запада. Своју крв за Христа је пролио и јеромонах Стефан из манастира Будисавци у Метохији, где плаче икона Богомајке. То су подсећања, опомене, које, ако не буду услишане, и кроз покајање оделтворене, јесу најав

казне Божје. А Бог кажњава тако што се повлачи и пушта људе да жању оно што су са ђаволом сејали. Зато српски политичари не смеју да забораве речи руског религиозног философа Семјона Франка: „Мртви ћуте. Њихова безбројна армија не устаје из гробова, не урла на митинзима, не пише резолуције. Па ипак, та бројна армија мртвих је велика политичка сила читавог нашег живота, и од њеног гласа зависи судбина живих, можда многих поколења. За слепе и глуве, за оне који живе само у овом тренутку, не сећајући се прошлости и не предвиђајући будућност, за њих мртви не постоје, и помињање њихове снаге и утицаја за њих је само бесмислено празноверно бунацање. Али они, који умеју да виде и чују, који су свесни да садашњица није самодоволјна, да није од прошлости откинут живот садашњег дана, него пролазни трен живе пуноте, засићене прошлошћу и бремените будућношћу, знају да мртви нису умрли, него су живи. Каква год да је њихова судбина тамо, са оне стране границе овога света, они живе у нашим душама, у подсвесним дубинама велике, надличне народне душе... Њихове душе јасно говоре о једном - о Отаџбини, о заштити државе, о части и достојанству земље, о лепоти подвига и срамоти издаје. У тој дубини народног духа они се немо буне против издаја са предумишљајем и без предумишљаја, против демократизованог мародерства, против несавесног пировања на њиховим гробовима, против разграбљивања родне земље, окупане њиховом крвљу. Али наша дужност је пажљиво послушквати тајанствени, час добронамерни, час страховити смисао њиховог ћутања“. Председник Србије Томислав Николић, премијер Ивица Дачић и министар одбране Александар Вучић, као Срби и православни хришћани најодговорнији

за будућу одбрану свете српске земље, не би смели да не слушају гласове наших мученика, који су на Косову и Метохији лили крв за Христа, Бога Правде Кома пева србска химна, Бога Који нам је завештао и Крст часни и Слободу златну. Сузе Богородице из манастира Будисавци и њих и нас на то подсећају.

КОРИШЋЕНА ЛИТЕРАТУРА

1. Јеромонах Мирон (Косаћ):Српски деизис, у књизи „Чуда Божја у 20. веку“, Београд, 2006, стр.334-339.

2. Владимир Димитријевић: Зашто плаче Свети Сава? Штампа, Чачак 2006.

3. Мртви питају, у књизи „Царство Божије и царство празнине“, Светигора, Цетиње, стр.428-429.

ГОДИНА 2017.

ВЛАСИ СУ СЕ ДОСЕТИЛИ: ИМАЈУ ИНТЕРНЕТ

Једна од највећих (само) похвала домаће црквене дипломатије је да, ето, Ватикан није признао самопроглашену државу Косово. А зашто није? Зато што јесте. Из ове депеше Викиликса коју објављујемо у целини, у преводу једне сестре у Христу, јасно се види ватиканска стратегија из доба Павелићеве државе: папа Пије Дванаести није признао НДХ *de jure*, али ју је Ватикан признавао *de facto*. Зато САД и не врше притисак на Ватикан да изврши правно признање, јер је вршушки глобалне Империје врло стало да се екуменски односи СПЦ и Ватикана наставе, уз глуматање ватиканског чврстог става. До тога је стало и извесним екуменским делатницима СПЦ, који клече у Ватикану да не се Косово не призна, е да би се „екуменски дијалог“ наставио. Све се ово дешава да се Власи не би досетили, али Власи у доба Интернета нису више тако недосетљиви. Који чита, да разуме.

Депеша амбасаде САД – 08VATICAN38

СВЕТА СТОЛИЦА ЈЕ “DE FACTO” ПРИЗНАЛА КОСОВО, КАЖЕ ВАТИКАНСКИ ЗВАНИЧНИК

Код:	08VATICAN38
Викиликс:	View 08VATICAN38 at Wikileaks.org
Извор:	Амбасада Ватикана
Датум депеше:	2008-04-30 10:15:00

Тајност: ПОВЕРЉИВО
Ознаке: PGOV PREL PREF KIRF KJUS UN U
NMIK YI EU VT

Приређено: Ова депеша није приређена од стране
Викиликса.

VZCZCXRO1789
PP RUEHBW RUEHFL RUEHKW RUEHLA RUEHSR
DE RUEHROV #0038/01 1211015
ZNY CCCCC ZZH
P 301015Z APR 08
FM AMEMBASSY VATICAN
TO RUEHC/SECSTATE WASHDC PRIORITY 0937
INFO RUEHZL/EUROPEAN POLITICAL COLLECTIVE
RUEHROV/AMEMBASSY VATICAN 0971
C O N F I D E N T I A L SECTION 01 OF 02 VATICAN 000038

SIPDIS

SIPDIS

E.O. 12958: DECL: 4/30/2028

ОЗНАКЕ: PGOV, PREL, PREF, KIRF, KJUS, UN, UNMIK,
YI, EU, VT

ПРЕДМЕТ: СВЕТА СТОЛИЦА ЈЕ “ДЕ ФАКТО” ПРИЗНА-
ЛА КОСОВО, КАЖЕ ВАТИКАНСКИ ЗВАНИЧНИК

REF: VATICAN 16

VATICAN 00000038 001.2 OF 002

КЛАСИФИКОВАО: Chris Sandrolini, DCM.

ОСНОВ: 1.4 (b), (d)

1. (C) САЖЕТАК: Света столица није спремна да званично призна Косово, али ће наставити да промовише дијалог на начин којим имплицитно признаје и поштује *de facto* независност Косова. Дипломатски циљ Свете столице јесте успостављање равнотеже између односа са Србијом и Српском православном црквом – укључујући и питање положаја католика у Србији – и легитимних тежњи свих грађана Косова и питања положаја католика на Косову. Став Ватикана у погледу званичног признавања није повезан са чињеницом да је Света столица разочарана формулацијама у недавно усвојеном уставу које садрже импликације у погледу абортуса и истополних бракова. Крај сажетка.

2. (C) 16. априла директор за политичке/економске везе сусрео се са монсињором Мигелом Моријем, представником Свете столице за Балкан, како би поново позвао Свету столицу да званично призна Косово.

Незадовољство новим уставом

-----

3. (C) Мори је потврдио да је Света столица веома разочарана одређеним формулацијама у уставу за које сматра да отварају простор за легализацију истополних бракова и покушај да се укину препреке за абортус, иако је мало вероватно да ће на данашњем Косову до тога заиста доћи. Он сматра да су ове формулације унели међународни консултанти чији се ставови (и политички циљеви) разликују од ставова и циљева грађана Косова. Могуће је да парламент није имао приговора на ове одредбе како би се избегла ка-

шњења у процесу изградње институционалних капацитета нове републике. Међутим, Мори је додао да „негодовање“ Свете столице поводом устава није у основи става Ватикана у погледу признавања.

Равнотежа интереса

-----

4. (С) Света столица није спремна да званично призна Косово јер би на тај начин подрила своје односе са владом Србије и екуменски дијалог са Српском православном црквом. Он напомиње да му је један званичник Српске православне цркве рекао да је одлука да се одложи признавање „од већег значаја (за Српску православну цркву) него велики број корака предузетих с циљем унапређења екуменског дијалога између католика и православаца.”

5. (С) Мори схвата да одлагање званичног признавања Косова доводи 65,000 католика, колико их према процени има на Косову, у незгодну ситуацију, али да ће с друге стране 300,000 хрватских и мађарских католика у Србији бити суочени с непријатељским односом уколико Света столица поступи супротно, те да је ово неопходно избалансирати. И мада Мори не гаји илузије да ће Србија у неко догледно време признати Косово, он претпоставља да би Београд могао прихватити евентуално заједничко признање Косова на нивоу ЕУ као цену за улазак у Европску унију.

“De facto” признање

-----

6. (C) Мори је умањио значај оклевања Свете столице да званично призна Косово тако што је ставио нагласак на, према његовим речима, чињеницу да је Ватикан “de facto” признао нову републику и изразио наду да ће Косово успети у мирном процесу иградње нације. Напоменуо је да је Света столица први ентитет који је говорио о независности Косова као о неповратном чину: 18. фебруара, само дан након што је Косово прогласило независност, отац Ломбарди, портпарол Ватикана, изјавио је да „Света столица позива све, а посебно политичке лидере Србије и Косова, да покажу разборитост и умереност(...), како би се створили предуслови за БУДУЋНОСТ ИСПУЊЕНУ ПОШТОВАЊЕМ, ПОМИРЕЊЕМ И САРАДЊОМ.“

(нагласак додат).

7. (C) Мори се такође осврнуо на сусрет Папе и председника Косова, Фатмира Сејдиуа, 2. фебруара, као и на чињеницу да су католички званичници на Косову поздравили независност бивше српске републике. Мори је потврдио да је кардинал Тарчизио Бертоне, државни секретар Свете столице, примио допис од председника Сејдиуа којим се тражи признавање Косова и успостављање дипломатских односа. И мада се овај захтев званично „разматра“, Света столица у овом тренутку не намерава да на њега одговори. Он је додао и да одређени муслимански званичници на Балкану повремено оптужују Свету столицу за предрасуде против Косова као земље са већински муслиманским становништвом. Мори одлучно одбацује ову критику, истичући да Света столица има дипломатске односе са Босном и Херцеговином.

Коментар

-----

8. (С) На нашем претходном састанку (референтна депеша), Мори је истакао да Света столица не може да предузме радње у погледу признавања у одсуству званичног захтева власти Косова, мада је ставио до знања и да признавање неће бити извесно чак и након подношења таквог захтева.

Сада када је захтев поднет, Мори је донекле изменио став Свете столице, тврдећи да је Ватикан “de facto” признао Косово и да нема потребе да у овом тренутку предузима даље радње.

9. Наставак коментара: Мори је високи званичник који је службовао на Балкану и зналачки говори о питању Косова. Осим тога, његово излагање је у складу са оним што је његов надређени, заменик шефа дипломатије Пјетро Паролин, у одвојеном разговору поменуо заменику шефа мисије. И мада Ватикан разуме жељу нове независне републике да је што већи број држава званично призна без одлагања – и упознат је с подршком коју влада САД пружа остварењу овог легитимног циља – ризици по интересе Свете столице у региону већи су од користи које би такво признавање донело. Наставићемо да подстичемо Свету столицу да поново размотри ово питање, али очекујемо да ће Света столица – макар за сада – одлучити да се залаже за мир, помирење и напредак у читавом региону, а да при том неће званично признати независност Косова. Крај коментара.

ГОДИНА 2018.

О КОСОВСКОМ ЗАВЕТУ ДАНАС И ОВДЕ: ПРЕДБОЖИЋЊА РАЗМАТРАЊА

О ПОВОДУ

Повод за овај текст је размишљање мог омиљеног србског писца из Црне Горе, Николе Маловића, објављен недавно (<https://stanjestvari.com/2018/01/02/2018-dont-happy-be-worry/>). Он каже: “Ако је ОК да све одлуке које јесу или ће бити донијете у нашим тзв. парламентима немају никакву снагу док их не аминује прокуратор – није ОК да останемо и без црквене организације. Јер једино она може да стане у крај растакању свих вриједности на којима и даље опстају наде у боље сутра. Не негдје тамо далеко, него наде у боље сутра овдје – гдје смо или где смо своји на своме.

Како ће то Српска православна црква урадити, и да ли ће, ја не знам.

Оно што видим од мора до Дунава јесу душе разапете између класичног родољубивог наратива и storytellinga о денацификацији као предуслову. Српска је црква све богатија, све ближе унији с Римом, и све отуђенија од народа који се такође разлабавио у вјери па допушта да му се пред очима новотари. Глаголом којим завршава минула реченица почиње кварење традиције којој ништа није недостајало, јер да јесте – зар би опстала вјековима? Данашњу цркву да ли би препознао патријарх Павле?

Од бољег живота у 2018. нема ништа. Чему се обичан човјек у распродатим земљама може надати? И на основу којих економских параметара? Са стажом који ускоро улази у пунољетство причам како је Његошева Црна Гора била земља без путева, без школа, без болница, без привреде, без, без, без... али је имала духовну и моралну вертикалу, те тако опстала до мјере да очара за њу пребогату Боку Которску да јој се придружи 1813. у државотворном смислу, те је била идол устаничкој, такође слободарској Србији.

Данас су и Србија и Црна Гора, на начин који никад неће бити предочен сениорима током вијести у трајању минут-два, географије без икакве шансе за дугорочни бољи живот, иако су – парадоксално – ово једине географије на којима наш народ, с другим народима и народностима у суживоту, може проживјети вијек достојан човјека.

Уколико се у години пред нама призна отцјепљење Косова под било којом формулацијом, кључеви судбина оних којима је до слободе, самосталности и суверености – биће само у рукама СПЦ. Уколико се појави патријарх, те позове народ да стане уза њ, ако анатемама изопшти вучије и дачије, ако позове сестринске православне цркве да му се нађу на страни, што би се – реално – догодило, ако позове на непризнавање велеиздајничких потписа од Бриселског споразума наовамо, имаћемо државу. По коју цијену, не знам, али знам да бомбардовани поново бити нећемо.

Уколико се Српска православна црква не пројави у 2018. г, години пројектованог признавања Косова*, суштински ће престати да постоји као организација. Не рачу-

најући оне којима је једина вјера у средбрњаке Јуде Искаротскога, Србима ће преостати само вјера у Исуса Христа.“

И заиста: шта ће врх СПЦ урадити? То је питање које мучи сваког свесног и одговорног православног Србина, питање на које се не може одговорити само слегањем раменима или одмахивањем руком. То је питање за сваког од нас, на које су одговарала многа поколења пре нас, и на које ће одговарати сваки Србин до Страшног суда. Ових неколико реченица које следе само су покушај размишљања на кључну тему нашег идентитета.

ИМА ЛИ ЦРКВА ПРАВО ДА ГОВОРИ?

СПЦ је чувар идентитета нашег народа, и најстарија његова установа. Она може и мора да говори у име предака, савременика и потомака. Она је дужна да чува средиште Српства, Косово и Метохију, на којима се налази преко толико наших храмова, који су чудо не само србске, него и светске духовности. СПЦ је дужна и да подсети државну власт на Устав Србије, где је о Космету речено све што наши политичари треба да знају. Ако Брисел Србији отима Косово, то значи да је у питању непријатељство према Србији и српском народу, а ми не можемо бити у савезу са онима који су против наших виталних интереса, поготово што после Косова на ред долазе Рашка област и Војводина. Свака добронамерна власт мора да уважи став најстарије српске институције, јер то је најдубљи глас њеног народа. Иначе, референдум о Косову у Србији одржали смо на Видовдан 1389, али и у Првом балканском рату 1912 - СПЦ на те референдуме треба само да подсећа.

ШТА ЈЕ ЗА НАС КОСОВСКА ПРИЧА?

Сања Бошковић, шеф Одсека за словенске и оријенталне језике Универзитета у Поатјеу, о значењу и вишеслојности Косовске повести за наш народ каже: „Како *народи знају ко су и шта су једино њима* прича које причају о себи (С. С. Фридман), оно што је усмена традиција завештала својим потомцима, преносећи своје сећање о српском средњовековном царству и његовом потонућу, представља наративну целину која поседује сопствену еволуцију и трансформацију сходно променама кроз које пролази и сам народ; имагинарни пејзаж, као и физички пејзаж, мења се, надограђује, разграђује, непрестано одашиљајући стварни тренутак колективне пројекције у којој су изражени идентитет и памћење заједнице.

Стога је могуће претпоставити да Косовски културолошки мит представља својеврсну мапу нашег менталитета унутар које се преплићу не само различите врсте колективног памћења већ и несвесно повезивање и груписање одређених тематских целина у шематизоване изразе који одражавају важне вредносне судове. Карта културолошког мита о Косову је истовремено својеврсна топографија културног идентитета српског народа. Она омогућава да се све оно што је *невидљиво*, и што се вековима преносило унутар усменог колективног памћења, претвори у *видљиво*, у стварну културну чињеницу.

Ако бисмо покушали да графички представимо мапу Косовског мита, морали бисмо узети у обзир његову структуралну сложеност: сваки од духовних слојева који чине саставни део његове структуре, поседује и своју менталну карту на којој се одражава систем повезивања вредносних

чињеница. Вишеизворност Косовског мита – историјски, прехришћански – архетипски ниво, затим хришћански, контемплативни ниво доприносе стварању контрадикторности и опречности у одашиљању колективних порука. Истовремено, културолошка какофонија умножава вишезначност колективних представа, одржавајући тиме, виталност разнородних духовних слојева, који равноправно учествују у оцртавању колективног духовног портрета Срба.

Амбивалентност значења и тумачења појављује се у самој основи косовског предања. Ако узмемо епски дискурс, један од основних извора његовог настанка, уочићемо да је епско певање намењено слављењу јунаштва, јунака и њихових победа. Дакле, духовно-ментална структура путем које архаична свест слави храброст и снагу колектива, у прилици је да пева о *херојском йоразу* српских витезова. Еп о Лазару и његовој војсци се унутар иницијалног епског импулса представља колективу као *хвалосйев* херојском саможртвовању и подвигу којим се српски јунаци супротстављају турском освајачу. Идеје колективне снаге, храбрости и јунаштва остају присутне упркос негативном исходу битке.

Истовремено, на историјско-чињеничној равни, епска свест зна да су њени јунаци поражени и да је српска војска доживела историјски, стварни пораз, након којег су изгубљени самосталност, држава, слобода. Са ове тачке гледишта, епско певање се трансформише у *усмени код везан за йужалке* посвећене изгинулим јунацима, за комеморативне ритуале намењене мртвима и прецима; епска фраза израста у колективно туговање над трагичним усудом, риту-

ално и ритуализовано колективно сећање на пострадале, на саможртване који одлазе у свет предака.

Но то није завршна порука коју одашиље Косовски културолошки мит: слика напуштања овоземаљског трајања је уклопљена у раван хришћанских веровања, која су истовремено главни покретач страдања и суштинска сврсисходност чина жртвовања Лазаревих витезова. Религиозно-хришћанска димензија интерпретације историјско-епског догађаја усмерава колективну свест на нова духовна упоришта: кнез и његови витезови, иако мртви, освајају небеско царство, идеални културни пејзаж, место на коме су Срби победници у вечности, место са којег света земља, Косово, представља синоним неутуђивог, трајног поседовања. Из те имагинарне трајности, из осећања нераскидиве повезаности с колективним заветом, из оданости према Лазару и Косову, самосталности, слободи, држави, из оданости према националном усуду, ствара се и нова порука која Косовски мит претвара у историјско-национални програм: све што се родило после *Косова* рађа се за његову одбрану, део је непрекидне Лазареве војске која пролази кроз векове, губи и осваја битке, и тако без прекида, на једном и истом месту, на месту њихових отаца и предака – на културном пејзажу *симболично* названим Косово. Јер Косово поље, надомак Приштине, између Ситнице и Лаба, надмашује своју географску стварност и израста у метафизички пејзаж на коме почива судбина читаве нације. Позив на борбу за слободу и одбрану места где је поникла његова државност – места које га суштински дефинише, места културног пејзажа – народ претвара у метафизичку наду у ослобођење од зла и земаљске патње, наду у освајање суштинске, небеске

слободе и правде, оне у којој бораве Лазареви витезови.“
(<http://borbazaveru.info/content/view/8443/33/>)

Шта ово конкретно значи?

Одрицање од Косова и Метохије у овом тренутку не би било никакав политички чин, него тријумф духа апсолутног самопорицања. После тога, Срби не би имали шта да раде у историји – постали би само прах и пепео, достојни да буду развејани на балканској ветрометини; за то развејавање не би била потребна никаква олуја – био би довољан црни дашак било чије злобе.

Јасно је да врх Српске Цркве ни у ком случају то не би смео да дозволи.

БЕЗ ЗАНОСА СЕ НЕ МОЖЕ ЖИВЕТИ

Владимир Велмар Јанковић, који је уочио да смо, ослобођењем и уједињењем 1918, изгубили свој косовски стрем, објаснио је зашто не можемо и не смемо да останемо без Косовског заноса – јер на овом и оваквом простору какав је Балкан без великог заноса се не може опстати. У свом огледу „Духовна криза данашњице“ он каже: „Наши кнежеви убијали су се међусобно, син оца касапио, – били смо и ми увек достојни крвавих закона светске повести. Али су ти исти кнежеви заветом монаштва одбацивали од себе ташту славу краљевских умирања; били су пуни жеље за влашћу земаљском, али нису били без сна о царству небесном и заборављали су себичне, грамзиве, крволочне себе под сводовима велелепних задужбина. Не што би их пекла савест, не што би били лицемери или биготни, него што нису могли – без великог заноса опстати. Слутили су Божију власт над собом и у муци својој тражили су уточишта код ње. (О, том средњевековном мраку не треба се смејати!)

Па смо се после савили под страшном перспективом која се језиво растворила осветљена ореолом Лазаревим... Каква аветињска и страшна светиљка, та глава кнежева, која пет стотина година светли над народом! Па зар није било лакше упалити место ње лампион полумесеца па не чекати и не трпети вековима? Можда смо ми баш по великанима нашим чувено раскршће сваког зла, балканског зла, – можда су и Вожд и Милош били изблиза такви, – али смо ми на крају крајева, као у сну, упорно и без презања од последњих часова, ипак ишли за обретенном главом Лазаревом и створили на *ѿом ѿуѿу* ствари које нису случајности већ страшне жртве и огромне победе. Може ли се наћи веће разлике но што постоји између тог пута великих заноса и садашњице? И кад смо тај пут достојно прешли – зар да се на овом сад зауставимо?“

Наравно да Лазарева глава није била аветињска; она је била светачка и духовно мироточива. Али, Велмар каже велику истину: светлост те главе је, из перспективе земне власти и моћи, била светлост свица у односу на свесажижуће пламсање исламске силе. Па ипак је народ ишао за свичевом светлошћу и дошао до слободе. И није погрешлио, него је образ заувек обасјао. Зар сада тога да се одрекнемо?

БОГУ ЈЕ СВЕ МОГУЋЕ

Питање Косова је, као и увек, питање вере. Верујемо ли ми да је Богу све могуће, па и да нам, кад покајњем то заслужимо, врати Косово?

Јер, Богу је, заиста, све могуће.

Хитлер, један од највећих злочинаца у историји човечанства, у Другом светском рату био је употребљен као оруђе Божје ради заштите Свете Горе. О чему је реч?

Професор Дејан Медаковић је причао: „Кад је почео рат, Бугари су, као савезници Немаца, добили у јурисдикцију Свету Гору. Манастир Зограф се тада поставио на чело Светогораца, кршећи све обичаје и ред који траје две хиљаде година. И, наравно, људи невични управљању, почели су да праве глупости и свима су се попели на главу. Мислим да је онда професор Георгије Острогорски посаветовао Хилендарце да без знања Бугара, са игуманима осталих осамнаест манастира, напишу писмо Хитлеру и траже од њега заштиту. И заиста, написали су му писмо, по угледу на писма византијским царевима у средњем веку. Хитлеров саветник - византолог, у жељи да задржи добре односе с колегама, саветује Хитлера да истог тренутка пошаље пуковника историчара уметности за гувернера Свете Горе. Тај пуковник је тамо боравио све време трајања рата. За то време ниједан папир није изнет са Свете Горе.“ (Снежана Милошевић, Неосвојива српска кућа, *Илустрирована йолиџика*, Број 2801, 2. октобар 2012.)

Шта ово значи? То значи само једно: Бог и Мајка Божја свако зло могу окренути на добро, само ако има оних који се искрено моле за спасење. На несрећу нашу, остали смо без искрених молитвеника; не умемо да се молимо. Да није тако, Господ би целу светску ситуацију променио, ако треба, за ноћ. То што пропадамо, то што нас непријатељи наши тлаче и муче, само је последица греха у који смо огрезли и наше немоћи да да вапијемо Богу и Мајци Божјој.

ХОЋЕ ЛИ ВАТИКАН ДА БРАНИ КОСОВО?

Из маловерја потиче и идеја да ће нам у чувању наше Свете Земље помоћи Ватикан, који формално није признао независност самопрокламоване НАТО – шиптарске квази-државе(а суштински јесте).

Јер, када бисте питали народног песника да вам одговори на питање – да ли ће нам Ватикан помоћи, он би рекао: „Латини су старе варалице“.

Његош би, као приликом посете Ватикану, рекао:“Црногорци не љубе ланце“, и не би се поклатио папи.

Патријарх Гаврило Дожић би учтиво одбио, као што је одбио понуду папе Пија XII да му помогне, јер је Ватикан био духовни покровитељ НДХ.

Свети владика Николај би нас подсетио да су усташе „за ревност у злу, добро знану свима, похвале добили из пакла и Рима“.

Преподобни Јустин Ћелијски би нас опоменуо да је ватикански дух извор свих безизлаза западноевропске цивилизације, јер је једног, смртног и погрешивог, човека прогласио незаблудивим по питањима вере.

Тако би наши стари; јер, како рече песник, „гласови мртвих – то нису мртви гласови“.

Ако се томе дода чињеница да је Ватикан у распаду бивше СФРЈ имао крајње негативну улогу (јер, папа Војтила је, скупа са Немачком, први кренуо у признавање авнојевских граница сецесионистичких република, отворено подржавајући хрватске сепаратисте и НАТО интервенционизам у грађанском рату у БиХ); ако се зна да Ватикан и на дана-

шњем Космету има значајну улогу (од преласка Ибрахима Ругове под „духовну јурисдикцију“ истог, преко улоге бискупа Марка Сопија у борби за „десрбизацију“ косовских светиња, до настојања да римокатолицизам постане нови „европски идентитет“ Албанаца); ако Ватикан, овде и сада, има Степинца као „блаженика“ – онда, заиста, веровање у подршку најмање (али једне од најутицајнијих) држава на свету, Србима и њиховом праву на сопствене светиње на Космету спада у ону врсту веровања која може бити луксуз религиозних глобалиста, али не и насушна потреба српског народа и његове државе.

Наравно, као што свачију светињу треба уважавати и са сваким треба имати односе рационалне сарадње, тако нам ниједна подршка у ове тешке дане није на одмет. Само од Ватикана се немамо чему надати.

ШТА НАМ ЈЕ У СРЦУ?

Кад је Косовски завет у питању, треба да проверавамо шта нам је у срцу. Често је човеков живот споља побожан, али је изнутра лишен божанске благодати, због неког тајног греха, попут гордости. Овај случај је потписнику датих редова испричао један наш познати духовник, калуђер старог кова и Николајевог духа.

У Владимирцима близу Шапца живео је домаћин – припадник богомољачког покрета. И за време комунизма у његовој кући се редовно ишло на Литургију, постило и причешћивало, а нико није смео ни да помисли да псује и говори ружне речи. Био је богат и угледан човек. Једина мана му је била што је био претерано штедљив, до шкртости, и што је волео да се хвали пред свима кад набави нешто ново, попут трактора. Уживао је да буде први у селу.

Када се разболео и пао на самртну постељу, обезнанио се и у стању бесловесности почео је много да псује и хули, што за живота никад није радио. Долазио му је игуман Евстатије из Преображења, покушавајући да га поврати из тог стања исповешћу и причешћем, али није вредело. Отишао је са овога света бесловесан, псујући.

Зато је веома важно шта је коме у срцу. Отац Серафим Роуз од нас тражи да се сетимо и својих особина по којима бисмо, не дај Боже, могли постати Јуде. Јер, не заборавимо: Јуда је почео од једне, наизглед добре помисли, а то је да би он боље даривао новац сиромасима од Христа. Почео је да завлачи руку у благајну, да он распоређује и дели, а, на крају, да краде. И отишао је да узме тридесет сребрника за издају верујући да ће он узети паре, а да ће се Христос, као и много пута до тада, „извући“.

Дакле, свако од нас треба да размишља: чиме ја, овакав какав сам, могу издати Господа мога, кнеза Лазара и његове витезове? Ово је питање за свакога у Цркви Божјој коју нам је, као аутокефалну, оставио Свети Сава.

О НЕДОСТОЈНИМ ВЛАСТОДРШЦИМА

Неки кажу: „Па не одричемо се ми Косова и Метохије, него наши властодршци. Они су криви!“

Али, откуд такви властодршци? Да нису пали с Марса?

Свети Анастасије Синаит, у свом спису „О недостојним властодршцима“ каже: „Бог у Свом закону каже: „Даћу вам пастире по срцу вашем.“ Из овога је очигледно да су властодршци, који су достојни власти коју носе, од Самога

Бога уведени у своје звање. Други, пак, властодршци који су недостојни свога звања, уводе се у њих по Божијем допуштењу, или по Његовој светој вољи због недостојности народа над којим владају. Ево неколико поучних примера.

Када је Фока Тиранин постао цар и када је уз помоћ свог првог министра отпочео са крвопролићима, живео је у Константинопољу један монах, човек светог живота и велике синовске храбрости пред Богом. Из једноставности своје душе, он се овако молио Богу: „Господе, Господе, зашто си нам дао оваквог цара?” Како је у многе дане понављао исто ово питање, удостојио се Божијега одговора: „Зато што нисам ногоа да нађем другог, горег од овог.”

Постојао је у Тивиадској области град пун безакоња. У њему је живео неки веома нечастан и покварен човек, радник на хиподрому, који је изненада дошао до неког лажног покајања, па се чак и постригао обукавши се тако у ангелску монашку схимну, али са својим безакоњима није престајао. Десило се да је у то време умро неки епископ тога града. Онда се неком светом човеку јавио Ангео Божији и рекао: „Иди у град и припреми за хиротонију у епископа некадашњег радника са хиподрома.” Овај је учинио што му је било заповеђено. По рукоположењу, епископ - несрећни варалица, се толико погордио да је почео да верује како је он нека висока личност. Тада му се јавио Ангео Божији и рекао: „Што се гордиш несрећниче? Заиста ти кажем да ниси постао епископ зато што си достојан свештеничког чина, него зато што овом граду приличи само један такав епископ. Бољег није ни заслужио.”

Према томе, ако некада видиш некога недостојнога владара или епископа, не чуди се и не осуђуј Божији Про-

мисао. Знај и веруј да смо предани таквим тиранима због нашег сопственог безакоња и рђавих дела.“

О СРПСКИМ ПОДЕЛАМА

Онда многи кажу: „Шта да радимо? Наша трагедија је у нашим поделама, каквих никад није било као данас“.

И стварно – подељени смо. Духовно смо подељени. Одакле те поделе? Разни су узроци, али најважнији узроци су везани за непобожност и хладан однос према Светињи. Јер, Косово се брани пре свега Духом Светим, подвижничко – литургијским животом: „Не дајте светиње псима и не бацајте бисера својега пред свиње“ (Мт. 7,6), говори Христос. Јер и у томе је потребно правилно суђење. Господ није рекао неодређено или без разлике ‘дајте светиње и бисер свима’, него каже: „Не дајте светиње псима“, односно онима који чине зло. Тако каже и Апостол: „Чувајте се паса, чувајте се злих посленика“ (Фил.3, 2)... Пази се и ти, свештениче, и немој давати недостојнима Пречисто Тело, како се не би показао кривим - не према законима грађанским, него по речи Владичиној. Дакле, не дајте светиње псима, не бацајте бисер свој пред свиње, да га не би изгазили ногама својим и, окренувши се, растргли вас, стварајући расколе и јереси“, учи нас Свети Атанасије Велики.

Да ли неко у СПЦ о томе размишља?

ХЕДОНИЗАМ КАО УЗРОК ПРОПАСТИ

Била је нека анкета о очекивањима Срба од 2018. године. Срби очекују повећање плате и добитак у играма на срећу, а на претпоследњем месту им је рађање деце. Косо-

во нико и не помиње. То уздање у материјално води зна се куда – у пропаст, као што записа песник Драган Млавски у песми «Живот једне свиње»: У великој бари крај старог дуда/Лето је провела уз мирис плеве/Из руке газде кукуруз је јела/И беле дудиње зреле//Јесен је плакала кишама својим/И ветар је двориштем гребо/А свиња у свом обору смрадном/Све мање виђаше небо//И кад први снег по дуду паде/И мећава прекри сокаке села/Зором шикну крв и свиња схвати/Из чије је руке јела».

ПУТ СПАСЕЊА ЈЕ ПУТ ПОДВИГА

Још у оно време цар Давид је вапио:»Помагај, Господе; јер неста светих, јер је мало верних међу синовима човечјим»(Пс. 12, 1) . И то је оно што нам недостаје у време кад треба бранити Косовски завет. Отац Сава из Вазнесења је говорио о једном таквом који нам је у Цркви неопходан (а нигде сличног):»Али шта ћемо ми сад кад немамо владику Николаја, шта ћемо кад немамо Јована Рапајића, шта ћемо ми сад кад немамо, рецимо, Јакова Арсовића. /.../

Он је био велики човек, по школству, и по монаштву, и по монашком животу. По његовом животу он је био много велики. Велика би то била прича кад бих вам ја причао о њему, о његовом подвигу. Озбиљно се он подвизавао. Он је био овако танак по појасу ко керуша. Он ништа није до себе носио до неких вешева, неких дроња, и то остављао тамо у реку; то кисели петнаест – двадесет дана, притисне каменом, да л' после отидне и тражи, да л' нађе нађе, па на врзину суши, па опет двадесет дана. Двадесет дана он стоји у шифоњеру, ви знате шта је шифоњер, не може да се легне, не може да се седне. Двадесет дана он се искушује. Само

за неке празнике не. Нико га (од братије) не дира, јер су га много поштовали. Он је са њима увек озбиљан. Није он са њима ћаскао, званичан је био. Он је био шеф, управник (штампарије), и не само што је шеф, такав је био. Чим ми који га знамо, приђемо и тражимо: Благословите, оче! (чак му име нисмо спомињали) само кажемо: Благословите! Он не пружи руку никоме, мало коме пружи руку. Знам ја неке старе људе које је он много поштовао, и много их је ценио за њихову побожност, стари су то његови пријатељи, њима је пружао руку, и са њима је неку речцу проговорио, две три речи и онда би отишао. Он лично ретко кад је за совру седао. Тамо на дну је седео и некакву чинију земљану узме његову, па отиде у ону сплачињару и захвати и однесе у келију и то стоји опет петнаест дана, док оволики црви не буду, па онда једе.

Мучио је себе ради Царства Божијег. Њега су молили да буде епископ. Молили су га и кумили. Ништа (није хтео). Ама, будите барем свештеник, јеромонах будите, да вам укажемо част за ваше служење, за вашу побожност, за вашу оданост Богу, јер ви сте заслужили да вам укажемо част. Барем јеромонашку, свештену част. Не, каже, нисам ја за то, није за мене. Да сам ја за то, ја бих то прихватио; нисам ја за то. Није хтео то да прихвати зато што је знао шта значи јеромонах, шта значи служити у олтару. Он је знао да је то велика, најсветлија дужност. Ту мора човек да (се) буде. „Примите, једите Тело Моје!” То говори свештеник. Божје речи. Али, те речи, морају да буду (доживљене) у свештенослужитељу, да се и на њега односе, јер и он све говори и он у томе учествује. „Примите, једите Тело Моје!” Заповеда. Нуди. Зове. Препоручује. Зато и он учествује у томе, а кад то треба свештеник да говори, који треба да

представља Христа онда мора (служба) да буде достојанство, Истина. Зато Арсовић није хтео да прихвати свештенномонашки чин и службу./.../“ А био је свештен читавим животом својим. Такви, свештени, данас су нам неопходни да бисмо одбранили Косово и Метохију. Од празне приче нема ништа.

МИСТИЧКА ЗЕМЉА

Косово и Метохија су, заиста, уз Јерусалим и Свету Гору, стожери постојања православног света. Покојни др Марко С. Марковић је да српски косовски месијанизам има идеју Распећа и Васкрсења као кључну; по узору на Христа, и Срби бивају распети и васкрсавају: „А изнад света – и то је оно најважније – у њему се налази идеја приопштавања Христовој жртви путем евхаристије, што није обрађено у руском месијанизму. Самим тим, очевидно је да се смисао Косова није испразнио појавом српског националног Месије – Карађорђа. Боље рећи, Карађорђе не може бити последњи домет Косова, јер је косовска жртва нераздвојна од Евхаристије. Косово ће достићи овај пуни смисао тек приликом Другог доласка Исуса Христа и свеопштег васкрсења човечанства. А дотле, Косово је вечни позив на нова прегнућа, као чудесан догађај, образац, утеха, подстрек на буђење и обнову свих народа света по примеру српског васкрсења.“

Молитвама Светог цара Лазара и његових витезова, Господе Исусе Христе, Боже наш, благослови нам Божић и Нову 2018. Годину као годину Завета који нисмо издали.

ЗНАЦИ НАДЕ

Док сам писао овај текст, појавили су се знаци наде. „Политика“ је, на Бадњи дан, донела обраћање скоро двеста србских јавних личности против предаје Косова и Метохије (међу њима је и неколицина архијереја СПЦ). Тамо јасно стоји: „Први пут у српској историји, надвила се опасност да српска рука потпише предају Косова и Метохије у туђе руке. У овом одсудном часу, ми долепотписани обраћамо се јавности и српским властима следећим захтевима: – неодговорном политиком, одобравањем Еулекса, измештањем дијалога о Косову и Метохији под окриље Европске уније, отпочињањем „техничког дијалога“ и закључивањем и спровођењем неуставног Бриселског споразума, процес сецесије Косова и Метохије је добио забрињавајући замах. Тај процес се може и мора зауставити. – захтеви САД и најмоћнијих земаља ЕУ да Србија и Косово потпишу „правно обавезујући споразум“ и да се Србија сагласи да „Косово“ буде примљено у међународне организације, укључујући Уједињене нације, као и свака подела Косова и Метохије - неприхватљиви су и морају бити одбијени, једном за свагда. – Садашње међународне околности су такве да до праведног решења није могуће доћи. Замрзнути конфликт (попут конфликта на Кипру и другде) је једина разумна одлука. Будући нараштаји неће бити најсрећнији ако им у наслеђе ово питање оставимо нерешено, али ће бити најнесрећнији ако и себе и њих заувек осрамотимо, одричући се се Косова и Метохије, своје части и свог Јерусалима. То никад није учињено ни један народ. Пристајући на такав преседан Србија би смртно ранила себе и ударила срамни жиг на лице Срба, свих и свуда. – Разговоре са представницима Албанаца са Косова и Метохије ваља наставити, неорочено и неусло-

вљено, под окриљем Савета безбедности УН, до коначног решења у складу са Уставом Републике Србије, Резолуцијом СБ УН 1244 и међународним правом. Питање Косова и Метохије се не може решити без пристанка Србије нити је ико може понизити, ако не понизи себе сама. Заклетва дата на Јеванђељу приликом преузимања дужности, обавезује да се државни и национални интереси штите без обзира на опасности и уцене. Без Косова и Метохије или било којег дела своје територије, Србија не би била само осакаћена, већ и трајно поражена, као земља која је своју скупу судбину продала и поништила свој идентитет. Зна се да оно што се силом узме, може да се врати, али да оно што се поклони остаје изгубљено. Саглашавањем са отимањем и добровољним одрицањем од себе и своје основне земље, са највећим бројем својих Црквено-народних средњовековних Светих Споменика – Владарских, Патријарашких и Свенародних Задужбина – као и од дела сопственог народа, отпочело би незаустављиво пропадање и нестајање Србије, до коначног исписивања из историје.“

У предбожићњем интервјуу за „ТВ Храм“ патријарх Иринеј је рекао да се «Црква већ изјаснила/.../ Ми не можемо да замислимо Србију без Косова и Метохије“.

Све је ово лепо и охрабрујуће. Да останемо при томе, па да нас Бог види. Али, срца наша морају бити истинита. И Господ нас неће презрети и одбацити.

Христос се роди, Срби, народе косовски!

САЧУВАТИ ПОРЕДАК, ОДБРАНИТИ КОСОВСКИ ЗАВЕТ: О ИСХОДИМА СА САБОРА СПЦ 2018. ГОДИНЕ

О УСТАВУ СПЦ

Свети Архијерејски Сабор СПЦ ове године успео је да одоли искушењу да на брзину усвоји предлог новог Устава, који није био утемељен ни у светопредањској еклисиологији Цркве од Истока, ни у светосавском црквено - народном предању. И то није мала ствар: ипак, остало је времена да се размишља и расуђује у складу са истинским духовним потребама нашег народа. Мора се рећи: предлог новог Устава наишао је, од самог почетка, на озбиљну и аргументовану критику – почев од клирика Руске Заграничне Цркве, оца Љубе Милошевића, преко свештеника наше Цркве из Аустралије, оца Србољуба Милетића, архимандрита др Никодима Богосављевића, све до академика Косте Чавошког, др Миодрага Петровића и Николе Милованчева. Којима је добро Цркве било на срцу, и који су имали срца, огласили су се, и помогли нашем епископату да заузме трезвен став по „уставном питању“.

СТАВ О КОСОВУ И МЕТОХИЈИ

Ипак, најважнији став који је епископат наше Цркве заузео тиче се Косова и Метохије, свете земље које се не смемо одрећи ако не желимо да се испишемо из историје. Од сада, сваки православни Србин може рећи: „Мој став је изнет у саопштењу СА Сабора СПЦ са заседања у мају 2018. године“. Није могло бити другачије, јер бисмо се до Бога стидели да је било другачије, и да епископи нису имали храбрости да потврде оно што је вековна истина: Косово

је Срце Србије, и остаће Срце Србије. Зато су властодршци гневни због онога што су српски архијереји посведочили. (<https://stanjestvari.com/2018/05/11/stav-spc-nije-realan/>). Прича о „нереалности“ става наших архијереја потиче из глава и душа оних који не верују у Бога, него у „might is right“, и који су прихватили став НАТО Империје, што га је, крајње једноставно, дефинисао покојни књижевник Харолд Пинтер: Пољуби ме у задњицу или ћу ти разбити главу.“

О МЕСИЈАНСКОЈ ИДЕЈИ

Косовска идеја је заиста наша месијанска идеја. Као и Руси, као и други историјски народи, и Срби имају свој месијанизам – и он је хришћански јер је косовски. И обрнуто. Ево шта о томе каже наш велики мислилац и историософ, Марко С. Марковић, у огледу „Тајна Косова“: „Поређење српског месијанизма са руским, у облику који су му дали Достојевски и Барђајев, разјашњава њихову праву природу и суштину. Руски месијанизам је изнад српског по томе што је универзалан: на овај или онај начин, Русија прима на себе мисију да спасе свет. Руски народ игра улогу свечовчанског Месије, док је српски »Месија« национални Месија, човек који треба да ослободи српски народ. Из тога произилази да се српски народ не жртвује за друге народе и да се не сматра позваним да спасава човечанство, него своје сопствено спасење везује за Христа, своју националну судбину тумачи христолошки. У том смислу, Косово је једини и непоновив догађај, а српска мисија је завршена. Она је национална, а не универзална. Као таква, омеђена је с једне стране историјском пропашћу на Косову, а с дру-

ге препородом српског народа кроз Први српски устанак. У народној песми српски месијанизам почиње косовским, а завршава се Устаничким циклусом. И ту и тамо Лазар и Карађорђе. Симетрија је потпуна.

Но све и да се само тако посматра, српски месијанизам има извесних предности над руским: он садржи уједно и Распеће и Васкрсење, баш као и пољски месијанизам, а то значи да представља *верније њодражавање* Христу него месијанизам Достојевоког и Берђајева.

Ако неко зна да је Косовски завет повезан са Царем Христом и Другим доласком Његовим, онда су то српске владике. Зато саопштење Сабора брани хришћанску срж Косовског завета, али и међународни поредак, заснован на Резолуцији 1244. и уставни поредак Србије, који Косово и Метохију препознаје као саставни део наше државе. Важно је, наравно, да наши архијереји остану доследни себи и свом ставу, који је „из главе цијела народа“.

Нама, православним Србима, неће бити лако у наредном периоду. Гледаће да нам узму душу и сатру тело. Ипак, ако је Бог са нама, ко ће против нас?

УМЕСТО ЕПИЛОГА

Тугуј Свети Остатку док гледаш шта нам раде
Ови што крт Вавилон на савској обади граде

Они што продају гробља они што крчме олтаре
Срећу на Крвној њиви што мисле да остваре

Што дом сред Содома дижу гозбују у Гомори
Провешће још мало дана у тучној ноћној мори

Али не пристај никад да аветно заиграш коло
Макар те пљувало тукло макар те клало и боло

Са Кнезом сте под Крстом под Кровом
Останите увек са Косовом

И немојте да вам срце зебе
Косово ће одбранили себе

КОСОВО И МЕТОХИЈА СУ ЗАУВЕК НАШИ СВЕДОЧЕЊЕ ЈЕДНЕ МЛАДОСТИ

УМЕСТО УВОДА

Недавно је извесни недељник тражио да изнесем своје мишљење о ставу СА Сабора СПЦ о Косову и Метохију. Објавили су само мрвицу. Али, ево целине.

Стив СА Сабора СПЦ је јединствен и, ако хоћете, крајње прајмавичан. Да оставимо по страни наше светиње на Косову и Метохији, и чињеницу да је Пећка патријаршија ту иде јесте. Оно што наши архијереји знају (јер су, захваљујући својим везама у свим православним земљама, од Русије до Грчке, али и везама на Зајаду, врло обавештени) је чињеница да се Арбанаси неће зауставити на компромисном решењу. Њихов циљ је Велика Албанија, и они ће, чим држава Србија попусти, кренути не само на Косовску Митровицу, него и на Прешево, Бујановац, Медвеђу, Кушумлију, Врање и Ниш. Под поштом НАТОа, Арбанаси хоће да сјају Приштину и Тирану, али и Скопље и Улцињ, а имају лицензије и на делове Грчке. Руска аналитичарка Ања Филимонова јасно каже: "Што се тиче поделе, никакве поделе нема и не може је бити, јер Американци и Албанци, добивши у своје руке стравичку пачку – Север Косова, ништо неће предати. То су бајке за малу децу. Може се говорити само о заузимању нових српских територија. На пример, ту је и ауто-ути Ниш-Приштина. Зашто је нужно повезивати српске земље са Косовом и Албанијом? Приштина, Тирана, Драч и Ниш, ако полегамо на карту – то је коридор за предавање снага НАТО пакта." Зато је Марија Захарова, поручник Министарства спољних послова Русије,

недавно у Београду јосћавила ѿишћење – да ли је за Србију корисно да инсистира на ѿдели Космета?

Врх СПЦ све ѿо зна, и затѿо уѿозорава док још има времена. У саоѿишћењу СА Сабора СПЦ ове, 2018, ѿише: „У јавностѿи се и даље сусреће идеја о ѿдели Косова и Метѿохије између Србије и самоѿрошашене „косовске државе“. Приѿом се, свесно или несвесно, ѿренебређава чињеница да ѿдела не би била нишћиа друѿо до ѿризнавање „независне државе Косово“ и ѿоклањање највећеѿ дела ѿерѿѿорије Покрајине. У светѿској истѿорији нема ѿримера да неки народ у миру, две деценије ѿсле оружанѿ сукоба, даје своје за своје. Поделом би народ великоѿ дела Косова и Метѿохије ауѿѿоматѿски био осћављен на милостѿи и немилостѿи режиму ѿакозване државе Косово, изложен ѿѿрому сличном оном из мартѿа 2004. ѿодине или, ѿод ѿриѿѿиском и ѿѿихим ѿерором, био ѿрисѿљен на еѿзодус.“ То би сваки ѿолиѿѿичар у Србији ѿребао да схвати, и да Устѿав Србије и Резолуцију 1244 СБ УН ѿошћује као Светѿо Писмо. Срѿска Црква нема војску, ѿолиѿѿију, ѿајне службе да би мођа да силом сѿречи било чије ѿолиѿѿичке одлуке и ѿѿшезе. Њен ѿлас је ѿлас духовно – морални, и као ѿакав он важи међу онима који знају да је ѿѿо најсћарија усћанова срѿскоѿ народа, и који не ѿродају веру за вечеру, крстѿе за масне ѿрстѿе и ѿѿишћење за ѿечење. Мођуће је да међу архијерејима има оних који нису за жешће сукобе са влашћу, али ѿѿо не значи да они не држе ѿозиѿије СА Сабора СПЦ – једино сматѿрају да би заошћравање конфликтѿа водило даљим ѿоделами у нашем, ионако ѿодељеном друшћиву. Да ѿоновимо: СПЦ нема у рукама силу да било коѿа сѿречи да уради било шћиа, али – сила Боѿа не моли, а Боѿи силу не воли. И сила ѿудска увек је слађија од силе Божје, а Боѿу не ѿребају дрзе, неѿо ѿрајне ѿобеде, шћѿо

рече Владика Николај, Шћо се најада на СПЦ шћиче, йрошћа Матћеја Ненадовић је давно йримешио: "Ко је на ову кају (свешћеничку) лај`о – довека се кај`о". Ко има уши да чује, нека чује.

То написах, а они не објавише.

Али, борба траје.

Неки кажу да је и међу аархијерејима СПЦ почело колебање.

А не треба да га буде. Наши архијереји морају бити храбри, јер је иза њих народ, а пре свега омладина. И ово што читалац има пред собом је један доказ.

Текст који шаљем на Аналитички форум припада једном младом човеку, на почетку живота, студенту друге године факултета. Овај младић је, радосно признајем, мени послао свој текст, и одобрио да могу да га проследим тамо где сматрам да би га било добро објавити. Оно што ће читалац прочитати најдивнији је доказ да су лаж све приче о томе како на Косову и Метохији немамо ништа, иако их Кловн Велеиздајник на месту Домановићевог Вође непрестано прича. После свих деценија југословенства, комунизма, другосрбијанства и ЕУтопизма, наша омладина је и даље, највећим својим делом, потомство Светог Саве и Светог кнеза Лазара. И то треба знати, и тиме се треба храбрити. Владике српске, ма колико сте уморни, збуњени, уплашени, сада, без обзира на сва чињења и нечињења у вашем досадашњем паствовању Српством, погледајте нашу омладину и немојте се постидети да жртвено останете уз Косовски завет.

СА ПУТА ПО СВЕТОЈ ЗЕМЉИ

Небројано пута до сада сам духом био на Косову и Метохији, али ово је био мој први физички одлазак тамо. Када сам чуо да се организује Прва летња призренска духовна школа нисам се двоумио и одмах сам се пријавио, али то нисам рекао никоме, па ни својој породици. Бојазан за безбедност коју сви имају када помисле на Косово и Метохију, је одговор на питање „Зашто?“. Када се приближио полазак, рекао сам својој породици и са великим усхићењем дочекао тај 17. јул и полазак на Свету српску земљу.

Скупили смо се испред Храма Светог Саве и у раним јутарњим часовима се упутили према Космету. Оно што је најважнији тренутак нашег путовања, а када то кажем, мислим на неописиву чињеницу да 52 особе седам дана дишу као једна душа, да се не свађају, да праштају, да се једни другима исповедају, је благослов који је дао, наш пастир на овом путовању, отац Радивоје Панић, а то је да се сви причешћујемо на литургијама.

Елем, најпре смо, кренувши из Београда стигли у Лазареву Раваницу и поклонили се моштима Светог кнеза који се определио за Царско небеско. Тако смо већ на почетку нашег поклоништва повукли паралелу и дали до знања да смо сви светосавци који теже ка Царству небеском. Даље нас је пут навео на манастир Светог Николе, близу Куршумлије. А затим смо се упутили ка Призрену, где смо и коначили у манастиру Светих Архангела.

Првог дана боравка на Космету смо обилазили веома значајан српски град Призрен. Отац Андреј, који нас је водио кроз „Душанов град“, нам је причао о далекој историји, као о савременој историји и великом страдању срп-

ског народа, али и светиња, 1999. и још већем 2004. године. Обилазак Богословије, саборне цркве Светог Ђорђа, цркве Светог Николе, цркве Светог Спаса и наравно велике Богородице Љевишке, у нама је будио јаке емоције, али и још веру у Бога.

Други дан нашег поклоништва је био одређен за одлазак у Грачаницу. На уласку у цркву створио се ред и док сам полако улазио, са десне стране са угледао његово преосвештенство владикау Теодосија. Веома висок у белој одежди, са изразито плавим очима, оставио је на мене снажан духовни утисак. Присуствовали смо литургији, коју је епископ служио. Потом смо наставили пут даље обилазећи манастире. Отишли смо у Девич. Сведочење мати Олимпијаде, која је у манастиру од 1953. године, а поготову прича о тродневном ропству монахиња 1999. године, и тортури коју су претрпеле 2004. године, као и рушење манастира, расплакало је многе од нас. Затим манастир Зочиште, посвећен Светим Козми и Дамњану и увече долазак у Велику Хочу. Чекао нас је припремљен програм девојака из Велике Хоче и Ораховца, које је спремио велики српски песник и текстописац, Гаврило Кујунџић из Ораховца. Кад смо чули најлепше ствари, видели најлеше пределе и осетили снажне емоције у срцу Метохије, а све кроз те прелепе девојке, плакали смо и јецали, сузе се нису могле зауставити.

Следећег дана, десило се нешто изузетно. Наиме, две девојке које су пошле са нама нису биле крштене и имале су ту срећу да то учине на Светој српској земљи – Космету. Имале су ту част, а и ми са њима, да буду крштене у Високим Дечанима, на Светој архијерејској литургији, коју је служио владика Теодосије, а присуствовао руски влади-

ка Назарије. Крстио их је отац Иларион, а миропомазео владика. Заиста прелепа ствар, осећали смо се као да смо сви ми кумови тим новокрштеним девојкама. Наставивши пут даље, отишли смо на Газиместан, па затим у манастир Драганац, где је игуман поменути отац Иларион. Енергија радости која влада међу монасима и искушеницима је огледало самог оца Илариона.

Наредног јутра смо након литургије у Драганцу наставили даље ка селу Бостане, где смо посетили цркву Успенија Пресвете Богородице, затим Ново Брдо и село Прековац где смо ручали у народној кухињи. Ту ноћ смо поново преспавали у манастиру Светих Архангела код Призрена.

Петог дана нашег боровка на Косову и Метохији смо били на литургији у Пећкој Патријаршији. Након лутургије нас је наш пастир, отац Радивоје Панић, повео у српско село Љевоша изнад манастира. Старије становништво, углавном повратничко, није могло да верује када нас је видело. Нас више од четрдесет је ушло у двориште једног домаћина, а они, Љевошани, су плакали, срећни што нас виде. Следеће што смо посетили био је манастир Гориоч, а затим смо стигли на спавање у Косовској Митровици.

Последњи дан нашег боровка на Косову и Метохији смо завршили једним, свакако симболичким гестом: попели смо се на трвђаву Звечан. Када смо стигли скоро до врха, почео је јак пљусак, крупне капи су падале. Нисмо одустали! Окупили смо се и почели да певамо тропар Преображења, и у том тренутку киша је престала да пада. Можда ћете помислити да је случајност, али ми верујемо да је знак од Господа.

Ниједна књига, ниједан текст, емисија, снимак, ништа не може да опише дух Косова и Метохија, као сам одлазак доле. Тек сада разумем реченицу једног другара који ми је рекао да је „Космет велика црква, јер се на њему осећаш и понашаш као да си у цркви“. Онај дух оптимизма, вере и наде у будућност, како код младих у Великој Хочи, тако и код старих у Љевоши, нам не да за право да кукамо и да се жалимо ни на шта овде у централној Србији, јер њима су животи угрожени свакога дана. Мени лично је велику наду и веру у будноћност самог Космета вратио наш возач Ацо Лазић из села Гојбоља, који верује да ће се поново дуж целога Косова и Метохије завијорити велике српске заставе!

На самом крају се намеће кључно питање, које ми се свих ових дана врти по глави, а то је: „Да ли ми Срби заслужујемо Косово и Метохију?“ Мислим да можда у овом тренутку због многих грехова у прошлости НЕ, али када се Срби „СЛОЖЕ, ОБОЖЕ и УМНОЖЕ“, како каже Владика Николај Велимировић, испуниће се жеља свих нас, а то је да се дуж Космета завијоре српске заставе!

Како радили иако нам и Бој ѿмоіао!!!

Игор Топаловић,
поносни полазник
Прве летње призренске духовне школе

УСТАЈТЕ, ПРЕЗРЕНИ, ДА БРАНИМО ПРИЗРЕН НАД ПЕСМОМ „БЕОГРАДСКОГ СИНДИКАТА“ И ГРУПЕ „ТРАГ“

ПРВО ПЕСМА

Дакле, прво текст песме „Београдског синдиката“ и групе „Траг“ – „Догодине у Призрену“ („прозно“, без уобличавања у стиховно – ритамске целине, јер је ово својеврсно „упозорење формом“ да не треба сувише „лиризовати“ оно што је позив на борбу):

Куда дих да не знам где је наша тачка полазна - где је наших јророва као у пољу дожура, немих сведока свих векова силних поодвија јунака који радије су сипрадали на ноћима? Зар су поодну земљу нахранили они костима да данас дисмо ћућали, док нам је сила оћима? Зар је дићно да ли сам с Метхохије ил с Дорћола, да ди ме здоћ нећравде сама душа заболела? У овој борби не ни авиони, вреде ућбеници школски у којима јасно сћоји: ко је уздићао храм, ко скрнавио је оћар, које наслеће је часћ вечна а шћа је срамоћја. Ни домбе, ни пласања не издрисаше Лазара, докле ћенерација нова на њему сћасава. Изјудљено није никад оно шћо је свећо. У нади расћи, црвен цвечи, да браће шће оћић неко. Мој комћас је шћој корен, у јрудима срце моје. Без њећа сам, за новцем, без Милосћи иућем јроклећ. И ко лаће од иаћира, које броне лажи морем, у сушћини само шћонем... Сћално ићићаше ви мене шћа ми значи Косово. Није вам јасно? Објаснићу вам поново: Косово је семе из којеј сам ја поник'о, извор и корићо из кој је народ поћеко. Кажу нам зли језици да Косово је јројало. Неверни и слаби кажу Косово је поћово. А ја вам свима кажем само Косово је оћећо, рушено и

сћаљено од душманина йроклейої. Чудно вам шїо ірадско деїе нема неке друїе шїеме јер сад је шїакво време – свако іледа само себе. Живимо без вере, без наде и без жеље. Зидамо куле а заборављамо шїемељ. Јер народ без йорекла шїо је йресушена река. Без мајке ми смо чеда, шїо су остїала без млека. Ал' шїу на месїу сїаром, іде је Милош живої дао воћен Лазаровом йравдом, оїейт васкрснуће народ. Јер у нама и даље живи йредсказање – Косовски заветї који шїрајаће занавек. Зашїо учимо децу да знају йраву истїину. И нек нам йоздрав буде: „Доїодине у Призрену!“ А ја молим се, оїњишїу свом да враїим се. Душа шїеде цјелива, земљо свеїта од Неба куїљена. Ој, Косово, Косово, земљо моја вољена, Орао си моїа неба ал' крила су шїи сломљена. Моја йорка суза, у мојим ірудима йразнина, срце оїтацбине моје, моје личностїи сушїина... У йољу дожури никли, из крви јунака без сїраха. На месїу іде се моја земља уздиже до неба, йоказао нам владар за шїта ваља да се сїрада. За Косметї нас је Лазар вез'о и мишїом и клеївом. Ђаво шїада није сїао, йа је зла и даље слао – іадне душмане и баїру, на ово шїо остїаде нас мало. Само некад били Турци, онда дошли іладни вуци. Јуче био нам је колац, сад нас муче у жуїїој кући. И још бране ми да не смем да іледам моје фреске јер ће за час да ме сеїше на йносноне нам йрейке, да не чујем никада йесму Дечанских монаха, у срцу, Милоша јунака, да не йробуди се снаїа. Све шїе йодвале ја знам и бездрој йуїта ви'до сам крсїове кад ломе нам и скрнавe нам Видовдан, Ал' није йрви йуїш нам, овде, да смо у здеїу и сеоди. Ал', кад време йрође, сељак својој њиви дође. Јер ми їнули смо свуда, за слободу сїално, да јунаку ди се, суїра, Срдин деїе звало. Зашїо добро слушај, сине: И најїорем се йрашїта ал' за оїтацбину їне. Косметї вечно земља наша! А ја молим се, оїњишїу свом да враїим

се. Душа њеде ијелива, земљо светиа од Неба куиљена. Божури да нам васкрсну славу, дојодине у Призрену. (1) Док иде песма, у споту видимо снимке страдања и изгона Срба са Косова и Метохије. Наша истина.

СВЕДОЧЕЊЕ МЕРИ ВОЛШ

Коју је, наравно, могао да види свако ко је желео, попут Иркиње Мери Волш, присутне међу западним „мировњацима“ после повлачења српске војске са Свете Земље 1999. Ево њеног сведочења из текста „Суд врана“:

„Кад помислим на вожњу од Скопља до Приштине прво се сетим неописиво лепих сунцокрета с обе стране пута, нарочито поред села око Липљана – мени тада непознатих имена – па све до Лапљег Села и Чаглавице. Поља са обе стране пламтела су јарким, треперавим бојама. Тек пошто сам извесно време провела на Косову дознала сам да су то биле српске куће у српским селима Стари Качаник, Грлица, Старо Село, Талиновац, Српски Бабуш и Бабљак. Осим тога схватила сам да је, с обзиром да је српска војска морала да се повуче са Косова почетком јуна – неких десет недеља пре мог доласка – било мало вероватно да је она запалила све те куће и етнички очистила сва та села. Наиме, 24. августа, више од два месеца по повлачењу српске војске, ја сам гледала пожаре и разорене куће, очито запаљене само дан-два раније.“(2)

УБИЦЕ И ПАЛИКУЋЕ

Мери Волш је те, 1999, видела и ово: „У ноћи између 27. и 28. септембра коначно сам схватила шта се дешава на Косову. Повукла сам се рано с намером да читам у кревету док су моје колеге отишле негде на пицу – то будући све што се тих дана могло добити за јело. Нећу никад заборавити

како је пуцњава почела, и како није престајала. Лежала сам у кревету с покривачем преко главе у неверици да постоје такви и толики напади и да могу трајати до раних јутарњих часова, а да се нико осим зликоваца не покрене. Јер, ту ноћ је ОВК оргијала, јурећи кроз српске делове града и палила, пљачкала и убијала махом старије Србе. Та ноћ крви, пљачке и зла догодила се на територији где је сукоб био званично завршен готово четири месеца пре тога, где су се налазили администратори и полиција УН и војне снаге КФОР из многих западних земаља, чија је дужност била да очувају безбедност. Ујутро, кад сам опрезно кренула улицом, угледала сам нечије мртво тело у реци, лицем надоле. То није био једини леш у граду, иако се италијански КФОР трудио да град доведе у ред. Наредни дан је, наиме, био и рок до кога је по ранијем договору ОВК морала да преда оружје.“(2)

Тако су они прослављали „предају оружја“ – некажњено убијајући Србе. Пред очима „међународне заједнице“

ОКЛЕВЕТАНИ НАРОД

Мери Волш је видела и следеће: „Радила сам на једном развојном пројекту у Пећи. Првих шест месеци боравила сам само у албанским селима, то будући подручје које нам је поверио Високи комесаријат УН за избеглице. У Гораждевцу, последњем српском селу у околини Пећи које је преживело нападе после јуна 1999. нисмо радили. Изричито нам је речено да не прилазимо том селу и да када колима пролазимо крај њега никада ни једног Србина не гледамо у очи. Речено нам је и да су Срби из Гораждевца лопови и убице и да су сви наоружани и врло опасни. Често су нам објашњавали да су све отели од Албанаца: аутомобиле,

фрижидере, телевизоре итд. Рекли су ми да ћу, ако одем тамо, бити силована, претучена и потом убијена.“

Мери Волш није веровала у званични „наратив“. Отишла је и проверила: „Док је већина међународних радника веровала у ове приче, а неки и данас верују у њих, мени се чинило необичним да село са црквом у центру, где многи старији људе седе на тргу, може заиста бити каквим га представљају. Фебруара 2000. посетила сам Гораждевац као приватно лице, то јест без званичне дозволе моје организације. Возила сам се једним италијанским оклопним транспортером. Војници су ми казали да се не мичем са задњег седишта и пазим да ме нико не види. Но, оно што сам видела било је супротно од оног што нам је било речено. Житељи су били веома сиромашни, мало њих је имало телевизор а неколико старијих жена налазило се у врло тешкој ситуацији јер нису имале смештај. Упркос тешкоћа у којима су живели, сви су били врло гостољубиви. Тог првог дана угостили су ме свињетином – био је то први пут да је једем пошто сам напустила Ирску. Ту сам први пут пробала и кајмак, праву послатицу.“(2)

Тако се Иркиња срела са истином о Србима, „убицама, касапима и силоватељима беба“, како их је назвао „Џо“ Бајден.

ЧИЈЕ СУ ЦРКВЕ НА КОСОВУ?

Мери Волш је касније постављала нова питања: „Према другој причи, сви предивни средњевековни манастири и друге светиње којима се Косово с правом дичи,припадали су првобитно Албанцима док им их Срби нису отели. Не мора се бити стручњак за византијску црквену архитектуру да би се схватило да су светиње као Дечани и Пећка

Патријаршија очигледно православног стила. Није тешко проверити ни чињеницу да су ови манастири задужбине српских краљева и њихов поклон српском народу. Тврдње да су манастири првобитно припадали Албанцима брзо су престајале чим бих упитала: „Ако је тако, зашто се онда Албанци толико труде да их униште“? На то никада нисам добила одговор.“(2)

Зато „Београдски синдикат“ каже да одговор на ово питање мора ући у српске уџбенике.

ПЕТ ГОДИНА КАСНИЈЕ

Мери Волш је видела и 2004. годину: „Упркос непрекидних насртаја, у Обилићу је до марта 2004. успео да остане понеки Србин и Ром. Они су били мета руље 17. марта те године, у кампањи етничког чишћења широм Покрајине, а нарочито њеном централном делу, око Приштине. Међународна заједница није штитила те грађане. За време напада у Обилићу, док су српске куће гореле, све жене из ромског насеља у Обилићу биле су скинуте голе и тако спроведене кроз наоружану руљу. У Обилићу се налазио контингент британског КФОР; британски војници су све то посматрали и нису интервенисали. Можда им је тако било наређено, но њихово нечињење подударало се са неактивношћу КФОР широм Косова. Војници КФОР нису ни покушали да одбране жртве насиља већ су стајали по страни не предузимајући ништа, док су други побегли у своје базе. Но, било је и изузетака: на сопствену иницијативу, војници ирског КФОР изашли су из своје базе у Липљану и спасили многе неалбанаце у Обилићу.“(2)

Остали војници КФОРа углавном нису реаговали.

ПОТПУНА ИСТИНА

И коначно је схватила: „Пре доласка на Косово, мада нисам била сасвим наивна, веровала сам у систем међународног права и у организације основане да поштују и штите правду и људска права. Боравак на Косову отворио ми је очи на стварност сатанских махинација међународног система. Када сам фебруара 2005. у Приштини упознала високог службеника Канцеларије УН за повратак он ми је без устезања рекао да Србима никада неће бити дозвољено да се врате на Косово. Казао ми је да нема стварне намере да им се омогући повратак и да су за то успостављени механизми само димна завеса. Да не бих гајила илузије, један британски дипломата у Београду ми је са видном моралном супериорношћу рекао да су „Срби на погрешној страни историје“. На моју примедбу да мора да је дивно припадати земљи која је увек на правој страни историје, потпуно несвестан моје ироније одговорио је: „Да, дивно је.“(2)

Дакле, песма „Београдског синдиката“ и групе „Траг“ је управо о томе. У њој је речено све о страдању и отимању Свете Земље, али и о томе да се не сме издати и продати светиња, да је Завет изнад очигледности, да све мора ући у уџбенике, и да се отето мора једном вратити, као што се сељак враћа на своју њиву. Као што би рекао Миодраг Павловић: „У рату овом који сећање брише/ Научите пјеан/ То је избављење“.

ДА ЛИ ЈЕ У ПИТАЊУ ДЕФЕТИЗАМ?

Умни и темељни Зоран Ђирјаковић сматра да је ово дефетистичка песма која, у ствари, признаје да смо изгубили Косово и Метохију, и сведочи да нас пут наших вучића бранковића води право у НАТО.(3) Ако размотримо чиње-

ницу да је вођа крвавог западног војног савеза, Јенс Столетенберг, „хлебом и сољу“ недавно дочекан у вучић-бранковићевском Београду, па чак да је и држао предавање на Филолошком факултету (ваљда као стручњак за језик осиромашеног уранијума), при чему се са овог факултета уопште није чуо глас не против политизације, него против **милитаризације** Универзитета(4), и ако томе додамо чињеницу да су наши издајници, преко ИПАП споразума (5), одавно ушли у НАТО, онда Ћирјаковићеве речи звуче више него сувисло. Можда су све песме, попут овог, на ју тјубу забрањеног, хита „Београдског синдиката“, само илустрација наше убоге немоћи да деламо. Сетимо се речи незадовољних Срба из „Вијенца“ који свој акциони статус дефинишу кроз војводу Милију: „Не смијемо ништа започети/ што би народ к витештву зажегло,/ што би свете кости праћедовске/ огрануло, да у гроб играју, /- а ка гуске све нешто ћукамо.“

Ћирјаковићево мишљење је умногоме утемељено. Као гуске, сви ми нешто ћукамо. Декларацијама, поезијом и прозом. А непријатељ ради своје. Ствара, рецимо, „Војску Косова“.

ИПАК

Ипак, песма „Београдског синдиката“ је сведочење о најдубљем слоју Косовског завета – немирењу са неправдом овог света, и спремношћу да се правда оствари у историји, макар сада били немоћни да то учинимо. У часу страшне окупације, у коме Ана Брнабић говори о слави Гвозденог пука хероја из Првог светског рата (6), повлачење у песму уопште није лоше – оно у колективно памћење смешта неопходне информације о смислу садашњице и задацима за

будућност. Уосталом, сва епика после 1389, закључно с Ње-гошем, била је припрема за ослобођење Косова и Метохије.

А затим је епска традиција, кад јој је прошао стваралачки час, претумачена тако да остане жива и дејствена у новим културним и политичким условима.

МИЛАН РАКИЋ И ПЕСМА „СИНДИКАТА“

О томе је, у интервјуу за „Геополитику“, почетком 2017. датом потписнику ових редова, сведочио Леон Којен, врхунски зналац наше модерне, говорећи о родољубивој поезији Милана Ракића: „Уместо патриотског заноса и наивне патетике Ђуре Јакшића, који су дали печат и каснијем родољубивом песништву, Ракићеве косовске песме спајају луду свест о историјској трагици српске средњовековне државе и слободно, потпуно свесно опредељење за стари косовски завет и у њему садржану идеју националног ослобођења. *Свесна љубав* о којој говоре Ракићеве стихови има далеко дубље значење него било који идеал преузет на веру захваљујући васпитању и животу у одређеној средини, а побуде које из ње проистичу постојаније су него било који циљеви прихваћени без правог размишљања о њиховом смислу и вредности. Знамо да је средишна песма Ракићевог циклуса, „На Гази Местану“, била рецитована постројеним војницима у Првом Балканском рату, пре него што би кренули у окршај, што само по себи сведочи колико је у то време понекад било снажно јединство народа, од најобразованијих слојева којима се замерало да их је *захватила зајадњачка река* до обичних, често неписмених сељака који су чинили већину становништва и језгро српске војске у ратовима 1912–1918. Ниједан писац овог доба није као Милан Ракић равноправно сјединио у себи истинску модерну

осећајност и дубоко проживљене вредности националне традиције.“

А „Београдски синдикат“ је, опет и опет, као некад Ракић, претемељио заветну традицију тако да буде пријемчива савременој омладини, ма колико да самосвесне омладине има у земљи у којој се пензионери туку за јефтину пилетину у „Лидлу“. Ипак, има је, упркос свему. И та омладина не прихвата идеологију вучића бранковића. И ово је њихова песма.

И НАША ПЕСМА

Али, то је песма и нас „маторих“, рођених давне 1969, нас који смо слушали Џонија кад је запевао:

Гдањск осамдесетје кад је јесен рекла НЕ Гдањск осамдесетје држали смо њалчеве рудари сѣуденѣи бродоїрадлишије сви ми Гдањск осамдесетје узавреле ѣворнице два ѣуѣа се не шаљу ѣенкови на раднике ѣобједили смо сви ми.

Било нам је јасно шта значи:

Пољска у моме срцу мазурка Пољска није никад никад није дала квислинја. (6)

Тада смо ми били на страни Пољске, чији је бунт против комунистичког тоталитаризма касније злоупотребљен за рушење совјетске противтеже НАТО Империји. Али, стара реч каже: “Злоупотреба не поништава употребу“. Ми смо били против система који је човека, у име „бескласне будућности“, претварао у црва под надзором тајне службе, а нисмо били за то да НАТО освоји свет. Напротив! И данас се не миримо са издајом Косова и Метохије не само из националних, него и из разлога социјалне правде - зато што смо против тамничке будућности коју нам спрема Им-

перија са својим слугерањама у Србији. Исти они који нам отимају Космет отимају и наше природне и привредне ресурсе, а радничку класу своде на робље, уништавајући нам сваку могућност да се икад подигнемо и живимо животом достојним човека. (Сећа ли се ико основног циља синдикалне борбе: Осам сати рада, осам сати одмора, осам сати културног уздизања“?).

„Београдски синдикат“, увек свестан социјалног и политичког, не раздваја социјално и политичко од националног. И то је прави пут ка слободи.

ШТА ЈЕ ЈОШ КОСОВСКИ ЗАВЕТ?

Косовски завет је, наравно, сушто хришћанство. Али је и још нешто у нашој историји, о чему је писао синовац војводе Живојина Мишића, књижевни критичар Зоран Мишић. Тај завет је, како би Зоран Мишић рекао (у свом огледу „Шта је то косовско опредељење“) „подземно сунце“, које нас је грејало у вековима таме. „Духовно и песничко опредељење“, „љубав која остаје и када нема више љубавника, лепота која зрачи и када су нестали њени неимари, сан који обасјава јаву и када су у свом пламеном лету изгорели сањари“, вели Мишић. И додаје: „Косовско опредељење је опредељење свих оних који су радије бирали у подвигу смрт, него ли са стидом живот“. Када данас читамо „Похвалу кнезу Лазару“ од патријарха Данила III, написану 1392. или 1393. године, чини нам се као да слушамо покличе који су се 27. марта разлегали на београдским улицама: „Боље је нама у подвигу смрт, неголи са стидом живот. Боље је нама у боју смрт од мача примити, неголи плећа непријатељима нашим дати“. И питамо се: није ли то увек било једно исто опредељење које нас је нагонило да се боримо за „изгубљену ствар“, да се подижемо на устанак у тренуцима када је

цео свет веровао да нам нема спаса? Нисмо ли управо у таквим тренуцима, када је претило да нестанемо, долазили до најпунује потврде свога постојања?“⁷)

Ето тако. Огласила се Црква, огласили се српски интелектуалци, огласио се, на крају, и „Београдски синдикат“. Издајник ће, по свему судећи, наставити са издајом, али док је Завет у песми не треба се бојати. Јуда још има времена за покајање, које му искрено желимо, а ми, наравно, презрени, одбачени, сведени на робље периферног – либерал капитализма, ми, који смо, упркос свему, потомци Лазара и Милоша, опет и опет рецимо: “Догодине у Призрену!“ А где другде?

УПУТНИЦЕ

(ИНТЕРНЕТУ ПРИСТУПЉЕНО 14. ОКТОБРА 2018. ГОДИНЕ)

1. <https://genius.com/Beogradski-sindikato-dogodine-u-prizrenu-lyrics>
2. http://www.cirilica-beograd.rs/arhiva/tekstovi/2013/083_13/083_13.html
3. <https://nepismenidjavoljiadvokat.blogspot.com/2018/10/dogodine-u-nato-u.html>
4. <https://www.danas.rs/drustvo/mraovic-nato-i-politizacija-filoloskog-fakulteta/>
5. <https://srbin.info/2015/03/14/ispurucivanje-srbije-nato-u-i-izdaja-rusije-program-ipap/>
6. <https://www.blic.rs/vesti/politika/sednica-vlade-u-prokuplju-premierka-brnabic-otkrila-spomenik-gvozdennom-puku/80128tv>
7. <http://www.kovach.rs/Azra - Poljska u mome srcu lyric.html>
8. <https://stanjestvari.com/2018/01/25/misic-kosovsko-opredeljenje/>

ГОДИНА 2020.

СА РАДУНОМ У КУЛИ ПЕВАМО: КОСОВСКО ОПРЕДЕЉЕЊЕ КАО НЕПОБЕДИВИ ИСКОН

КУЛТУРА ЈЕ ПАМЋЕЊЕ

Народ који има Хиландар и Студеницу, Пећку Патријаршију и Грачаницу, фрушкогорску и овчарско-кабларску Свету Гору, народ Мирослављевог јеванђеља и „Слова љубве”, Јефимије и Стефана Лазаревића, има одговорност не само да сачува, него и да преда сачувано. Ако је народ мистична заједница покојних, живих и нерођених, онда његова култура мора да буде култура континуитета.

Имамо право на самобитност; имамо право стваралаштво; имамо право на свој глас у чудесном хору народа Божјих. И ми ниједан други народ не мрзимо. И свим народима желимо да заувек цветају и напредују у својој културној самосвојности. И не тражимо за себе ништа од онога што не бисмо дали другима. Но, ми не заборављамо у каквом добу живимо. А то је доба рата у култури. Глобализам, као нови тоталитаризам, разграђује све традиционалне вредности, да распамети људе и разори све симболе од којих су народи миленијумима живели.

НАУЧИТИ ПЈЕСАН

О томе Миодраг Павловић, један од наших најкултурнијих песника, каже у моћном манифесту који се зове „Научите пјесан”:

Кроз каква друштва треба још проћи,
кроз какве људске видике,
кроз злоходнике, пауке-војнике,
кроз шуме пошасника,
кроз уши доушника,
треба још ићи уз раме дволичника,
с напасником облачити самуре,
с цариником завлачити руке у мошње,
гледати пандуре како бију по кичми!
Свуда се дигли борци против откровења
и јашу велике коње, вребају крв,
заседају праведнике и сваког ко се јави
између човека и бога, на дрвну.
Куда ће они што се клоне звери?

Браните се! Научите песму!
Уђите кроз гусле у мраморно око,
певајте, орите се, појте
и стојте мирно кад се зачује питање
ко ће међу вама да зашвори враћа,
славословите док се храму не пробије теме,
стаклени прозор нек се обрати мору
док не проклија сиње срце,
жаморите, жуборите, роморите,
нека вас нађе светло као срп своје сноплје,
као што мученичка крв нађе своје копље,

ускликните, утројте, узхвалите,
 док се и лобањи не отвори горњи вид
 и песма не покуља на слеме,
 попевајте, коледајте,
 усред овог рата који сећање брише
 научите пјесан, то је избављење!

То је, дакле, наше доба: доба рата који брише памћење. А култура је памћење које се преноси с поколења на поколење, да би потомци духовно личили на своје претке. Зато морамо неодступно сведочити да је и данас могуће „научити пјесан”, без обзира на какофонију моћника овога света, поклоника, по Харолду Пинтеру, НАТО крилатице: „Пољуби ме у задњицу или ћу ти разбити главу!”

И зато се боримо за Косово и Метохију – они су нада све вера и дух, култура и памћење, па тек онда територија и политика. Сазиру се из Небеског Јарусалима, па тек онда са Копаоника.

НА ЧЕМУ ПОЧИВА НАШ ИДЕНТИТЕТ

Срж нашег идентитета је православна хришћанска вера. Вера да ће бити што бити не може, јер је Христом све могуће. Вера је то несрећног, али великог, Ђурђа Бранковића, који одбија да се поунијати да би добио папине крижаре као помоћ у борби против Турака. „Ја бих пре пристао да умрем него да изневерим веру својих предака“, рекао је Ђурађ папином човеку који му је такву могућност нудио.

Зато Борис Милосављевић с пуним правом каже: „Основна културна парадигма српског народа не може се разумети без разумевања хришћанства. Осим познава-

ња византијске теолошке мисли треба познавати и дух православне цркве. Истраживачи могу знати много чињеница о средњем веку, али бити без интуитивног осећаја тог времена. Поред факата треба имати осећај духовне атмосфере и схватања друштвене средине у којој су се догађаји збивали (колико је то могуће). Дух средине у којој је црква заузимала средишње место, боље ће разумети верник и познавалац литургије, од нпр. марксистичког стручњака за средњи век, који протестантизам сматра напреднијим стадијумом хришћанства од православља. Да би се избегло идеолошко тумачење прошлости треба тумачити прошлост из ње саме.“(4)

То јест, тражити у прошлости оно што није прошло, него је, данас и овде, са нама. И довека остаје.

КОСОВО КАО КЊИЖЕВНОСТ

Света Литургија и њен етос благодатног надилажења пропадљивости овог света и века били су основа духовности и културе нашег Средњег века. Она је и темељ наше словесности, како смо некад звали књижевност.

Литургија се уградила у косовски образац у књижевности који, међу нашим ствараоцима, траје до дана данашњег, како сведочи Давор Миличевић: „Да је кључни видовдански догађај 1389. године у центру српске књижевне свијести кроз вијекове, потврду налазимо још у Вуковој констатацији о великој промјени која је ударила у Србе после битке, због које су они, након Косова, пјевали сасвим другачије него прије њега. Ове Вукове ријечи, које свједоче да је тако и у његово вријеме, четири вијека након те „промјене“, можемо да препознамо и у тврдњама тумача књижевности и у нашем добу. Свака од њих овјериће

исправност Вуковог запажања али ће говорити и о очувању видовданске свијести, и у поезији и у поетици, до наших дана. *Све су наше јуначке њјесме о Косову*, каже на почетку своје антологије српске епске поезије *Ој давори, њи, Косово равно* Рајко Петров Ного: „Оне преткосовске Косово слуте, оне послије Косово памте као усудно мјесто са кога се из моћи и сјаја немањићког падало у таму ропства”. Исту тврдњу, сличним ријечима, поновиће и Јован Делић: „Српско епско песништво у знаку је Косова; преткосовско слуги пораз, косовско га дочарава, а покосовско оплакује уздижући повремено величину индивидуалног подвига или вазалске заштите на ниво мита”. А Косово као упоришну тачку нашег националног освећења која превазилази питања не само српске епике него књижевности уопште, као судбински српски хронотоп, представљају ове Петковићеве (Новице Петковића, нап. В.Д.) ријечи: „Ми заправо немамо ни шире, ни стабилније, па наравно ни значајније симболичко језгро у језику од косовског: помените *кондир вина* или *дожуре* или *ѡшеницу белицу* или *браѡа од заклетѡве* или *дојно ѡље* или *равно ѡље* и *краво раздојишѡе* или *часни крсѡи*, и већ сте у власти косовског предања: све примисли које изазивају ове слике воде нас према њему.“ Одакле год да погледамо и српски књижевни ток самјеримо, Косово се појављује као национални хронотоп који представља „кључ историјског и пјесничког предања”. И то хронотоп који настаје и који је одређен пјесничким предањем прије него стварним историјским чињеницама. Готово да бисмо рекли да настаје упркос стварним историјским чињеницама.“(2)

Зато је сасвим погрешно кад другосрбијанци крену да побијају Косово у нама као некакву „дивљачку митологи-

ју“, која је, тобож, против „научне фактографије“. Реч је о искону, о архетипском садржају који се не да поразити јуришањем наводних „фактопоклоника“ на душу заједнице (уосталом, „фактофилија“ са причом о „правом Косовском боју“ је, у другосрбијанском случају, више него сумњива, јер они користе чињенице идеолошки селективно, у складу с музиком што је свирају по НАТО наруџбини).

ХРИШЋАНСКИ ТЕМЕЉ ЗАВЕТНОСТИ

Иако српска епска традиција дели штошта са општим индоевропским наслеђем (па се може говорити и о „Пракосову“ као заједничком источнику многих епских творевина, не само наших), она се, сматра Миличевић, ипак одликује својим христоликим језгром. Хиперболизација епских јунака у нас ће ипак бити мерена ликом Светог кнеза, по духу и врлини цара, Лазара: „Када су Милош војвода, Косанчић Иван и Топлица Милан кренули за Лазаром на бојно поље, за њима је кренула читава колона ликова, од Косовке дјевојке и Боланог Дојчина, преко Старог Вујадина, до јунака из битака Првог српског устанка. Сви они који слиједе Кнеза постају његови „есхатолошки причесници“. Преберемо ли мало дубље по нашем десетерачком стиху, али и по свом (колективном) памћењу, у први план ће нам искрснути она драмска чворишта епске пјесме у којима је лик ухваћен у моменту дубоке унутрашње драме. Неће ли трагична смрт војводе Пријезде на неки начин бити поновљена Лазарева одлука? И неће ли, у још старијој, преткосовској пјесми о зидању Скадра на Бојани драмска структура стихова и њихова памтљивост почивати на свјесном избору за личну жртву младе Гојковице? У самом косовском времену, и на самом Косовом пољу, чак ће и интим-

на, породична драма Страхињића Бана (можда још више, као контраст, изражена због те временске и географске близине косовског удеса), бити разријешена на одступању од препознатљиве епске типологије, што рјечито показује и критичка рецепција ове пјесме. Па и Марка Краљевића ћемо, и поред свих његових јуначких дјела, вјероватно понајвише памтити по муци коју му задаје мајчин аманет да не суди „ни по бабу ни по стричевима”. По оној врсти подвижништва и јунаштва, дакле, гдје лик није само „усмјерен спољашњем”, већ је добрано загледан у себе, у духовно огледало у којем се, у времену и прије и послје Косова, открива одраз Кнежевог лика и његове духовне акције.“(2)

То јест, свако од епских јунака наше народне песме има нешто од Лазара у себи. Без тога, како је говорио Жарко Видовић, епско је пука бесловесност. И постаје опасно, јер раздваја јунаштво од чојства.

СЛОБОДА ЛИЧНОГ ОПРЕДЕЉЕЊА

Миличевић наставља: „Косовски завјет, иако најчешће тумачен као продукт епске, колективне свијести, почива на јеванђељском нуклеусу који у први план истиче слободу појединца и његов лични избор. Јер чак и када се преламања кроз призму косовског виђења историје сажимају у лику много више епски него јеванђељски утемељеног Милоша, увијек ће се, као „лаки присенак” одређене херојске акције и колективног заноса, јављати Кнежев лик и његов избор за Царство небеско плаћен најскупљом, свјесном жртвом“.(2)

Жарко Видовић о томе каже: “Зато се Косовски завјет сигурно осјећа само под заштитом култа светог цара и мученика Лазара. Косовски завјет није завјет Обилићев, него

Обилић учествује у завјету својом узорном вјерношћу Лазару и узорним поштовањем Лазара и своје ријечи, свог завјета. И сигурно је да је лик Обилићев поетизован, и то касније, само по тој вјерности Лазару!“⁽²⁾

Зато је Косовско предање и данас живо међу нама. Јер је увек лично, иако се може сазирати саборно.

МИЛАН РАКИЋ И ГАВРИЛО ПРИНЦИП

Тумачећи „На Гази Местану“ Милана Ракића у новом кључу, кључу културолошке парадигме епохе у којој су ови стихови настали, Леон Којен у књизи „У тражењу новог/ Индивидуализам и либерализам у српској култури (1894-1914)“, (Чигоја штампа, Београд, 2015) указује на чињеницу да лирско „ја“ Ракићеве песме говори у име модерног, индивидуалистичког морала, који подразумева „слободно, потпуно свесно опредељење за сваки идеал који се прихвата, па тако и за традицијом посвећен косовски завет и њему садржану идеју националног ослобођења./.../Тек је слободно и са пуном свешћу изабран идеал аутентично прихваћен, а не само на веру преузет васпитањем и животом у одређеној средини: СВЕСНА ЉУБАВ има дубље и несравњено поузданије мотивационо дејство од побуда стечених без правог размишљања о циљевима за које верујемо да треба да руководе нашим поступцима.“

Одатле прво смели пуцањ, а затим и робијашки стихови Гаврила из Обљаја код Грахова, о којима ће, деценијама касније, реч дати Ђорђе Сладоје, у песми „Принцип“:

Не црном руком но вођен мишљу светом
Ја сам се дуго у сну рво са том метом
И да сам промашио свеједно било би свету

Ал ја сам обећо сестри и заклео се кмету
Ја сам се Жерајићу заклео тврдом вером
И немам никакве везе с вашом свињском афером

Јесам злотвора гађо ал нисам пуцо у њу –
Смејо се мојој капи руго се моме гуњу
А могао је наћи неко сретније место
И тамо отићи мирно на излет са невестом

Прихватам вашу казну ал не могу да признам
Да је то просто злочин варварство тероризам
И да сам страшни повод и узрок светског бола –
Мене је водила рука што је аждају збола

И сад кад наша драма скончава у водвиљу
Ја бих се судијо опет жртвово истом циљу

У РАДУНОВОЈ КУЛИ

Косово и Метохију хоће да нам узму.

О томе „преговарају“, о томе из подземља свога проговарају.

Папци, канце и њушке поклоника лажнобога Мамона дигли се против свега Христовог и Лазаревог у нама. Сада, када и као народ и као појединци, стојимо под „сунцем Сатане“ (Жорж Бернанос), у свету који пада у тешку сенку владара нациглобализма, у свету који се плаши вируса, а ратује против Свете Тројице, више него икад нам је сећати се одакле извире наше косовско опредељење – а оно је, зна-

мо и сазиремо, из архетипских дубина, из онога што је веће од свих нас, из источника вечно живе воде.

Зато се не можемо предати.

У рату овом који сећање брише не смемо престати да певамо *џјесан*, баш као Радун из „Вијенца“, који, опкољен у кули са својом супругом, „соколом сивим“, пружа отпор Турцима, и, видећи „смртну уру пред очима“, попева и песмом позива јунаке већ отишавше са овог света, да му у боју помогну.

Са нама ће, у тешки час, бити наши свети преци, све Христови на избор витезови.

Мало ли је?

УПУТНИЦЕ:

1.<http://crkvenestudije-churchstudies.com/index.php/studies/article/view/219/210>

2.<https://www.flf.unibl.org/wp-content/uploads/2019/02/riznicari-i-pamtitelji.pdf>

ГОДИНА 2023.

РУСИЈА, РАТ ЦИВИЛИЗАЦИЈА И ОДБРАНА КОСОВА

ХАНТИНГТОН О РАТУ ЦИВИЛИЗАЦИЈА

Хантигнтонова идеја о сукобу цивилизација настала је на темељима западног империјализма. Он се формирао у Средњем веку на основу римокатоличког прозелитизма, који је имао универзалне претензије. Русија је, са друге стране, земља која се уобличила на византијским традицијама заједничког живота више народа у мултиконфесионалном друштву, при чему је језгро руске цивилизације православна вера, која никад није била инквизиторског духа. Русија има преко две стотине народа и етничких група, које није истребила онако како су истребљени Индијанци у САД. Држава финансира представнике малих народа да остану оно што јесу и да не мењају свој идентитет. Зато Рамзан Кадилов може да поручи својим истоверцима широм света да држава за коју се бори не вређа муслимане и не допушта изругивање Курану.

ИСТИНСКА МУЛТИКУЛТУРАЛНОСТ КАО ИМПЕРАТИВ

Двадесетих година двадесетог века, руски филозоф и лингвиста, кнез Николај Трубецкој, објавио је, после разорних искустава Првог светског рата и бољшевичке рево-

луције, књигу „Европа и човечанство”, која се непосредно бавила изазовима европоцентризма.

Основна теза ове књиге је да су западноевропски шовинизам и западноевропски космополитизам лице и наличје исте стварности: егоцентризма Романогермана који тврде да је њихова култура највиша и универзална.

Ево како кнез Трубецкој оцењује западноевропски космополитизам: „Психолошка основа космополитизма иста је као и основа шовинизма. То је врста оне несвесне предрасуде, оне посебне психологије, коју је најбоље назвати *егоцентризмом*. Човек с јарко израженом егоцентричном психологијом несвесно сматра себе центром васељене, круном стварања, најбољим и најсавршенијим од свих бића“.

А како Романогермани намећу свој колективни егоцентризам и како остварују своју премоћ у свету? Једноставно: силом. Јер, силом је могуће победити сваки народ, при чему су Романогермани толико физички јаки, да их силом не може победити нико.

ПРАВО НА ДРУГАЧИЈОСТ

Трубецкој истиче да руска и друге незападне културе нису ни боље, ни горе од романогерманске; оне су, просто, различите. Право на ДРУГАЧИЈОСТ је основно право људи и народа, јер, по руском философу, ниједан нормалан народ на свету, а нарочито народ који има своју државу, не може добровољно допустити уништавање своје националне физиономије у име стапања с другим народима, макар и савршенијим од њега. Романогермани су, по кнезу Тру-

бецком, били толико уверени да су они човечанство, и да је њихова култура универзална, да су успели да, уз производе материјалне културе („предмете војне опреме или механичке направе за кретање”), подметну своје „универзалне” идеје, маскирајући њихово парцијално, романогерманско порекло.

Трубецкој такође истиче да објективно истраживање култура може да их групише само по сличности и разликама, а не по некаквом „еволутивном низу”. Чак и ако је представа о еволуцији култура тачна, одакле европским научницима право да тврде да је баш западноевропска култура врх еволуционог низа? По њему, Европљани Запа-да су једноставно за врх еволуције човечанства прогласили саме себе.

Основна теза аутора „Европе и човечанства“ је, по-нављамо, врло јасна: незападни народи нису ни бољи, ни гори од Романогермана. Они су, једноставно, другачији, и дужност им је да се боре против свеопште европеизације.

ШТА ЈЕ ДУЖНОСТ РУСИЈЕ?

Руски мислилац Александар Панарин, родом са Донбаса (упокојио се 2003. године), тврдио је да савремена Русије неће и не може бити велика сила док не изгради своју идеологију, а она значи спој оног најбољег из хришћанства и просветитељства, уз стајање на страну свих понижених и увређених овога света. За разлику од НАТО Империје, која води светски рат против сиротиње, Русија, говорио је Панарин, мора стати на страну потлачених, и дићи стег

одбране основног човештва пред лицем тоталитарног глобализма.

По Владимиру Можегову, данас је Запад престао да буде хришћански, и Европа више није Европа. Дужност је Русије да буде носилац свих традиционалних вредности Европе (као и Азије). Оно што су Европљани одбацили, од вере и породичних вредности до слободе мишљења, Русија мора чувати као своју ризницу. Наслеђујући византијску традицију мултикултурализма заснованог на религиозној онтологији која свет доживљава као многолико дело Господње, Русија, у свету који се мења, мора сваком понудити да остане то што јесте и да се придружи хору благословене људске различитости.

ЖИВЕТИ У СКЛАДУ СА СОБОМ

Рат цивилизација је идеја настала на постхришћанском Западу, који би хтео да, по сваку цену, сачува своју хегемонију, упркос декаденцији. Русија ће успети да, са осталим народима, створи нови свет ако одоли искушењу империјализма, и сваком омогућити да живи и развија се у складу са самосвојним основама свог постојања.

Да поновимо кнеза Трубецкоја: не постоје више и ниже културе. Оне су само различите. И ту је благослов и нада за човечанство.

И то је један од кључних разлога због кога се не сме-мо одрећи Косова и Метохије. Јер, није у питању само простор, него и душа.

Ако бисмо се одрекли Косова, изгубили бисмо право на свет који се рађа, и у коме би и за нас било места, јер смо међу првима пружили отпор глобалном тоталитаризму Новог светског поретка.

Очи многих честитих људи целог света због тога сада гледају у нас. Не смемо их изневерити.

ПОРУКА ФРАНЦА ВЕБЕРА

Чувени швајцарски хуманиста, еколог и филозоф, познат по доследној одбрани косовских светиња нашег народа, Франц Вебер, у јулу 2006. године упутио нам је писмо које објашњава зашто се не смемо одрећи.

Драги Срби,

Косово је Србија! Косово је део саме суштинине и душе Србије. Косово, то није само историјски и легитимни део прелепе земље Србије, то је Србија као оцабина, као цивилизација и као судбина. Србе не одређује ни раса, ни језик, ни вера. Одређује их слављење косовској жривовања 1389. То слављење се изразило кроз јединствену епску поезију, која је толико узбудила Гетеа и целу генерацију европских романика.

Српско Косово, прожето чудесним црквама и манастирима, беше недеска каија. То доајство се у Европи може поредити само са Тосканом, Анжуом, Бурјоном или Светом Гором. С тоа, и предаја Косова не представља само политички пораз, већ и одрицање од свих темеља европске цивилизације. Зајанђени смо и ојађени Европом која се тако

хладно, из кукавичлука или равнодушности, одрекла њој жаристија своје цивилизације.

Преко 150 православних светиња порушено је на Косову оштакано је ња област под међународном администрацијом. Толика недела ни Турци никад нису починили! Какве ли срамоте за НАТО, какве ли срамоте за Уједињене нације!

Као заштитник природе и културе, ја сам се попуридио, после одбране светилиштиа у Делфима, да скренем пажњу светиа на судбину косовских манастира. Те светиње би требало да буду под приоритетном заштитом УНЕСКА. Али "међународна заједница" која се толико узбудила када су Талибани срушили камене Буге, остала је плува пред нашим вајајима!

То значи само једно: да је Косово духовна ствар, а духовне ствари смећају онима који нам припремају свети заснован на пошрошњи и задовољавању најнижих побуда. Неирисајмо на свршени чин! Бранимо, ујорно бранимо Косово! Бранимо ја не само из љубави према Србији, већ и из љубави према Европи и њеној цивилизацији.

Косово је оштећено од Срба, њо цео свети зна, помоћу свиреи и некажњеној домбардовања, које од ње покрајине најправило дейонију нуклеарних ошпага. Од њоја и сами НАТО војници данас умиру. Ништиа мање стварашно и забрињавајуће: Косово је од 1999. преушћено терору мафије која је њу створила ујорштие шверца дроге, тероризма и просштиуције.

Косово са која су поштерани Срби остало је црна рупа Европе! Тврдим и прокламујем: у интересу основних вредности Европе, хитно је да се Косово враћи српском народу. Суживоти с албанском већином је мојоћ. Решења остије.

*Али никако се не смеџо, како љџо чини она слеџа Евроџа,
мириџи са свршеним чином и жмуриџи љред неџравдом и
насиљем!*

*Живело Косово! Живела кулџурна и духовна ризница
Евроџе!(1)*

1. <https://www.rasen.rs/2018/09/kosovo-duhovna-stvar-a-duhovne-stvari-smetaju-franc-veber/#.ZAh9d3bMJPY>

ДА ЛИ ЋЕ КОСОВО И МЕТОХИЈА ПРОЋИ КАО ВАЉЕВСКА ГРАЧАНИЦА: ПОВОДОМ НОВОГ ХАПШЕЊА МОНАХА АНТОНИЈА

КОГА СУ УХАПСИЛИ?

Опет су ухапсили монаха Антонија – у понедељак, 13. марта 2023. године. О томе се мало чује и мало зна. Скоро ништа. Човек је, невин, само зато што не жели да се одрекне Косова и Метохије, ухапшен под влашћу срамног Вучићевог режима. Чујем добацивања о томе како је монах Антоније трошошкаст, несарадљив, неуклопив у неки шири покрет, овакав или онакав. Али, монах Антоније је толике године на улици, и стално га хапсе и малтретирају без основе, само да му не би дозволили да слободно сведочи куда нас воде вође у понор. Зато је, верујем, у питању јунак српског непристајања, а ко од њега зна боље, широко му поље. Ко више може и више понесе – свака част. Само, тешко да ће се наћи неко ко тако дуго, Христа ради и своје „луде главе“ ради, не пристаје на Јуду. А монах Антоније не пристаје.

Још 2012. писао сам текст о том неодустајнику наше борбе, под насловом „Милости хоћу, а не жртве“.(1) И тада се он орио и борио. Дизао је глас у одбрану Ваљевске Грачанице.

Било је то доба када су се и научници окупљали да спрече да се оствари злочиначки пројекат бране Стубо – Ровни. Окупио их је, наравно, монах Антоније. (2)

Био сам у Ваљеву 2015, док је водио литије за Грачаницу. (3) То ми је био последњи сусрет са протом Жарком

Гавриловићем, наследником свештеника какви су били Лука Лазаревић и прота Гучанин. На снимку се види витешки прота, који, тек изашао из болнице, на ивици биолошког живота, крхак као сенка (којој пред очима сија Сунце Правде), позива народ Божји да не дозволи потапање светиње.(4)

И монах Антоније јасно каже те, 2015. године – БАНДИ СЕ ЖУРИ. Свако зна да се та брана не сме подизати, не само из духовних, него и из научних и практичних разлога, али банди су жури, и наставиће.

Наставише, и потопише.

Пре потапања сам објавио текст „Одбрана Ваљевске Грачанице у доба Вука Бранковића“. Понављам га, курзивом.

ЖИВОТ У ВУКОВО ДОБА

Вук Бранковић, историографски „ојравдан“, али „историософски“ и даље крив за издају, у драми „Бој на Косову“ Љубомира Симовића има своју визију, невероватно сличну рационалној визији савремених „еуроџичара“.

Ево како је Вук излаже светиоџорском монаху Герасиму, свом рођеном браћу (и то у обе верзије Симовићеве драме, и оној, национално „романтичној“,и у оној историоокидобарски „поликоректној“): „Ова соба је велика седам са осам! Онај бор је висок тридесет метара! Онај во, пред ковачницом, тежак је седамсто кила! Над нама је таван за четирес кола сена! Звоно на торњу у четири издија четири, у седам саи издија седам куша! Ето шта је моја визија! Подрум је камени, дуре је дрвено, рукавице су вунене! Змија

је ошровна, дресква је слајка, њелен је јорак! Срба је мало,
Турака је много!“

Вук је, дакле, издао јер је њоверовао у чињенице овога
света, заборављајући Христа. О томе, у стиховима њесме
„Вајање сред хуке“ (неки њућ су ми стихови једини начин да
мислим), неколико речи:

Пројрушане браде, с руком на балчаку,
зет великој кнеза у косовском мраку
с обе стране ваје ставља њеј до њега:
„Колико њта кошта? Исход чијеј стета?“
Усред дојне хуке, њолома и чуда
одбија да носи крстиаш, барјак луда,
ња измиче војску до новој мејдана,
одезмилошеној и без Јуј Бојдана.
Надувен му разум у ледном оклоју,
(више му верује нејо њројојоју!)
задуждину и он стреман је да диже
док му сенка Њивом лончаревом њмиже.
Сад зна добро ко је, и њта ће с њим бијти,
зна, кад сви изјину, сам ће рујно њијти,
једнокрвне бене јрод ће му њљувати
јер им није хтео њривиде чувати.
Још ће он да хода, авет златних сода,
њрелазити њујке из доба у доба,
црнобраз, црнојлас, црнокрила лети,
велики издајник великој завети

сїусїиће се, крадом, у њоїоње време,
 ѡроклијаће, најзад, и њеїово семе,
 сїомен на Бој диће кевїање кучића,
 родиће се мноїо Вукових вучића,
 ал кад свећа изнесе се исїод сїуда,
 куда ћемо од свеїлосїи и од Суда?

НЕ МИРИМО СЕ СА ВУКОВИМ ДУХОМ

Али, још има Срба који се не мире са духом Вука Бранковића. Један од њих је, како себе зове, „монах – немонах“ Анїоније (Давидовић), човек који се, крстїом и слободом, бори ѡрїиив екуменизма, содомизма и за одбрану велике срїске свеїиње, ваљевске Грачанице. Он је ове, 2015, када су разорїиїељи ваљевскої краја решили да ѡочну са уїоїїредом бране Сїудо – Ровни, и да тїиме ѡїоїоїе Грачаницу, ѡзвао своје суїраћане и све Србе добре воље да му се ѡридружи у молиївено – лиїиїјским окуїљањима свакої месеца – јуна, јула, авїусїа – да ди се сїречило рушење храма, и да ди се од зла одбранио чїїав ваљевски крај. Позвао је и ѡїїїисника ових редова да учесївује на скуїу 23. јуна. То је било друїи ѡуї да сам ѡчасївован ѡозивом ѡод сїеї Свете Грачанице.

У МАРТУ 2014.

Наиме, марїа 2014, монах Анїоније је орїанизовао тїридину на којој су учесївовали најуїледниїи сїручњааци Србије, који су доказали да ће сїављање у уїоїїреду бране Сїудо – Ровни биїи катїасїрофа. Том ѡриликком, ѡоворио је и ѡїїїисник ових редова. Рекао је, између остїалої, и ово: „Вечерашња тїридина у Ваљеву јасно ѡоказује да се Србија

као земља налази у врло тешком стању. Јер ми смо, након изванредних сведочења најуледнијих српских научника из више области, почев од геохидрологије до метеорологије и климатологије видели да се у ваљевском крају сирема једна стравовита диверзија под изговором управљења акумулационој језера, која не само да ће нарушити еко-систем и климатске услове живота у овом крају, почев од тога да ће брана заустављати ветрове који пречишћавају ваљевску котлину, до тога да ће се многе бљке, животине и чистав један диодиверзитет наћи ујрожени. Наравно, не смемо забравити и то да ће многе подземне воде значајних река ваљевској краја бити сасвим ујрожене и девестиране. /.../ Чињеница је да се овде, у овој земљи, систематски и деценијама већ сироводи диктатура разних типова који, под изговором да желе добро овом народу, у ствари раде само у свом личном интересу, прећућујући струку, науку и све оно што може да одзбеди људима да живе у једном здравом и нормалном окружењу.

Веома велики подвиг је подвиг нашега монаха Антонија, човека који већ годинама овде сведочи и који је сиреман да се храбро суочава са свим безаконима која су вечерас на овом скупу овде презентована, човека који је успео да организује ову тридину, а показујући да му је стало до његовој родној краја и до светиње, ваљевске Грачанице: он је настојао да на вечерашњу тридину подове и оне који су који су заговорници изградње ове бране. Међутим, нико од њих се није јавио, из једној пристој разлоја – што они аргументе немају. Јер, овде је била тешка артиљерија српске науке која је својим изванредним подвизима дошукла све привиде и све лажи које су овде подметани као разлози за изградњу бране.

Један од најдирљивијих проблема целе ове приче је велика светиња коју су погинули Немањини, ваљевска Грачаница, за коју је Свети владика Николај рекао да је она светиња као што су и Светогорски манастири.

Ваљевска Грачаница је ујрожена њојиним разарањем, које се сироводи њод видом њобожње конзервације њод водом, а очинио је да се онима, ко су неирјатиљи крстиа са три крстиа и који овај њлан сироводе, жури, јер су ујраво данас на дан тридине девастирали, уништили, разорили монашко родље и однели камене њлоче, оирадили ваљевску Грачаницу, да нико не може да јој ириђе, ојромним беоинским њлочама, са једним јединим циљем – да њокушају да икрију ирајове своја недела и да обаве оно што су наумили не осврћући се ирињом ни на ујозорења Свете иравославне цркве и владике ваљевскоја Милуина, а ни на ујозорења целокуине иравославне и срјске јавности која већ годинама ираји ово недело.

Јасно нам је дакле, да како је ѡговорио Владика Николај – у Србији има мнојо дивших Срба, људи који су иљунули на крсти часни и слободу злајну, који су иродали веру за вечеру и ѡишење за иечење, и крстие за масне ирстие. Али, оно сираино што не схвајају колике су ѡпоследнице рушења храмова и олшара.

Сви знамо за беседу Владике Николаја о манастиру Преображење, који је још ире Првој светској рајиа дио срушен да би се изирадила ируја са ие сјране Мораве. Владика Николај у њој својој беседи **Мршав ди и оживе**, у којој је ѡговорио када је ѡновљен манастир Преображење, ѡговорио о ѡме како су ирошли људи који су рушили ову светињу. Знамо иша нам се десило и са Њеошевом кайелом на Лов-

ћену, када је један муслиман, Иса Мехмуџбеџовић, одбио да руши српску светињу и када је рекао: `да је неко дошао у моје село да руши џамију, ја би био сиреман да њојинем и да њо не дозволим“. Покушавали су да ња уџлаше, доводили су УДБУ, али Иса Мехмуџбеџовић је остџајао доследан себи. И на крају су монџенеџрини, комунистџичке слуџе Јосиџа Броза из Црне Горе, нашли неки олош скојевски и неке заџворенике из Сџужа, дали им ракије и наџтерали их да сруше Њеџошеву каџелу, једну од највећих светиња српскоџа народа. Имали смо и џоџаџање друџих светиња и манастира џод комунизмом, али ово је у џосџјкомунизму једна од најсџтрашњијих сџтвари која нас сналази. И оџеџ се џоказује да се Србија није ослободила и да се налази џод неком врсџом духовне и сваке друџе окуџације.

Искрено се надам да ће се борба ваљевскоџа краја и ваљевскоџ српскоџа народа биџи усџешна и да ће биџи одбрањена, како светиња ваљевска Грачаница, џако и чиџав овај еко-сисџем, да ће биџи одбрањени сви Божији дарови који су даџи ваљевском крају, једном од најлеџших крајева у чиџавом српскоме народу. Свакако џреба џризиваџи за-сџуџничке молиџве Владике Николаја и Оџа Јусџина, чије се светиџе мошџи налазе у овом крају. Надајмо се да ће њихове светиџе молиџве заусџавиџи ово безумље...“

Тако сам џоворио онда.

ЈУНСКА ЛИТИЈА

А 23. јуна 2015, џред око џрисџа џуди, нашли смо се оџеџ на џрџу у Ваљеву, да џосведочимо. Прво је џоворио велики српски борац, џроџа Жарко Гавриловић, џелесно сенка од човека, духовно – једини свешџеник који се усудио да диџне свој џлас у одбрану мученичке ваљевске Србиџице; остџа-

лих није било...Подсетио ме (а подили су ја са болесничке постојеће, и довели, онако болно, из Београда) на оној великој српској вишеза, Боланој Дојчина, која су такође морали да дићу с постојеће да би се дорио прошив Уса Араина (јер су се сви остали нечим изговорили: „Био Дука, ја ја боли рука“, вели народни песник о тим изговорима). И проша Жарко је, ледајући своју браћу у мантијама, мојао, као Дојчин, да заваи:“Хеј Солуне, оћем сагорео!/Ђе у шеде не има јунака,/Да изиђе Арају на мејдан,/ Но ми не би умријети с миром.”

Али, никој проша није клео, нејо је беседио своје роду, и позвао ја да брани Светињу. Прошо, Бој ше наиграо и да ти се добрим враћи свако твоје добро!

На скују су говорили, поред проше Жарка, књижевник Рајко Ђурђевић, оснивач „Завешника“, еколој Никола Алексић, козачки ашаман Војислав Видаковић, одборник Љубомир Брадић, иид, а заим је кроз рад кренула лишија са крстовима и иконама. Дивно сведочење у доба кукавичлука! Није мрива Србија!

Монах Антоније и даље окуља верни народ поред Вавевске Грачанице, и не дозвољава да се она руши.

**НЕ ПРИЗНАЈЕМО ДА ЈЕ ПОСЛЕДЊА РЕЧ СРБИЈЕ
РЕЧ ВУКА БРАНКОВИЋА**

Све су нам узели – ево, сад и Косово продају, заувек, а Србија ћуши. „Само да раша не буде“ (Ђорђе Балашевић, у име свих екумениста и папифиста, рече)... Али, зашо шшо нисмо хтели да бранимо светињу, ево нам смрти као у рашу. У Чачку, у коме живим, од почетка 2015, било је 21 самоубиство. У иешак, 19. јуна, чак шри самоубиства у једном дану. Куда ћеш јори раш и веће рашне жриве! Али,

слејило духовно нам не дозвољава да видимо зашто је ово Бојом доушћено; а доушћено је јер смо се одрекли Боја и себе, ја нас је, како рече Владика Николај, њокрыла језива шћама шћуђинска.

Ишак и ишак – не смемо заборављати Завеш, не сме-мо се шредавати. Ишторија још није завршена. Колико ко може, и где може, да шружи ошор – духовни, молишвени, лишијни, саборни са свима шешима. И држати се зашеш-не шесме Владике Николаја, “Буди храбар и слободан“, химне српске борбе кроз векове:

Буди храбар и слободан,
Рече Госшод Навину,
Ја ћу за ше војевати,
Само држи ишину.

То и сада Госшод збори
Сваком шравом Срдину:
Ја сам с шобом, дуди храбар
И одржи ишину.

Ишина је шшо лшудима
Јеванђеље казује,
Ко ишину креико држи
Над злом сваким царује.

Ишина је са слободом
Нераскидно везана,
Одојима једна шесма
Од Срда је шевана.

За крстї часни и слободу –
 То је српска лозинка;
 Без то двоје – живот што је?
 Србин нема починка.

Буди храбар и слободан,
 Бог ти збори, Србине,
 Ја ћу за те војевати,
 Само држ' се истине
 Небеска Србијо, њомози нам! Амин.

Тако сам њисао њре осам њодина, 2015. лѣта Госѡод-
 њеї.

Мноѡи од оних коѡи су рушили Свеѡињу и хайсили њене
 драниѡеље ѡрошли су сѡрашно. О ѡме се зна, и сведочан-
 сѡва су досѡујна, још увек, на Инѡернеѡу. (5)

ЈЕДНА ВЕСТ ИЗ 2016. ГОДИНЕ

А ево једне вести из 2016. године.

Поводом изјаве ѡремијера Србије Александра Вучића
 да ће сѡасиѡи Ваљевску Грачаницу уколико му ѡѡријарх
 Иринеј ѡо дозволи, ѡѡријарх је данас саоѡшѡио да он
 нема нишѡа ѡроѡив да се манасѡир сѡаси... „Немам ни-
 шѡа ѡроѡив да се ѡремијер заузме за манасѡир Ваљевска
 Грачаница. Уколико има моћи да сѡречи њено ѡѡѡаѡе, са
 ѡим сам саѡласан. Мој уѡисак јесѡе да је ово ѡѡѡаѡе ѡре-
 бало да буде размаѡрено мноѡо раније. Бојим се да је сада
 ѡрекасно да се било шѡа ѡу ѡромени“, изјавио је ѡѡријарх.

Поїлавар СПЦ каже да је реч о деликатном иїиїању које је рођено пре много іодина. Он каже да са іремијером није доїоварао заједничку акцију за сїас Грачанице.

Подсетїмо да ниво воде, који се збої іуњења вешїачкої језера іушїа кроз брану Сїудо-Ровни, неїрекидно расїе и іренуїно досїиже висину куїоле манасїира. Уколико іуњење акумулације буде насїављено, іроцењује се да ће манасїир за свеїа неколико дана дїїи іоїїїуно іод водом.

Предлої Еїархије ваљевске да се іуњење водом заусїави на 333 метїра надморске висине, шїїо дї сачувало и језеро и храм, одбїен је. Мешїани, међуїим, још не іуде нагу да ће іуњење акумулације дїїи заусїављено. Акумулација Сїудо-Ровни іїребало дї да водом за іиће снабдева іодручїе са више од 200.000 сїановника – ірад Ваљево и оїшїине Лајковац, Лазаревац, Мионицу и Уб. У изїрагњу бране и језера држава је досад уложила више од 90 милиона евра.

Саїласносї да се манасїир іоїїоїи дао је 2003. іадашњи владика шабачко-ваљевски Лавренїије, али уз услов да буде изїрађена нова црква на друїом месїу.

По уїовору, храм Ваљевска Грачаница усїуїљен је „Колудари“, која је за іоїїреде СПЦ у оближњем селу Брезовице, изїрадила нову цркву, іарохијски дом, кућу за свешїеника, іродавницу, летїњиковац и јавну чесму. То, међуїим, није умирило вернике из ваљевскої краја, који іоручују да ће даїи све од себе да сїасу и сїари храм.

У јавном іредузећу „Колудара“ из Ваљева, којем је іоверен іројекатї бране, изричїїи су у іїврдњи да је іражњење акумулације немоїуће. Селигда манасїира, како наводе, іокушана је, али није дїла изводљива.

„Крчки материјал од која је црква сазидана искључио је пресељење. Споразум са црквом о томе најправљен је пре две и по деценије, а свој коначан облик добио је 2003. У језеру је тренутно више од 12,5 милиона кубика воде“, навели су у преглезу „Колубара“.

Вучић је пре два дана, приликом обиласка једне ваљевске школе, рекао да му само преба дозвола патријарха да се заузме за Манастиру Ваљевску Грачаницу.

„Све сам спреман да променим и спреман сам да то зауставим, не морате да вичете, само ми преба зелено светило од патријарха Иринеја“, рекао је Вучић, наводећи да није истина да је небрига државе довела до постојања Грачанице, већ да је то деценијски проблем.(7)

КАКВЕ ТО ВЕЗЕ ИМА СА КОСОВОМ И МЕТОХИЈОМ?

Наравно да има.

Методологија је иста.

Као што је Грачаница Ваљевска потопљена, иако се народ бунео, и потопљена је под влашћу Александра Вучића (а проблем је био вишедеценијски), тако се сада спрема (а проблем је вишевековни) коначно потапање Косова и Метохије - са преко хиљаду и пет стотина манастира, цркава, манастиришта и црквишта - у страхотни НАТО шиптарски мрак, после кога ће наше обзоре коначно поцрнети. Кад Вучић, чији је режим потопио Грачаницу код Ваљева и секао свете српске записе градећи ауто – пут, заврши издају Свете Земље, тада ће он рећи да се све, и даље, може спа-

сити, и да ће он то учинити, само ако га надлежни замоли. А надлежни ће, вероватно, рећи да је прекасно, и да се ту више ништа не може учинити. Или неће ништа рећи. Јер се не осећа надлежним.

Издајници ће, један по један, пролазити како се пролази кад се Бог повуче и пусти да се жање са ђаволом сејано, а нас као народ чека пропаст. Јер од Јудиних пара не може се срећно живети.

Потапање Ваљевске Грачанице праслика је издаје Косовске Грачанице.

ЈЕДНО ПИСМО

Пише ми познаник: „Ти добро знаш да је монаштво настало када је цар Константин ослободио Цркву, и када се у њу улило и кусо и репато, јер је то сад било „кул“ пошто је цар хришћанин, па се крштењем можеш овајдити. Монаси су хтели да буду мученици кад мучеништва крвљу нестаје из историје. И зато су одлазили у пустиње и градили манастире. И они су, како кажу свети, тада постали мученици савести. И никад нису престали да живе бескрвним мучеништвом Христа ради. Али, кад је требало да се бране вера и светиње, први су устајали и стављали главе на пањ. Сети се само светог Антонија Великог, који никад није напустио своја пустињска обиталишта, али кад се пронео глас да он, баш он, подржава следбенике Аријеве јереси, изашао је из пустиње и отишао у Александрију, да свима каже да је правоверан и да јавно анатемише јерес. А данас? Где су нам монаси? Косово и Метохију бране, осим ретких свештеничких изузетака, само цивили – што би ти рекао, мирја-

ни. Иако монаси немају ни кучета, ни мачета, а цивили су углавном породични људи, и мада би калуђери требало да буду, што се некад говорило, у првим борбеним редовим – њих, просто, нема нигде у јавности, да дигну глас у небо над Србијом, да кажу – не у моје име. Па и владике су монаси, и њих нигде нема. Ваљда се плаше мучеништва. Ко би да стави главу на пањ ако има ајфон? Ко ће да користи ајфон ако му власник пострада? Вероватно мисле у складу са старом песмом: „Падајте, браћо, плин’те у крви, пустите мене да бежим први“. Мени се чини – кад Вучић прода земљу, а затим распрода и стоку (нас), добиће орден краља Милутина јер је Грачаницу и Љевишку, као наследник Немањића, предао шиптарској држави, која је већ спремна да наше светиње преузме тзв. „Албанска православна црква“. Шта ти кажеш? Или ни ти не смеш ништа да кажеш? Видиш ли како су калуђери у Кијево – Печерској лаври спремни да гину, и неће се повући пред сатанистом Зеленским и његовим злотворима? А код нас – ћутање. Ајфонско ћутање, а не исихастичко. Смеш ли да ланеш? Или и ти имаш ајфон?“

Смем да кажем. Не баш тако оштро као мој пријатељ – он намерно карикира, да подцрта своју причу – али смем да кажем. Нећу рећи за пркос или за празну славу, јер нам апостол Павле забрањује да говоримо за пркос или за празну славу. Ипак ћу рећи. А немам ни ајфон.

ИЗДАЈА ВАЉЕВСКЕ ГРАЧАНИЦЕ – ПРАСЛИКА
ИЗДАЈЕ КОСМЕТА

Недавно су неки рониоци из Чачка ронили по вештачком језеру којим је потопљена Грачаница Ваљевска, и сни-

мали неке лепе, тајанствене призоре – као да се потапање ове светиње десило у 15. веку, а не за време Александра Вучића и са „бефелом“ надлежних, којима се, кад је потопљење наступило, однекуд *указало* да је прекасно, и да се за ваљевску светињу ништа више не може учинити. То Вучић намерава и сада: да изда, да прода, па онда да понуди да он, поново, све спасе, јер само он, он и он може све да спасе, пошто је спаситељ и сведржитељ, ктитор и приложник, велики мостоградитељ и зиждитељ светосавског храма, носилац светосавског ордена за очување Косова и Метохије у саставу Србије, цар, краљ, председник, маршал, првосвештеник, онај који се приноси на жртву, *јоліоѿар* и *јоліеѿер*, темељ и кров, чокот и лоза.

А кад понуди да спасе Косово и Метохију, чуће се неки глас који, са стоичком смиреношћу и епикурејским блаженством, каже: “Мислим да је већ касно”.

И онда ће неки рониоци ронити Косовом и Метохијом и слаће нам неке сличице.

Али, нека ради ко шта мисли да треба. А ми ћемо чинити оно што нам Бог и савест налажу.

Овај текст завршавам поруком: нећемо се предати јер Косово је Србија!

И још: пустите монаха Антонија на слободу!

УПУТНИЦЕ (14.3.2023. године):

1. <http://borbazaveru.info/content/view/5067/27/>

2. <https://istinoljublje.com/2014/04/06/%D0%B8%D1%81%D1%82%D0%BE%D1%80%D0%B8%D1%98%D1%81%D0%BA%D0%B0-%D0%BD%D0%B0%D1%83%D1%87%D0%BD%D0%B0-%D1%82%D1%80%D0%B8%D0%B1%D0%B8%D0%BD%D0%B0-%D1%83-%D0%B2%D0%B0%D1%99%D0%B5%D0%B2%D1%83-%D0%BE-%D0%BF/>

3. <http://borbazaveru.info/content/view/7959/1>

4. https://www.youtube.com/watch?v=8kvA6kb3Qjk&t=2695s&ab_channel=%D0%9C%D0%BE%D0%BD%D0%B0%D1%85%D0%90%D0%BD%D1%82%D0%BE%D0%BD%D0%B8%D1%98%D0%B5

5. https://www.youtube.com/watch?v=fqKJtKd2DdE&ab_channel=obavestime;https://www.youtube.com/watch?v=JnOWxUG4ISo&ab_channel=BALKANONLINE;https://www.youtube.com/watch?v=a0JPyndAWBE&ab_channel=C%D1%80%D0%B1%D1%81%D0%BA%D0%BE-%D1%80%D1%83%D1%81%D0%BA%D0%B8%D0%BF%D0%B0%D1%82%D1%80%D0%B8%D0%BE%D1%82%D0%A1%D0%B5%D1%80%D0%B1%D1%81%D0%BA%D0%B8%D0%B9-%D1%80%D1%83%D1%81%D1%81%D0%BA%D0%BE%D0%B9

6. https://www.youtube.com/watch?v=-p4LSqM36QE&ab_channel=RTVMar%C5%A1Valjevo

7. <https://www.in4s.net/patrijarh-irinej-ako-premijer-vucic-moze-da-spreci-potapanje-gracanice-nemam-nista-protiv/>

КИЈЕВО – ПЕЧЕРСКА ЛАВРА И КОСОВО: ЗАШТО СЕ СВЕ ДЕШАВА БАШ САДА

МЕСТА БЛАГОДАТИ

Постоје места на овом свету која су нарочито облагодатљена, места где велика небеска милост силази на земљу и живи међу људима. Тако ми, православни, сазиremo Јерусалим, град у коме је Христос страдао, устао из гроба и вазнео се на небо; ту је и Света Гора, удео Мајке Божје, где се, вековима, умире а не рађа, јер је света смрт рођење за вечност. Драгоценa нам је и Кијево – Печерска Лавра, мајка свих руских светиња и светаца, а њих је много, и велики су драгуљ Цркве Христове.

Међу највећим светињама православних народа је Света Земља српска звана Косово и Метохија, са преко хиљаду и петсто манастира, цркава и црквншита. Ово је свештени простор на коме је читав један народ излио себе у реку која натапа Небески Јерусалим, чија је светиљка Јагње. Ту је на Крв Спасову узвраћено крвљу Лазаревом и светих му витезова, и то је наш траг који зари кроз окно свакодневице, сиве и суморне, па и у поганим часовима историје, кад човек човеку постаје вук.

Просто је невероватно, али се, баш ових дана, силе зла устремљују да православнима отму две суште светиње: Кијево - Печерску Лавру и Косово и Метохију.

НАТО сатаниста Зеленски наредио је монасима канонске Украјинске Православне Цркве да до краја марта напусте Лавру, а НАТО сатанисти из Вашингтона и Брисела нас

приморавају да се, потписом једнога који верује да је све, одрекнемо Косова и Метохије.

БОЈНО ПОЉЕ СУ СРЦА ЉУДСКА

Да се не заваравамо: ако неко мисли да има места за случајност у царству Свемогућег Бога (а Свети Јован Кронштатски је говорио да нема таквог места), онда нека не чита овај текст. Он је намењен људима који верују да је смисао историје надземаљска борба за људска срца („Ту се ђаво са Богом бори, а бојно поље су срца људска“, каже Достојевски), и да ће историја трајати док год људи у њој буду могли да се спасавају и наслеђују Царство Божије. Човек изнад свега, а Бог изнад човека: тако је православну историософију објаснио Свети владика Николај.

Кад то знамо, онда нам је јасно зашто је сваки део наше планете подручје борбе између Христа и антихриста. То је рат између правог месије, Сина Божијег и Човечијег, Распетог и Васкрслог победника над грехом, смрћу и ђаволом, и сина пропасти и погибије, чије име значи „против Христа“ (тоталитарна држава која не дозвољава да се живи слободно, у складу са ликом Божјим у нама), али и уместо Христа (свака врста обмане и завођења у пакао – како каже Андрићев Гоја: „Постоји легенда да ће Антихрист, када се буде појавио на земљи, стварати све што је и Бог створио, само са већом вештином и са више савршенства. Његове пчеле неће имати жаоке и његово цвеће неће тако брзо венути као што вене ово у нашој природи. Тиме ће он намамити лакоме и лаковерне.“)

И та борба данас је дошла до усијања.

Слуге ђавоље, које вековима раде против Бога и Његовог закона, осећају да им је дошао час („Сад је ваш час и област таме“, рекао је Христос кад су дошли да Га ухапсе), и да морају сломити човечанство да би довели лажног бога, онога који је Против и Уместо, „бога“ који нема лице, него је сав црвоточна личина, паклени привид.

ПРОТИВ КОГА СЕ ДИЖЕ РАТ

Да ли неко мисли да се, у доба потоњег рата, случајно руши свака морално доследна религиозност, свака породична вредност (одатле борбени цендеризам и хоминтерновско – гејстаповски прогон оних који породицу бране), свака демократска држава у којој се о својој судбини питају и грађани, сваки дијалог и слобода мишљења? Наравно да ту, планетерано гледано, ништа није случајно – да би се довео антихрист, у свету све мора бити *антии*, од *антиициркве* екуменизма, преко *антииолиитике*, у којој уместо државника на власти имамо кловнове, и *антиинауке*, претворене у црномагијску технологију за владање над електронским концлогором, до *антиичовека*, киборга, који ће на крају завршити у виртуелности, у тлапњама некакве вештачке интелигенције.

Ратује се, пре свега, против хришћана, али и против сваког ко чува минималну логосност људског бића, савест и морал заједничке човечанству. Рецимо: већ деценијама луциферијанци са Запада настоје да у Индији легализују порнографију, иако Индија није хришћанска земља, па би се неко питао – зашто им смета природни морал очуван у Индији? Па зато што последњи траг људскости мора да се

затре да би антихрист дошао, и то у сваком углу земаљског шара.

Ако је, како је рекао Владика Николај, 19. век био устанак против Бога, а 20. столеће савез са ђаволом, онда ми живимо у часу када ђаво води своје хорде на последње тврђаве светости да би погасио сва светла, и да би у мрак који ће наступити унео ледено сјајкање своје мржње (ко мрзи, смрнут је, залеђен, и од тог леда настају пламичци привида, који не греју, али маме). Не заборавимо: он је Луцифер, доносилац лажне светлости, која, као у мочвари, заводи путника и наводи га да се утопи у муљу.

Зато се Архинепријатељу и његовим НАТО слугама жури да нама, православнима, одузму Лавру и Косово.

ШТА ЈЕ КИЈЕВО – ПЕЧЕРСКА ЛАВРА?

Мој покојни пријатељ и искрени хришћанин, Милорад Токовић, објавио је, са својим сином Марком, књигу „Ходочашће на Исток“ у којој је описао многобројне светиње садашње Украјине, негдашње Мале Русије. Ту је и опис Лавре: „Кијевско - печерска лавра (Успѣнська Кієво-Печѣрська лавра) се налази у јужном делу Кијева, на десној обали Дњепра. Манастир је саграђен 1051. године за време Кијевске Русије на месту где је аскета Иларион Кијевски раније подигао манастир у лаври (пећини). Основао га је Св. Антоније Печерски, оснивач и отац монаштва у Русији, који се вратио из Свете Горе, где је био монах у манастиру Есфигмену. Саоснивач је био његов ученик Теодосије Печерски. Цео тај реон (око пећине) кијевски кнез Изјаслав I је подарио монасима Св. Антонија Печерског. Када је број

монаха порастао на дванаест Антоније се повукао у шуму. Умро је у 90. години, вековима прослављан од Руске, али и од других православних Цркава.

Ова светиња се сматра једним од седам чуда Украјине и налази се на листи УНЕСКО-а. Звоник лавре је са 96,52 m трећи по висини православни звоник у свету./.../ Тешко је набројати све цркве (Сабор Успења Пресвете Богородице, Трпезаријска - преподобних Антонија и Теодосија, Св. Тројице, Христовог Васкрсења, Рождества Пресвете Богородице, Свих Светих, Зачећа Св. Ане, Воздвижења Часног Крста, Живоносног Извора и низ других), а камо ли их обићи за неколико сати колико смо боравили у овом граду - светињи. Од две пешчаре старија је Горња. Ту су се подвизавали многи монаси, међу њима, касније, значајан број светих људи. Када се напунила Горња, нови подвижници су основали Доњу пешчару. Подвизавање се одвијало по најстрожијим поступцима – многи монаси су добровољно, посвећени Богу, били зазидани до краја живота (чак и 30 – 40 година), храна им је достављана у веома скромним (боље речено оскудним) количинама кроз мали отвор у зиду, а за њихову смрт би се сазнало оног тренутка кад би та храна остала у отвору.“

Такви свеци су се уградили у темеље постојања нашег света, али и космоса. По учењу Цркве, и космос почива на људима Христовим. Владика Николај је говорио да, као што читава зграда позоришта, са својим сјајним лустерима, завесама и намештајем, постоји због малог простора који се зове бина, и где се одвија представа, тако и космос, са својим звездама и галаксијама, постоји због мале Земље, на којој се родио, умро и васкрсао Христос Богочовек, и где

су се, на њиви људске природе, пројавили свеци, препуно пшенично класје зрело за житницу небеску.

СВЕТИ АНТОНИЈЕ И ТЕОДОСИЈЕ

Не може се говорити о Кијевско – Печерској Лаври, а да се не каже нека реч више о њеним највећим светитељима: Св. Антонију Печерском и Св. Теодосију Печерском.

Милорад Токовић бележи: „Антоније Печерски је рођен у близини Чернигова (Украјина) 983. године као Антипа. Руска православна црква га сматра оснивачем и оцем монаштва у Русији. Веома млад одлази у Свету Гору, где се замонашио и подвизавао у манастиру Есфигмену. У Русију се враћа 1028. године и живи животом пустињака у пећини на планини Берестово. Његов аскетски живот следи доста хришћана прихватајући монаштво и пустињаштво. Тако је на том месту створена чувена Кијевско - печерска лавра. Када се Антоније, након оснивања лавре, повукао у шуму, око њега су поново почели да се насељавају монаси. Ту на планини је уз његов благослов изграђен први дрвени храм Успења Пресвете Богородице. Свети Антоније Печерски се упокојио 1073. године у 90. години живота. Православна црква га прославља 10/23. јула.

Теодосије Печерски се, заједно са Антонијем, сматра оснивачем и уређивачем монаштва у Русији. Од најраније младости је избегавао смех и весеље и предавао се богомислију и молитви. Због тога је често добијао батине од мајке. Прочитавши у Јеванђељу речи Христове: „Ко љуби оца и матер већма него мене, није мене достојан”, напушта родитељски дом и бежи преподобном Антонију, који га је уско-

ро замонашио. Касније су њих двојица основали Кијевско - печерску лавру. Својим подвигом, кротошћу и добротом Теодосије превазилази све монахе па га Антоније поставља за игумана манастира. Веома је много допринео умножавању братства и изградњи цркава и келија. Хришћанска традиција помиње да га је Бог обдарио великом благодаћу тако да је имао моћ над нечистим дусима и исцељивао болести и прозирао у судбине људи. Умро је 1074. године, а његове целебне мошти почивају поред Антонијевих. Српска православна црква га слави 3/16. маја.“

Ова двојица су, као Свети Сава и Симеон у нас, вечни узор рускога монаштва – и пустињачког и општежитељног.

КАКО ЈЕ У СВЕТИМ ПЕШТЕРАМА?

Милорад Токовић бележи:“Након службе одлазимо у Горњу пешчару. У пешчару улазимо са упаљеном свећицом – ништа друго, ни батеријска лампа ни фото апарат не могу да се користе. Од цркве Зачећа Св. Ане кроз пешчару идемо дугим узаним ходницима белих зидова. Унутра је потпуни мрак који донекле разбијамо упаљеним свећицама. Са стране ходника се налазе нише у којима су кивоти са моштима. Крај сваког кивота је мала икона светитеља подвижника и његово име. Много је светих подвижника да бих помињао њихова имена. У Горњој пешчари су се, поред осталих, подвизавали Св. Антоније и Св. Теодосије, чија је келија пронађена 1988. године. Ту су и три пешчерске цркве: Рождества Христовог, Преп. Теодосија и Благовештења. Док ходамо пешчерским светим ходницима влада

апсолутна тишина, а осећање да се налазимо у необјашњивом и неописивом свету највећих подвижника и бораца за православну веру је присутно у нама – осећање које нико од нас не може пренети на папир. Уследила је посета Доњој пешчари. Улаз у пешчару је код цркве Воздвижења Часног Крста. У њој не палимо свећице – упаљена су кандила. Чини ми се да су сводови таванице нешто нижи него у Горњој пешчари јер сам их два – три пута дохватио главом. И овде се налазе три пешчерске цркве: Преп. Антонија, Преп. Варлаама и Ваведења. У Доњој пешчари су гроб и келија Преп. Антонија, док се гроб и келија Преп. Теодосија налазе у Горњој. Трудили смо се да све мошти, поред којих смо прошли, целивамо – наше дужно поштовање великим подвижницима.“

Опет и опет: на светима почива свет. Зато ђавоље слуге ратују против светих, и зато Зеленски изгони калуђере који у Лаври свеце наслеђују. Не може антихрист да завлада без те, макар и привремене, победе.

И ЈОШ СВЕТАЦА, И ЈОШ ЧУДА

Милорад Токовић сведочи:“Отац Козма нам приређује још једно изненађење – води нас у једну црквицу - капелу близу Дњепра, у којој се налази капа Св. Марка Гробара. Преподобни Марко Гробар се подвизавао у време када су мошти Св. Теодосија Печерског преношене из пешчаре у свету велику цркву (Успења Пресвете Богородице). Настанио се у пешчари и живео у њој, у пешчари је својим рукама копао удубљења ради вежбања у молитви и сахрањивања преминуле братије, а земљу је на својим леђима

износио напоље. Осим тога блажени стави себи око појаса ланце које је носио у току целог живота свог, проводећи дан и ноћ у молитви при чему је молитву сједињавао са строгим постом. Свети Марко је имао толику благодат, да мртвима заповеда и они га слушаху. О њему постоји велики број прича, а ја ћу казати једну од њих. Не стигавши да сахрани једног већ окупаног и опојаног монаха, Марко му поручи: „Почекај, брате, до сутра јер ти гроб још није готов”, а монах отвори очи и би жив до другог дана. Марко се пак упокоји у Господу крајем 11. или почетком 12. века. Сахрањен је у Доњој пешчари. Руска православна црква га слави 29. децембра / 11. јануара, а увршћен је и у календар СПЦ. Преподобни Марко Гробар је на глави целог живота носио металну купасту капу. Имали смо ту благодат да је свештеник у црквици Кијевско – печерске лавре сваком од нас стави на главу./.../ На домак црквице у којој нам је свештеник стављао капу Св. Марка Гробара налазе се источници Св. Антонија и Св. Теодосија, такорећи један крај другог са водом за пиће. Огромно стабло липе Св. Теодосија Печерског недалеко од цркве Зачећа Св. Ане оставља нас без даха. Према легенди липу је засадио Преподобни Теодосије на гробу своје мајке. Висока је 18 m, а у обиму има 6,5 m. Испред Кијевске духовне академије је споменик још једном руском светитељу, кијевском митрополиту Св. Петру Могили (1596 - 1647), оснивачу Кијевског колегијума (данашње Кијевске духовне академије), која је постала први већи центар духовног образовања.“

Могила се борио против папизма, који је покушавао да отме душе Малоруса. И његово је име остало записано као име борбе која је постала победа у Христу.

РУСКИ СВЕЦИ И ЛАВРА

Лавра је источник руске светости, почетак Свете Русије. Животи многих руских светаца су, на овај или онај начин, везани за Лавру. Довољно је сетити се само Серафима Саровског. Оставивши свет, млади Прохор – будући Серафим - се најпре упути на поклоништво у Кијево-Печерску лавру. Тамо један прозорљиви затворник, по имену Доситеј, провиђајући у Прохору доброг подвижника Христовог, благослови га да иде да се спасава у Саровској пустињи. Иди, чедо Божје, – рече прозорљиви старац младом подвижнику, – и остани у Саровској обитељи; то ће ти место бити на спасење; помоћу Божјом ти ћеш тамо завршити и своје земно странствовање. Свети Дух, Ризница добара, руководиће живот твој у светињи.“ Са благословом Лавре, Прохор је постао Серафим.

Овде је почео и крвави прогон Руске Цркве од стране бољшевика, који је, Божјим промислом, пројавио светост Новомученика земље руске. Ту су неки калуђери – украјински шовинисти издали митрополита кијевског Владимира, и бољшевици су га, првог од свих епископа, убили 1918. Првомученик митрополит Владимир Кијевски се, пре но што је убијен, подигавши своје руке молио Богу овако: „Господе, опрости ми грехе, вољне и невољне, и прими мој дух у миру“. Онда је благословио своје убице са обе руке и рекао: „Господ вас благосиља и опрашта вам“. И, након тога, када митрополит више није имао времена ни да спусти своје руке, убијен је са три хица.

Крв његова освештала је, још једном, тле Лавре.

НА ПУТУ КА РАСКОЛУ

За време комуниста, манастир је постао музеј, али ни комунисти нису могли да спрече мироточење светих глава подвижника који су своје животе дали Христу. Верници су долазили као „туристи“ и мислено се молили пред тим главама, у близини моштију које су сведочиле о будућем васкрсењу.

Када је пао комунизам, под утицајем Ватикана и западних освајача, створен је, баш на Украјини, тежак црквени раскол, који је на крају подржао НАТО фанариота Вартоломеј Цариградски.(1) И раскол је довео до братоубилачког ужаса, који сада гледамо. Јер, Свети Оци кажу да се грех раскола не пере ни мученичком крвљу.

Схиархимандрит Јона, велики старац са Украјине, говорио је једном свом духовном сину шта ће бити последице расколничке буне против Бога и црквеног поретка: “Када су га питали, и ја сам га такође питао: “Баћушка, Трећи светски рат о коме све знамо... гледајући шта се дешава у свету и дивећи се дуготрпљењу Божјем, питамо се – а када ће то бити? Ко ће напасти Русију?” - Русију нико неће напасти – рекао је духовник. - А ко ће напасти САД? - Нико неће напасти. - Па какав ће то бити рат? - Он ће почети од мале земље, која је мања од Русије. Биће унутрашњи сукоби који ће прерасти у грађански рат. Пролиће се много крви. И у тај грађански рат у малој земљи, биће увучена и Русија и САД и многе земље. И то ће бити почетак Трећег светског рата – објаснио је Јона. - А када ће то бити, баћушка? - Ја ћу умрети, и годину дана након тога ће почети. - Он се упокојио у децембру 2012. године. А Европајдан је почео у

децембру... - Крајем новембра је почео... у суштини реално је мајдан са запаљеним гумама и сл. почео у децембру и настављен је 2014. године.“(2)

То сада гледамо – крвави братоубилачки рат, којим је свет дошао до ивице с које се пада у понор.

РАТ ЗА КОСОВО И МЕТОХИЈУ

У свом тексту о ситуацији која нас, Србе, чека кад су косовске одлуке у питању, будна Српкиња, новинарка Љилана Богдановић рекла је све што је важно: „Верујемо ли да ћемо сачувати Косово као део Србије? Да га непријатељу нећемо, како се то понавља, „предати де јуре – ако нам га је већ отео – де факто“? Да ћемо у хаосу, огњу и крви који натапају и дробе планету, у огромном простору између неба и земље, баш ми Срби успети да се нагодимо с небеским и земаљским силама, да надмудримо злочинце и душмане, да подстакнемо пријатеље и заштитнике да неком вишом и нетранспарентном нагодбом закљученом у дубоком светском геополитичком центру моћи у својини ипак и заувек сачувамо косовски завет и колевку, идентитет и крштено име? Ма колико је околности доводиле у питање, у срцу већине Срба ова чврста вера није озбиљно окрзнута. У теклим данима она се посебно потврђивала гласовима који су стизали из Цркве, од монаха и јереја, чије су нам се речи утискивале у свест, разум и срце!

Слушајући их, били смо обрадовани и унеколико умирени: Јасно је на коју моћ и „силу аргумената“ се ослања уважени монах Арсеније Јовановић, када нам поручује: „Чега смо се ми то и кога уплашили? Да ли су се Срби ика-

да некога плашили? Нису и НЕЋЕ! А понајмање ћемо се уплашити једне шаке јада европских уцењивача, гомиле пијанаца, хомосексуалаца и болесника, које нико више ни у њиховој Европи не поштује! Да ли су се Немањићи некога плашили? Да ли се кнез Лазар уплашио силе азијске када су, као непрегледно и небројено јато скакаваца, пали на Балкан? Да ли се Карађорђе плашио Турака и потурица, да ли су се Надежда, Милунка, Мишић, Путник, Бојовић, Степа и остале војводе и војници лављих срдаца плашили Шваба и швапских слуга и коњушара, да ли се Дража Михаиловић плашио, да ли су се и наши партизани, и то су све били Срби, уплашили немачког крволочног Вермахта – НИСУ, нико се од њих није уплашио! Увек је Србин устајао против неправде и гинуо, али на крају увек побеђивао!““ (3)

Оваквом сумњичењу жестоко је супротстављено и не-слагање оца Дарка Ђога, каже Љиљана Богдановић: „Нашта још није готово, али да не бисмо осванули у ситуацији гдје смо обавијештени да јесте готово, свако од нас мора да јасно и недвосмислено каже: као Србин и/ли грађанин Србије не пристајем на прихватање понуђене капитулације (од првог до посљедњег међу нама, од свештенства до вјерног народа). Наше искушење /.../ представља политичку формулацију коначне идентитетске капитулације Србије којом би се српски народ самораспустио и самоугасио јер би од народа, колектива са идентитетом и достојанством постао колонизовано становништво срећно због свог статуса колоније, спремно да дио своје територије и цијелину свога бића уступи за брзу пругу (ствар не само удобну већ, како се ових дан увјерисмо, и погибелну).“ (3)

Погибељно је све што није од вере, него од саможивог страха који нас изједа јер смо навикли на удобности овдашњице, мислећи да је непролазна.

ЗАШТО СУ ОЧИ УПРТЕ У ЦРКВУ?

Љиљана Богдановић нас подсећа: „Све су очи упрте у Цркву, каже Ђого – А Црква јесмо сви ми, цјелокупност Тијела Христовог. Ипак, „од свакога коме је много дано, много ће се и тражити; а коме је повјерено много, од њега ће се више искати“ (Лк. 12, 48). И не смијемо данас очекивати да ће други казати мој став, а мени дозволити да сједим у комфорној анонимности.“⁽³⁾

Ако и страхујемо, каже Љиљана Богдановић, то није необично: „Како да се не страхује од оволике нискости? И јесу ли литије и молебни пут да освестимо непробојни отпор и снагу у бићу Срба? Протојереј Јован Пламенац поставља отрежњујуће питање: „Да ли ће најављени молебни задржати Косово и Метохију у саставу Србије, па тако и сачувати тамошњи српски народ (не само верни) и тамошње цркве и манастире или ће српски народ превести жедног преко воде“?/.../Већина се несвесно у свом ставу и понашању приклања правцу који је јереј Ђого, не полемисући са упитом о могућим обманама – и „превођењу жедних“, трасирао речима: „Од нас из свештенства нико не очекује револуцију, грађанске немире, уплитање у баруштину партијске борбе. Црква се не бави политиком у смислу да се не бави партијским лобирањем, али ако се Црква занима за друштво у коме живи, онда се она по дефиницији бави полисом (дакле: политиком). У том сми-

слу очекивање српског народа није усмјерено ка насилним превратима и манифестацијама бијеса већ ка недвосмисленим, гласним, непоколебивим, свакидашњим упозорењима нас из свештенства онима највишим у држави о томе да је неприхватљиво и незамисливо да се уопште говори о прихватању и спровођењу плана о капитулацији Србије.“ Унеколико сагласан с овим погледима, српски народ необичном ћутњом упућује упозорења „највишим у држави“ шта ће довека бити незамисливо. А „највиши“, сетимо се, као мото на свом борбеном штиту давно истакоше витешку заповест: „Предаја није опција.“ Остаје им само да сада своју заклетву учине стварном и заветном.“(3)

Да се не играмо са заветом. Јер, нико не може да живи мирно са тридесет Јудиних сребрњака у џепу. Или у новчанику. Или на кредитној картици. А о јудинству је овде реч. О јудинству. И оно може постати колективно.

КАКВА ЈЕ ИЗДАЈА МОГУЋА

Да је издаја широких размера могућа, потврђује нам и руски мислилац Александар Зиновјев у својој књизи „Слом руског комунизма“, у којој каже: „Постоји свесна и несвесна издаја, намерна и ненамерна. У свакој сложеној и великој издаји у којој учествују многи људи и која се састоји из многих поступака у дужем временском интервалу, могу се приметити како свесност и намерност, тако и несвесност и ненамерност, и то у различитој мери и у различитим комбинацијама. То отежава оцену појаве у целини, поготово ако нема довољно строгих критеријума с тим у вези, нити жеље да се појава објективно схвати. Већина издаја спада у

појаве те врсте. Оне се најчешће не оцењују као издаја, не кажњавају се или се слабо кажњавају, не муче савест издајника. И није ту ствар у моралном посрнућу (премда и тога има), него у настанку животних ситуација на које нису примењиве норме морала и права. /.../ Издаја људи са врха и оних најутицајнијих често се не оцењује и не кажњава као таква“.

Али, то ЈЕСТЕ издаја, макар на земљи остала некажњена. Свака продаја и предаја заветне српске земље, Косова и Метохије, јесте издаја, и ко год изда, а Србин је пореклом, био он политичар или свештеник, одговараће Богу и кнезу Лазару.

Калуђери Лавре Антонијеве и Теодосијеве неће напустити манастир, упркос претњама Зеленског. Митрополит Павле, старешина манастира, јасно је рекао да ће се на духовној стражи остати, јер апокалипса, права апокалипса, почиње од удара на Лавру.(4) То је једини начин да се победи – спремност на мученичко сведочење.

ПАМЕТ У ГЛАВУ И ХРИСТА У СРЦЕ

Једини начин да и ми, Срби, останемо то што јесмо мора бити непристајање на издају. Старац Тадеј је рекао да, без обзира на нашу земну немоћ, ништа није изгубљено док сами не потпишемо да се одричемо земље Лазареве. Бог неће дати Своје светиње, ни у Лаври, ни на Косову, ако Му будемо верни – то јест, ако не будемо лицемерни. Лицемерје код Бога не пролази. А вера остаје стуб и тврђава. Као у случају Високих Дечана, о чему пише прота Живан Маринковић у свом „Најбољем васпитачу“.

По заузећу Србије, Турци су многе српске цркве истрево-
рили у своје џамије, ња су њо хтели да учине и са дечанском
манастирском црквом. За ову сврху доведена је у Дечане
силна турска војска и многе њихових верских великодос-
тојника са њиховим пољаваром да би њај чин био њио
свечанији. Да ово не би изазвало буну околних Срба Турци
су распоредили своју војску око манастира и донели доста
муниције коју су смештили у кулу звонару на великој кайи-
ји. Главни војсковођа са дољавницима смешти се у најбоље
одаје конака и онда позва иџумана и монахе и иредложи им
да се поџурче; у иротивном да одмах наџусте манастир.
Поџио су одбили да се поџурче, иџуман и браџија молили
су, иреклињали, илакали, обећавали злато, само да Турци
оставе манастир на миру, али ниџта није помогло. Турци
их иџераше из манастира и они се повокуше у иџоснице у
клинсури више манастира. Чим су дошли, Турци поџавише
на кулу звонару над кайијом свој полумесеџ са звездом, као
знак поџурчења. То су хтели да сџаве и на црквено куде,
али због велике висине без скеде њо нису могли одмах учи-
ниџи, ња су оставили за доџније. По иџеривању калуђера,
остео је у манастиру само још Свети краљ на кога Турци
нису рачунали. По договору међу Турцима, обред истрева-
ња цркве у џамију имао се заџочети иред џавним улазом
у цркву. Цео иросџор иџред цркве засџриџ је џилимима. У
средини, на почасним месџима, налазили су се заџоведник
војске Таџарин и остали великодостојници. За џавног вер-
ског сџарешину одређено је месџо иред џавним враџима са
јужне сџране. Када су иџруде и џшаламбаси оџласили поџетиџак
свечаносџи, војска сџоља радосно јурну унутра и иџуни
сав иросџор око цркве. Тада верски сџарешина поџе да кла-
ња на свом месџу. Али у џом часу земља се заџресе и фиџура

лава сѣражара са јужне сѣране ѿред ѿрозора Светѿої Георгија ѿѿкину се, ѿаде на ѿлаву верскої сѣарешине и размрска је. Њеѿова крв и мозак ѿѿрскаташе све великодѿстојнике око њеѿа. Исѿовремено ѿрејукну свод ѿаѿерѿше, ѿоломише се мермерне ѿлоче међу ѿродовима Светѿої краља и Светѿе Јелене и изди чудан ѿламен, који моменѿално обави цркву изнуѿира и сѿоља и ѿѿали Турке који су сѿајали уза зид црквени. Овим здивањима ѿридружи се и сѣрашина олуја са ѿровалом облака, муњама и ѿромовима. Један ѿром удари у ѿолумесеѿ на кули, зајали муницију у њој и кула се уз сѣрашину екѿилозију сруши. Са кулом се сруши и краљева ѿалаѿа. Од ѿровале облака Бисѣрица надође од дрда до дрда, и заједно са водом која се сјури низ дрдо више манасѣира, ѿрејлави манасѣирску ѿорѿиу и однесе све шѿио јој се нађе на ѿуѿиу. У ѿиој кайѿасѣрофи, ѿрема сачуваном ѿредању, насѣрадало је мношѿво Турака, а војсковођа Таѿшарин се сѣасао чудним случајем са осѣаѿиѿком војске, која се налазила ѿодаље од манасѣира. Али и он је ѿлаѿио ѿлавом, када је дежеђи из Дечана улазио у Пеђ, ѿде ѿа је ѿо ѿредању удио кайеѿан Лека Дукађинаѿ, из осветѿе здої њеѿове намере да дечанску цркву ѿреѿвори у ѿамију. Турци су ѿа ѿроѿласили за своѿа „свеѿа“, сѣавили му на ѿрод ѿлочу са најѿиисом, озидали му ѿурђе и ѿалили кандило на њеѿовом ѿроду. Сѿоменик са најѿиисом унишѿен је ѿриѿиѿком ослобођења ових крајева 1912. ѿодине, а ѿурђе се срушило 1926. ѿодине.(5)

Лавра и Косово су Божје светиње, а наше су у мери у којима их бранимо. Антихрист не може победити док смо Господњи. Зато памет у главу и Христа у срце, и у одбрану онога што је важније од наших земних живота. Јер ми не меримо своју одлучност по сили која на нас кређе него по светињама које бранимо.

УПУТНИЦЕ (15.3.2023. ГОДИНЕ)

1. https://www.youtube.com/watch?v=SSBPV5nkpYs&ab_channel=%D0%A5%D0%BE%D1%80%D0%91%D0%BE%D0%B3%D0%BE%D1%80%D0%BE%D0%B4%D0%B8%D1%86%D0%B5%D0%A2%D1%80%D0%BE%D1%98%D0%B5%D1%80%D1%83%D1%87%D0%B8%D1%86%D0%B5;

https://www.youtube.com/watch?v=JVB9RLNfwhY&ab_channel=%D0%A5%D0%BE%D1%80%D0%91%D0%BE%D0%B3%D0%BE%D1%80%D0%BE%D0%B4%D0%B8%D1%86%D0%B5%D0%A2%D1%80%D0%BE%D1%98%D0%B5%D1%80%D1%83%D1%87%D0%B8%D1%86%D0%B5;

https://www.youtube.com/watch?v=YoKLL5Bm7aQ&ab_channel=%D0%A5%D0%BE%D1%80%D0%91%D0%BE%D0%B3%D0%BE%D1%80%D0%BE%D0%B4%D0%B8%D1%86%D0%B5%D0%A2%D1%80%D0%BE%D1%98%D0%B5%D1%80%D1%83%D1%87%D0%B8%D1%86%D0%B5;

https://www.youtube.com/watch?v=dZ2uIJc65Bs&ab_channel=%D0%A5%D0%BE%D1%80%D0%91%D0%BE%D0%B3%D0%BE%D1%80%D0%BE%D0%B4%D0%B8%D1%86%D0%B5%D0%A2%D1%80%D0%BE%D1%98%D0%B5%D1%80%D1%83%D1%87%D0%B8%D1%86%D0%B5

<https://www.pravda.rs/2014/12/3/prorocanstvo-starca-jone-sve-ce-se-završiti-velikim-ratom-onda-ce-doci-ruski-car-video/>

2. <https://www.telegraf.rs/zanimljivosti/1335091-prorocanstvo-starca-jone-sve-ce-se-završiti-velikom-ratom-onda-ce-doci-ruski-car-video>

3. <https://www.pecat.co.rs/2023/03/na-raspecu/>

4. <https://rt.rs/news/22766-mitropolit-pavle-apokalipsa-pocinje-od-ukrajine/>

5. <https://www.tvhram.rs/pisana-rec/tekstovi/536/cudo-visokim-decanima-evo-sta-dogodilo-kada-turci-pokusali-manastir-pretvore-dzamiyu>

КОНАЦ ДЕЛА И БОГУ СЛАВА

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

323(497.115)"20"

316.4(497.115)"20"

ИЗДАЈА без потписа : косовски завет : 2012-2023.
/ [приређивач] Владимир Димитријевић. - Чачак : В.
Димитријевић, 2023 (Београд : Добротољубље). - 200
стр. ; 21 cm

Тираж 100. - Напомене и библиографске референце
уз поједина поглавља.

ISBN 978-86-904566-2-8

а) Косово и Метохија -- Политичке прилике -- 21в

б) Косово и Метохија -- Друштвене прилике -- 21в

COBISS.SR-ID 126844425